

Phong Quá Thiên Phàm

Contents

Phong Quá Thiên Phàm	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	33
15. Chương 15	36
16. Chương 16	38
17. Chương 17	40
18. Chương 18	42
19. Chương 19	44
20. Chương 20	46
21. Chương 21	48
22. Chương 22	50
23. Chương 23	53
24. Chương 24	56
25. Chương 25	59
26. Chương 26	62
27. Chương 27	65

Phong Quá Thiên Phàm

Giới thiệu

Thể loại: Cổ trang giang hồ, nhất thụ nhất công, ôn nhu cường công x phúc hắc cường thụ. Tình trạng: 52 chương (Hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-qua-thien-pham>

1. Chương 1

Trên giang hồ ai cũng biết, một lời Quý Phong, nặng tựa thiên kim, thiên kim dễ đổi, nhất nặc* (một lời đồng ý) khó cầu.

Hắn tuổi trẻ thành danh, bất quá bộ dáng chừng mười bảy mười tám tuổi, hiện thời cũng chỉ vừa hết hai mươi. Thiên phú của hắn, nghe nói là kỳ tài trăm năm mới gặp, thứ người khác mười mấy hai mươi năm, thậm chí cả đời mới có thể lĩnh ngộ cạn kẽ, hắn chỉ cần vài tháng, thậm chí vài ngày, liền thông suốt, tiện sát một đám người, lại đụng đến một đám người.

Thế nhưng bất kể ra sao, mọi người đều biết, chỉ cần một lời Quý Phong, thì chuyện cho dù khó khăn đến đâu cũng đều có thể đơn giản giải trừ.

Chẳng trách, thế gia vọng tộc tranh nhau chen vào Quý gia trang, muốn được thành khách quý hàng đầu. Bất kể trong lòng có nguyện ý hay không, võ lâm chính phái đa số đều nghe theo Quý gia trang sai phải, tất cả đều do một người, một người thanh mặt băng lãnh.

Tuy nói Quý gia trang lợi hại nhất là Quý Phong, nhưng thực tế chính thức nắm giữ hết thảy lại là đại ca của Quý Phong, Quý Ngôn. Hắn võ công đương nhiên không thể sánh với Quý Phong, thế nhưng đầu óc linh hoạt, dù đọc sách thánh hiền, lại không hề cổ hủ, còn hiểu biết kinh doanh. Thiếu đi hắn, có thể nói, chỉ dựa vào Quý Phong, Quý gia trang cũng coi như không có khả năng tồn tại trong giang hồ, có lẽ cũng không phải là danh môn đại hộ.

Tính Quý Phong lãnh mạc kiêu lời, dù là đối với thân nhân duy nhất, ca ca của hắn Quý Ngôn cũng là như thế, nếu có thể nói ít thì tuyệt không nhiều lời, điều này Quý gia trang từ trên xuống dưới đều biết. Nếu như một ngày nào đó Quý Phong nói quá ba câu, ngày đó mặt trời nhất định mọc từ phía tây.

Tuy võ công cao cường, cũng ở lâu trong giang hồ, tâm tư kín đáo, rất nhiều chuyện trên mặt hắn không lộ ra biểu tình, kỳ thật tâm lại như gương sáng, chỉ cần không vượt quá mức, hắn liền coi như không thấy, cũng không ý mạnh hiếp yếu. Nếu không phải trong trang gặp chuyện không cách giải quyết, hắn liền không ra tay, bởi vì chỉ cần hắn ra tay, kẻ kia đã định là phải chết, song kiếm chưa thấy máu không thu.

Thế nhưng đại đa số nữ tử cũng không phải vì địa vị Quý Phong mà đem lòng yêu thích. Quý Phong hắn ngũ quan minh lãng, phong thần tuấn tú, kiến giả hữu vân, hai mắt như sao, vì nhiều năm tập võ, làn da lộ ra vẻ ngăm ngăm trắng kiện. Loại nam nhân này, vốn là phu quân lý tưởng của đa số nữ nhân, há lại không được hoan nghênh sao?

Cho nên cảnh dễ thấy nhất ở Quý gia trang chính là, bà mối đông như trẩy hội. Tuy mỗi lần đều bị Quý Phong đóng cửa đuổi đi, thế nhưng người trước ngã xuống người sau tiến, một nhóm lại một nhóm. Quý Ngôn từng nói, chỉ cần Quý Phong chưa thành thân, thì loại tình huống này chẳng bao giờ mất nổi.

Thế nhưng Quý Phong thì sao?

Quý Phong dứt khoát không thành thân, ít nhất hiện tại sẽ không. Bởi hắn mỗi ngày trong đầu đều là võ công, đều là đao kiếm. Nếu lập tức thành thân, tám phần mười sẽ là cùng bức họa bằng sắt lạnh băng động phòng mà thôi.

Tháng ba hàng năm, lê hoa phiêu hương, tơ liễu phân phi, Quý gia trang dưới chân núi âm u lại tạo thành một cảnh đẹp, cỏ xanh khắp núi, một mảnh thương tâm bích lục, mà cảnh này đây Quý Phong căn bản là không nhìn tới, vì mỗi năm lúc này hắn đều đã ra ngoài rèn luyện, tăng cường tu vi bản thân.

Thành Lâm An, trong một quán trà, một vị bạch y thiếu niên ngồi ngay ngắn thưởng trà, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn người đi trên phố, không phải ai khác mà chính là Quý Phong (1).

Hắn ở chỗ này đã ba ngày, ba ngày qua hắn quan sát mỗi người đi ngang qua, bất luận nam nữ, đều là mục tiêu khiêu chiến của hắn, đối thủ của hắn trong thiên hạ là rất ít, nhưng tục ngữ cũng có câu: “sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân”. Năm trước hắn phát hiện ra Viêm Kỳ cuối cùng có thể cùng hắn đánh hơn trăm chiêu. Đối với Quý Phong mà nói, đây tuyệt đối là một người cần phải chú ý. Viêm Kỳ, là đồng môn nhưng không cùng sư phụ với hắn, cũng là một trong số ít bằng hữu của hắn. Quý Phong đối với vị sư huynh này hết sức kính trọng, bất quá không hơn. Viêm Kỳ tính tình ôn trọng ôn hòa, ôn văn nhĩ nhĩ,

trên mặt bao giờ cũng một dạng xuân phong ấm áp, tựa như chưa từng có chuyện âu lo, cũng tựa hồ như với hần mà nói mọi người đều như nhau không trọng yếu.

Lại nói, người như vậy, lại càng lãnh mạc, không chuyện gì có thể khiến hần thực sự quan tâm, cơ hồ đem hần để trong lòng bàn tay cũng sợ sẽ rơi đi mất. Hần đối với Quý Phong rất tốt, tất cả mọi người đều biết, riêng người trong cuộc lại không.

Nói Quý Phong là đầu gỗ, thực ra là không đúng, hần chỗ nào giống đầu gỗ, hần quả thực so với tảng đá còn chất phác hơn, nếu muốn hần nhìn ra sự quan tâm của Viêm Kỳ, đợi đến chết cũng là vô ích.

Viêm Kỳ vì để hần chú ý, ngày đêm khổ luyện võ công, có được thành tựu ngày nay, cũng thật khiến Quý Phong để ý. Hiện tại Quý Phong đối hần tuy vẫn cứ lạnh lùng, nhưng nói chung cũng nói nhiều hơn được mấy câu, này đây đã là Viêm Kỳ tha thiết mong ước rồi, hần ước cũng không nhiều lắm, chỉ như thế đã đủ lắm rồi.

Một trận gió nhẹ thổi qua, bên cạnh bạch y thiếu hiệp xuất hiện thêm một thanh niên mặc lam sắc kim biên, cầm trong tay một thanh bảo kiếm, đó chính là Viêm Kỳ.

“Sư đệ, người đã đến rồi.” Viêm Kỳ nâng chén rượu trên bàn, tự ý uống cạn, chén rượu này liệt tích không tồi, nhưng chảy vào bụng Viêm Kỳ lại như hoa ngưỡng, ngọt như mật. Chén rượu mà Quý Phong uống đối với hần là biểu thị quan tâm duy nhất.

“Ân.” Quý Phong cũng không có nhìn hần, vẫn như trước nhìn chằm chằm ra cổng, chỉ lo bỏ sót bất cứ mục tiêu nào.

Viêm Kỳ thở dài, khi hần tới thì đã biết chắc sẽ có kết quả này. Đã biết, có sao trong lòng vẫn tồn tại mong ước. Một lần, một lần nữa cho rằng, lúc này đây, lúc này đây sẽ có thay đổi khác, lãnh mạc trong mắt Quý Phong, thần tình vô vị, khiến hần tuyệt vọng, tuyệt vọng rồi lại không thể buông tha.

Viêm Kỳ cùng Quý Phong ngồi trong trà quán thoảng chốc đã đến chiều, buổi chiều tĩnh mịch mà an tường, không khí ấm áp hài hòa. Rất nhiều năm về sau, Viêm Kỳ mỗi khi nhớ đến gương mặt trong ánh tà dương ngày hôm ấy, vẫn nhin không được mà thương tâm. Quý Phong, giống như gió qua mùa, vĩnh viễn không vì bất cứ kẻ nào mà lưu lại.

Mặt trời khuất sau hướng tây, Quý Phong cuối cùng cũng đứng dậy, lại một ngày không thu hoạch được gì. Nếu như trời còn sáng, hần nhất định sẽ rời khỏi nơi này, đi đến kinh đô, nơi đó hần là chỗ cao thủ tập trung đi, dù sao cũng là hoàng thành.

“Sư đệ, không bằng qua chỗ ta nghỉ tạm một đêm?” Quý Phong nghiêng đầu nhìn Viêm Kỳ bên cạnh, trong mắt hiện lên một tia nghi ngờ. Ai cũng biết chỗ ở của Viêm Kỳ sư huynh, không cho phép người ngoài bước vào, bởi vì y là một người kiết phích, nhưng ý nghĩ đó chỉ chợt lóe qua mà thôi, sau đó Quý Phong chỉ khẽ gật đầu.

Viêm Kỳ tâm trạng vui vẻ, trên mặt càng ấm áp như xuân phong. Hai người vốn là nhân trung long phượng, một tuấn tú, một nho nhã, khiến cho người qua đường đều kìm không được liếc mắt nhìn, Viêm Kỳ biểu cảm ôn hòa lại càng làm cho một số thiếu nữ xấu hổ đến đỏ mặt.

Đi tới, Quý Phong bỗng nhiên dừng bước, ánh mắt nhìn chằm chằm phía trước, Viêm Kỳ theo ánh mắt hần nhìn sang. Trong ngõ tối cách đó không xa, ba người đang đứng, trong đó có một nam tử mặc thanh y đặc biệt làm người ta chú ý. Gương mặt của y nhìn không rõ lắm, thế nhưng quanh thân toát ra một khí thế mà bọn họ từ xa vẫn có thể cảm nhận được. Đó là một loại khí thế tự có bá giả hoàn mỹ, tựa như, tựa như là của Quý Phong bên cạnh hần.

“Bọn họ có gì kỳ quái sao?” Viêm Kỳ biết nhân vật có thể khiến Quý Phong dừng chân, nhất định không phải người tầm thường.

“Ân, rất kỳ quái.” Không thừa nửa chữ, cũng không nói rõ chỗ nào kỳ quái. Những lời này liền xong, nhưng Viêm Kỳ đã hiểu, quyết định sau khi trở về sẽ hảo hảo điều tra một chút. Nếu một đại nhân vật như vậy đến thành Lâm An, nhất định là sắp phát sinh chuyện lớn.

Trở lại nơi ở, Quý Phong liền nằm trên giường mà Viêm Kỳ đã chuẩn bị sẵn ngủ thiếp đi, để lại bóng Viêm Kỳ chìm trong bóng tối, nửa bóng dưới trăng, cho nên hắn không thể thấy, trong mắt Viêm Kỳ nồng đậm yêu thương cùng khổ sở.

Quý Phong nằm trên giường suy nghĩ về ba người vừa gặp. Trong bóng tối hắn vẫn có thể thấy được thứ mà người ta nhìn không thấy, thanh y nam tử kia dung mạo thanh tú, một đôi đào hoa nhãn lại càng thu hút lòng người, đôi môi hơi dày nhưng cũng nho nhỏ khả ái, bộ dáng là loại thư sinh mà các phu tử trong thư viện thích nhất. Riêng trong mắt lại chảy ra một cổ âm ngoan tàn khốc, trong mắt lộ vẻ tinh quang, tràn đầy mưu tính. Cặp mắt trong suốt của Quý Phong hơi nhúu lại, người này, nhất định không phải người lương thiện.

Trong lòng hắn cũng đoán ra thân phận của thanh y nam tử, võ công y hẳn không bằng hai người bên cạnh. Nhưng, nhìn hai người đó đối với y kinh nể cùng vâng lời, địa vị y khẳng định rất cao, theo y phục hoa lệ của y có thể thấy, không giàu cũng quý, nhìn tác phong hành sự, khẳng định không phải danh môn chính phái, cũng không phải quân đạo trung nhân. Đáp án đã quá rõ, Quý Phong tuy không thường tại giang hồ, nhưng cũng từng nghe, thiên hạ hỗn loạn, mấy năm gần đây, giang hồ quần hùng nổi lên bốn phía, trên triều đình chướng khí mù mịt, một tà giáo vừa mới nổi nên, xưng là Bạch Thủy giáo. Lại nghe Bạch Thủy giáo giáo chủ tuổi tác cũng tương đương hắn, nhưng hành xử dứt khoát mạnh mẽ, thủ đoạn âm ngoan độc ác, đối ngoại, nhất là với võ lâm chính phái lại càng là mối đe dọa lớn.

Cũng từng có người nhờ hắn giải quyết chuyện này, chỉ là khi đó hắn đang bế quan, cho nên cũng không nhúng tay vào. Hơn nữa Bạch Thủy giáo khi đó vẫn chưa thực sự ảnh hưởng đến trật tự giang hồ, hắn cũng dần quên mất. Quý Phong trong lòng nhớ tới, lại thập phần quả quyết, thanh y nam tử kia nhất định là Bạch Thủy giáo giáo chủ, Sở Sở Tử Phàm.

(1): Bản raw ghi là Quý Ngôn, nhưng theo nội dung thì là chỉ Quý Phong, nếu có sai sót xin thứ lỗi.

2. Chương 2

Editor: Tử Diệp

Beta – reader: Tử Diệp

Thanh y nam tử kia là ai?

Đúng, đó chính là Sở Sở Tử Phàm, là đại ác nhân trên giang hồ, nhân sĩ chính phái nghe đến sợ mất mật, là tà giáo đệ nhất ma đầu người người muốn diệt.

Tuy gọi Tử Phàm, nhưng người lại bất phàm.

Lúc này đây, y chính là đang thoải mái nằm trên chiếc giường lớn siêu xa hoa, hưởng thụ nghỉ ngơi như lúc trước. Đã ba ngày từ khi đến Lâm An, y chưa từng được nghỉ ngơi, luôn phải tìm kiếm Bạch Thủy giáo bí tịch, đó là bằng chứng của Bạch Thủy giáo lịch đại giáo chủ, cũng là chí tuyệt tâm pháp cùng khẩu quyết.

Ba ngày trước, thừa lúc Bạch Thủy giáo giáo hội ba năm một lần, liền bị Giang Nam đệ nhất thủ, Tư Mã Thủy đánh cắp, lúc này đành khiến giáo chủ như y phải tự thân xuất mã. Y thề, nhất định phải đem Tư Mã Thủy đánh cho tan xương nát thịt.

Thế nhưng Tư Mã Thủy cho dù có bản lãnh thông thiên, bất quá dưới sự truy đuổi của Bạch Thủy giáo, tựa như giăng lưới lục tìm, cũng mấy lần suýt mất mạng. Hắn nhờ vào kinh công thiên hạ vô song, khó khăn lắm mới tránh được vài lần, tối nay, chỉ e chính là ngày chết.

Hắn chẳng qua chỉ là đánh cược một phen với Lý Thanh Phong, chứ thật lòng chưa hề muốn chết. Lúc này Tư Mã Thủy thân còn trong thiên la địa võng, mà lòng thì đã sớm đem tổ tông mười tám đời của Lý Thanh

Phong mắng hết một lần. Nếu còn cơ hội sống, hẳn nhất định sẽ chậu vàng rửa tay, không làm cái nghiệp trộm cắp này nữa.

Sở Sở Tử Phàm sở dĩ yên lòng mà ngủ như thế, bởi y nhận được tin rằng cái kẻ trộm kia đang ở thành Lâm An, ngay trong khách sạn Duyệt Lai phòng chữ Thiên số một. Y đối với tả hữu thị vệ thập phần tự tin, chỉ chờ hừng đông sẽ mang theo đầu Tư Mã Thủy tới gặp, còn có Thiên tâm bí tịch.

Trong đêm tối có hai người đang chạy càng lúc càng gần, hướng đến chính là đến Duyệt Lai khách sạn. Đêm tối cũng không che đi hoa quang trên người bọn họ, sóng vai mà đi, đường cái yên tĩnh, nhưng không có tiếng chân hai người, lộ ra vẻ quỷ dị.

“Sư đệ, người có chắc ngọc bội là rơi ở đây không?”

“Đúng.”

“Vậy là tốt, vậy là tốt.”

Ngữ khí có chút lo lắng dần yên tĩnh lại, nhưng vẫn chưa hoàn toàn loại bỏ, so với Quý Phong bị mất ngọc bội trọng yếu mà nói, Viêm Kỳ tựa hồ còn coi trọng ngọc bội ấy hơn. Đó vốn là kỷ vật mẫu thân Quý Phong lưu lại cho hắn, lúc còn ở sư môn, Quý Phong đối với khối ngọc bội kia thập phần lưu tâm. Quý Phong chưa từng thất sắc, khi hay khối ngọc bị mất, trong mắt liền lộ vẻ hoảng loạn, khiến y cũng thấy đau lòng.

Chớp mắt đã đến khách sạn, hai người đồng thời dừng bước, sau đó nhìn thoáng qua nhau, tách ra hai bên hướng về nóc nhà thả người nhảy lên, nương theo bóng đêm ẩn giấu thân thể, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của hắc y nhân dưới ánh trăng.

Quý Phong nhận ra đó là hai trong ba người đã gặp, vậy người kia đâu? Không tới sao? Bạch Thủy giáo đang làm chuyện gì? Lòng tràn đầy hồ nghi, nhưng Quý Phong vẫn chưa xuất thủ, chỉ ở dưới trăng âm thầm quan sát nhất cử nhất động của hắc y nhân.

Chỉ nghe có tiếng truyền đến: “Ta đem bí tịch trả lại cho các người, có thể đi được rồi.”

“Không được, chủ thượng có lệnh, đem đầu tới gặp.” Thanh âm lạnh lùng như băng tuyết mùa đông, không mang một tia ấm áp, càng như không có sinh mệnh, rõ ràng không giống người. “Ta cùng các người trở về, như vậy cũng không được sao?” Thanh âm dĩ nhiên có chút phẫn nộ, nhưng phần lớn lại là bất lực cùng tuyệt vọng.

“Không được! Bớt sàm ngôn đi, đem bí tịch giao ra.”

Đối thoại tuy không hoàn chỉnh, cũng không biết nguyên nhân bên trong, nhưng ít nhiều cũng có thể hiểu. Nhưng là người của Bạch Thủy giáo đoạt lại bí tịch bị mất, hay lại là người nào khác muốn đoạt lại bí tịch, cuối cùng là trường hợp nào, còn phải đợi thêm một chút.

“Các người khinh người quá đáng, Tư Mã Thủy ta dễ trêu chọc sao? Cho người ném chút bản lãnh của ta.”

Hóa ra là Giang nam đệ nhất thủ Tư Mã Thủy, hẳn sao lại chọc đến những người này? Không phải gần đây hắn sợ chết lắm sao? Viêm Kỳ bản thân là đại sư huynh của Nghiêu Sơn phái, chuyện trong chốn giang hồ, đều rõ như lòng bàn tay, đương nhiên cũng biết những hắc y nhân này là Bạch Thủy giáo giáo đồ.

Một trận đao quang kiếm ảnh, đã thấy Tư Mã Thủy bộ dạng bắt đầu không ổn, hai người biết đã đến lúc phải xuất hiện. Hai người họ đáng tựa tiên nhân, một tả một hữu đứng bên cạnh Tư Mã Thủy.

Bọn họ thật cũng không muốn giúp Tư Mã Thủy, ân oán giang hồ, nảy sinh tranh chấp cũng nhiều như cơm bữa, cho dù bọn họ muốn quản, cũng không thể phân thân. Thật ra là do, Quý Phong đối với thân thủ hai người kia thực cảm thấy hứng thú, mà Viêm Kỳ cũng có trách nhiệm của hắn, cái hắn đảm đương là chính đạo cùng ý niệm tà giáo không thể chung đường.

“Các người là người phương nào?” A Tả mở miệng hỏi, hai người kia trốn ở đó đã lâu, nhưng bọn hắn lại không hề phát hiện, chứng tỏ võ công rất cao, vượt xa bọn hắn, tính ra, hai người bọn hắn cũng đã thuộc số ít cao thủ nhất lưu, nhưng không nghĩ tới hôm nay lại gặp được cao thủ, mà niên kỷ nhóm người kia, rõ ràng cũng tương đương giáo chủ.

“Vậy các người là người phương nào? Vì sao muốn giết hắn?” Viêm Kỳ hỏi lại.

Quý Phong một bên trầm tĩnh nhìn.

“Chuyện của Bạch Thủy giáo cũng dám quản, A Tả dài dòng với chúng làm gì, cùng nhau giết, để còn ăn nói với giáo chủ.” Dứt lời đao trong tay liền hướng Quý Phong đánh tới.

A Hữu mấy năm nay mới có đối thủ, tâm tư lại không tinh tế như A Tả, khó tránh có chút kiêu căng, cũng không phải không nhìn ra bọn người Quý Phong võ công trên hần. Thế nhưng vì tự tôn hần không thể chịu thua, hần lại vốn là người hành động rồi mới nghĩ, làm ra hành động kiểu này cũng là trong dự liệu.

Quý Phong cũng tùy cơ hành động, bắt quá quang ảnh động, liền thấy ngay kết quả, A Hữu miệng phun máu tươi, nửa quỳ trên đất. A Tả tiến đến nâng hần, xem xét thương thế, may mà không ảnh hưởng đến mạng sống. A Tả tim đập mạnh một trận, hần không nghĩ tới võ công của thanh niên kia lại cao như thế, bản thân hần còn chưa thấy rõ được chiêu thức người kia. Trận này tỷ thí cũng coi như xong, cao thủ bậc này, khiến hần không khỏi nhớ đến một người trong truyền thuyết.

Tuổi tác như thế, thân thủ như thế, trong lòng vốn đã minh bạch người này là ai, nhưng hần cũng không phải dạng tham sống sợ chết, mệnh lệnh giáo chủ, hần dù cho phải dùng hết sức lực cũng phải hoàn thành.

Buông A Hữu xuống, A Tả không kiêu ngạo không siểm nịnh, nói: “Người này phải chết, bí tịch trong tay hần cũng nhất định phải cầm.”

“Nga? Hần chết là bởi bí tịch sao? Bí tịch kia là của hần hay của người?” Nếu đã rõ kẻ bên cạnh là Tư Mã Thủy, liền đoán được bí tịch kia nhất định là của Bạch Thủy giáo.

“Là bí tịch bản giáo.” A Tả vẫn trong tư thế sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể động thủ.

“Nói vậy người cũng đã biết chúng ta là ai, nếu không thì như thế này, bí tịch trả lại người, còn người ta lưu lại, thế nào?” Viêm Kỳ vốn cũng không muốn cùng Bạch Thủy giáo đối địch, bởi hần đối với Bạch Thủy giáo không có nắm chắc mười phần.

Biện pháp trước mắt không thể nghi ngờ chính là tốt nhất, A Tả ngẫm lại, liền gật đầu đáp ứng.

Viêm Kỳ từ trong người Tư Mã Thủy đang nằm dưới đất lục soát bí tịch, sau đó liền ném cho A Tả, còn nói: “Một khi đã như vậy, về sau không cần truy cứu nữa.”

“Việc này không phải do các người làm chủ, nếu gặp lại hần, giết chết không tha.” Nói xong câu đó liền cùng A Hữu đồng thời biến mất trong đêm.

Quý Phong xoay người muốn về khách *** tiếp tục tìm ngọc bội, lại như nhớ ra, nói: “Người là ở phòng chữ Thiên số một đúng không?”

Tư Mã Thủy hơi sững sờ, nghĩ thầm, chẳng lẽ ở phòng chữ Thiên số một kì lạ lắm sao? Trong lòng nghĩ vậy, nhưng vẫn gật đầu.

“Người có gặp qua một khối ngọc bội?” Viêm Kỳ vội hỏi chuyện ngọc bội, chỉ cần là chuyện của Quý Phong, hần đều để ý.

Tư Mã Thủy lắc đầu, hần quả thật không có nhìn thấy, nghĩ một hồi rồi nói: “Ta tuy không có thấy, nhưng nói không chừng là bị đám hắc y nhân kia cầm đi, bọn người kia xem ra còn vào phòng đó còn trước cả ta.”

Quý Phong nghe thế, không nói gì, trong lòng đã dự tính đi Bạch Thủy giáo tìm kiếm.

“Ngọc bội kia đối với người rất trọng yếu sao?” Tư Mã Thủy hỏi.

Quý Phong chưa từng nhìn sang hần, trực tiếp muốn đi, Viêm Kỳ nhìn Tư Mã Thủy như đang muốn nói gì đó, liền kéo hần lại, ngụ ý muốn nghe tiếp: “Ngọc bội kia rất trọng yếu, người có phải hay không có biết?”

“Chỗ ta có bí tịch của bọn chúng, chỉ cần các người đáp ứng bảo vệ ta, liền có thể đem nó đi đổi ngọc bội, như thế nào?”

Viêm Kỳ biết Quý Phong căn bản là không quan tâm, thế nhưng hần thì để ý, võ công Quý Phong cao cường, nhưng song quyền nan địch tứ thủ, cho dù có thể toàn thân trở ra, nhưng nói không chừng, cũng sẽ bị thương. Nhất định không thể để Quý Phong chịu bất cứ tổn thương nào, liền nhanh chóng thương lượng: “Ta đáp ứng người, thế nhưng người lấy bí tịch giả lừa bọn chúng, về sau chỉ e phiền phức không nhỏ.”

Quý Phong không nói, cách làm của Viêm Kỳ hẳn chưa từng để tâm đến. Nếu là có thể bớt chút việc, hẳn liền chấp nhận, bởi vì khối ngọc kia với hắn mà nói là rất quan trọng, lúc nhỏ đánh mất cha mẹ, đó chính là tưởng niệm duy nhất còn lại của hắn.

3. Chương 3

Editor: Tử Diệp

Beta – reader: Tử Diệp

A Tả mang A Hữu bị thương trở lại chỗ Sở Sở Tử Phàm. Lúc này trời đã gần sáng, mặt trời từ hướng đông mọc lên, bọn họ vừa vào khách phòng, Sở Sở Tử Phàm đã từ trong phòng ngủ đi ra, trầm tĩnh liếc nhìn hai người họ, đại khái chỉ biết có chuyện phát sinh.

“Là ai?” Người có thể đả thương A Hữu, đúng là đáng ngạc nhiên.

“Quý Phong.” A Tả nửa quỳ trên mặt đất, cúi đầu đáp.

“Ra là hắn.” Tên của Quý Phong, Sở Sở Tử Phàm dĩ nhiên đã sớm nghe nói đến, thanh danh Quý Phong kia so với đương kim hoàng thường chỉ có hơn chứ không hề kém, bất quá mặc kệ hắn là ai, dám cả gan ngăn cản chuyện của Bạch Thủy giáo, đều đáng chết.

Nếu như là để ý thấy được, cho dù võ công không bằng, thì vô luận ám khí hay sử độc, đều có thể muốn cái mạng của hắn, Sở Sở Tử Phàm nghĩ thầm, trong mắt hiện lên một tia ngoan tuyệt.

“Bí tịch đâu?” A Tả nếu đã có dũng khí trở về, nhất định là có kết quả.

A Tả đem mật tập từ trong lòng lấy ra, chuyển cho Sở Sở Tử Phàm, chỉ lật hai trang, Sở Sở Tử Phàm đã cảm hận nghiêng rằng: “Tư Mã Thủy, dám đem bí tịch giả lừa ta, vốn định bỏ qua, không cùng Quý Phong kia đối địch, nay xem ra là hắn thật tâm muốn tìm chết, ta đây thành toàn hắn. A Tả, truyền lệnh ta, gấp Tư Mã Thủy, giết không cần hỏi.”

“Dạ, giáo chủ.” Mấy năm nay, A Tả đi theo Sở Sở Tử Phàm, ít nhiều cũng hiểu tính tình y, hỉ nộ vô tình, nóng nảy độc ác, chỉ cần là người y muốn giết, không ai có thể đào thoát, hơn nữa còn chết vô cùng thê thảm.

Mấy năm nay, y chưa từng quan tâm một ai, cũng không ai thật lòng quan tâm đến y. A Tả nhìn y từ nhỏ lớn lên, với y kỳ thật trong lòng là yêu thương luyện tiếu, dấu giáo chủ hiện tại tuyệt tình thì cũng từng có lúc ngây ngô, ngẩn lại, bất giác đã qua mười mấy năm rồi, mười mấy năm trước, hắn cũng là một thiếu niên, còn giáo chủ bất quá chỉ là một hài đồng sáu tuổi.

Nếu không phải, nếu không phải lần tao ngộ kia...

A Tả từ trong lòng xuất ra một khối ngọc bội: “Đây là thuộc hạ từ phòng Tư Mã Thủy lục soát được, xem tư chất ngọc này, nhất định không phải đồ vật tầm thường.”

Sở Sở Tử Phàm đưa tay tiếp nhận, đó là một khối ngọc bội cỡ bằng bàn tay trong suốt với sắc thái ôn hòa, liếc mắt một cái, liền có loại cảm giác quen thuộc, không muốn dời mắt, hơn nữa khi cầm trong tay, tâm cũng bất giác thấy bình thản hơn, xem ra đúng là một khối bảo ngọc.

Mặt trên có khắc hoa văn vô cùng đơn giản, nhưng trong cái đơn giản lại lộ vẻ không tầm thường, nhất là ở giữa có khắc một chữ “Phong”, rắn rỏi hữu lực, long phượng phi vũ, Sở Sở Tử Phàm nhìn không được một lần lại một lần vuốt lên, đồng thời trong lòng nói thầm, tại sao trong phòng Tư Mã Thủy lại có khối ngọc bội như thế này? Chữ “Phong” trên mặt lẽ nào không phải chỉ hắn, chẳng lẽ là... Quý Phong? Trong lòng y nhất thời cũng không xác định được, vì thế lại hỏi: “Tư Mã Thủy cùng Quý Phong là một bọn sao?” Không phải Quý Phong chưa hề thân cận bất cứ kẻ nào sao? Trước sau như một độc lai độc vãng, hơn nữa thanh danh Tư Mã Thủy cũng không hề tốt.

“Cũng không phải là đồng bọn. Hắn tuy cứu Tư Mã Thủy, nhưng theo thuộc hạ thấy, dường như bọn họ vẫn chưa có giao tình.”

Cái này thật kỳ quái, lẽ nào ngọc bội này không phải của hắn sao? Sở Sở Tử Phàm không suy nghĩ nhiều, đem ngọc bội thả trong ngực, xoay người rời đi.

Lúc sắp đi liền nói: “Hảo hảo chiếu cố A Hưu.”

Sở Sở Tử Phàm đi trên đường phố, cũng tựa như đứa trẻ bình thường, thỉnh thoảng lại nhìn đông nhìn tây. Đây là lần thứ hai y đến những chỗ như thế. Mà một lần trước là khi nào? Tựa hồ đã mười mấy năm rồi, rốt cuộc là khi nào, y cũng không nhớ rõ, có lẽ y đã tận lực quên đi rồi.

Khoái hoạt chưa từng thuộc về y, cái y có thể có chỉ là vô cùng vô tận cô độc cùng lãnh lạc, chỉ có quyền lực, chỉ có cao cao tại thượng, mới chứng minh y đang sống, mà sống trên thế giới này với y cũng chẳng phải việc vui vẻ gì.

Cho dù y sống không khoái nhạc, thì đã là sao chứ?

Miễn là còn sống là tốt rồi, tất cả, tất cả đều không trọng yếu.

Sở Sở Tử Phàm vừa đi vừa nghĩ, lại bất tri bất giác đi đến bờ sông ngoài thành, dương liễu rủ rủ, tơ liễu phân phi, thương tâm kiều hạ xuân ba lục, tận diệt một đời cơ khổ.

Y dù chưa từng bị xuân thương thu, cũng thấy có chút đau lòng. Đời này y có lẽ vĩnh viễn cũng không hạnh phúc, nhớ đến phụ mẫu đã chết, trong lòng càng thêm tiêu điều vắng vẻ, thế nhưng y vẫn phải sống, phải làm rất nhiều chuyện xấu xa, phải trả thù rất nhiều người, cho dù những người đó cùng bất hạnh mà y đã trải qua cũng không quan hệ. Nhưng y muốn ở chỗ cao, thì nhất định phải giẫm trên rất nhiều thi thể.

Sở Sở Tử Phàm lặng lẽ ngồi ở bờ sông, nhìn nơi phương xa, dương quang cũng không mãnh liệt, chiếu lên trên thân ấm áp bao la, thế nhưng quá dễ chịu, cũng làm cho y có phần mệt mỏi. Bí tịch bị mất kỳ thật y cũng không để ý, đáng về khấn trương bất quá là làm cho người ta xem, điều gì có thể khiến y để tâm, ngoại trừ mạng sống, e là không còn gì khác.

Mà thực ra mạng sống cũng không quan trọng, bằng không y đã không ném hết trăm thứ độc, chẳng qua là bản thân y không muốn nhớ tới mà thôi.

“Ai?” Sở Sở Tử Phàm ngồi bên bờ sông liền ngồi dậy, xoay người nhìn lại. Y sao lại sơ suất lớn như thế, có người đến cũng không cảm giác được, thật sự không tốt. Y nheo hai mắt lại, nhìn người đã muốn gần ngay trước mắt.

Bạch y phiêu phiêu, không nhuốm bụi trần, tay cầm một thanh kiếm, nhìn dáng bộ hẳn phải là một kiếm khách. Về phần bản lĩnh, càng khiến Sở Sở Tử Phàm tâm sinh cảnh giác. Nội lực rất cao, chẳng trách hẳn không cảm giác được có người đến, tinh quan dĩ đãi.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, thật lâu thật lâu, cả hai vẫn bất động. Mặt trời cũng từ giữa hướng tây, lưu trên hai người họ, rực rỡ ấm áp bao phủ cả hai, giữa thiên địa này còn lại điều gì, chỉ có tiếng gió bên tai, chỉ có hoa hương làm mê nhân nhãn.

Quý Phong tay cầm kiếm, thoáng nhấc lên, tựa hồ muốn động, nhưng lại thôi, tái cũng không động, lại nhìn một hồi, mới xoay người rời đi. Từ đầu đến cuối, hai người họ chưa từng nói một chữ.

Sở Sở Tử Phàm lòng bàn tay đầy mồ hôi, ám khí trong tay áo đã sớm vận lên chờ phát ra, hiện tại nếu người kia xuất thủ, y nhất định phải chết. Tuy có ám khí, nhưng y không thể đảm bảo có thể đem người kia bức đến tử địa, nguyên lai, nguyên lai thực sự có cao thủ như thế..

Quý Phong, nguyên lai người chính là Quý Phong.

Sở Sở Tử Phàm đứng một lúc lâu, rồi phẩy tay áo bỏ đi. Ôn độ trong ngực ấm áp khiến y bình tĩnh trở lại, cảm giác hỗn loạn sợ hãi khi nãy dần dần đánh tan, lại thay vào đó là một loại chinh phục, người này, y muốn giẫm nát dưới chân, làm cho xác hắn nằm ngay trước mặt y.

Thương sơn như hải, tà dương như máu, gió thổi đào hoa hương khắp thành.

Lúc đó, Quý Phong vì có gì lại không giết y?

Nói thật, ngay cả bản thân Quý Phong cũng có chút mơ hồ, tựa như có một loại sức mạnh thần bí nào đó điều khiển hắn đến nơi. Hắn không biết nơi đó có cái gì, thế nhưng hắn là muốn dừng cũng không được, không nghĩ cuối cùng lại gặp Bạch Thủy giáo giáo chủ, hơn nữa còn chứng kiến một màn như thế.

Dạng mê hoặc lòng người như thế, khiến Quý Phong bây giờ nhớ lại tim cũng đập không thôi. Người kia, đứng bên bờ sông, một thân thanh sam, ánh mắt điểm chút ưu thương nhìn về phương xa. Nhưng thay vì nói y nhìn về chân trời, ánh nhìn y còn có nhiều hơn một loại mờ ảo hoang vu, là đã trải qua chuyện gì mới có thể làm người ta toát ra bi thương như vậy, lại biểu tình say lòng người như vậy. Ngay lúc ấy y tĩnh như xử nữ, ấm áp mà trong suốt.

Khiến cho Quý Phong tâm luôn thờ ơ lại có chút tò mò muốn tìm đến, muốn lý giải, mang chút ý loạn, cùng chút mê vông. Khi ấy trong đầu trống rỗng, khổ sở không nói nên lời, bản thân mình như thế khiến hắn thật có chút nhận không ra.

Chỉ có điều, hắn tuy không muốn giết y, nhưng nhìn trong mắt người kia hiện lên vẻ đề phòng cùng ngoan độc, Quý Phong biết, bọn họ gặp lại, không chết không thôi.

Về sau mới hay, không chỉ là không chết không ngừng, mà đến chết mới thôi.

Khi trở lại, cũng là lúc Viêm Kỳ trở về, hắn dĩ nhiên đã đem Tư Mã Thủy an bài ở một nơi tương đối an toàn, cũng là phải tốn một hồi trắc trở, như thế đã là rất tốt.

“Đi đâu sao? Có đói không?” Mi cong như thanh tuyến, bất luận ai sau khi nhìn thấy đều cảm thấy tâm tình tốt lên.

Quý Phong gật gật đầu, hắn quả thật đói bụng.

“Muốn ăn gì? Ta hôm nay mua được một con cá nha, người không phải thích ăn cá nhất sao?”

Viêm Kỳ từ phía sau mang ra một con cá chép thật to, lắc lắc trước mặt như khoe với Quý Phong.

Quý Phong nhìn con cá, mi hơi hơi giãn ra, hắn là người ham ăn, lại càng thích ăn cá, nhất là cá do Viêm Kỳ làm, nhập khẩu tức hóa, thuần hương lưu xỉ.

Ngày trước ở sư môn, Viêm Kỳ thường hay nấu ăn, khi đó hắn ít khi nói chuyện, thế nhưng hiện tại đã hoạt bát hơn nhiều, đôi khi còn có thể làm nũng với đại sư huynh đòi ăn, lại nói, khi ấy hắn còn sợ có ngày ăn đến nghiện như thế này đây.

Thế nhưng, thật ra, hắn chỉ là tham ăn, vô luận người nọ là ai, cũng không quan trọng.

Nhìn dáng vẻ hắn, Viêm Kỳ chỉ biết hắn thập phần vui sướng. Trên đời này, Viêm Kỳ hiểu Quý Phong còn hơn cả bản thân hắn. Lúc trước phát hiện ra rằng hắn rất tham ăn, liền quần quýt lấy sư phó trong sư môn học nghệ, chỉ vì muốn hắn có thể ở bên mình gốc thêm một chút. Khi đó Quý Phong còn rất nhỏ, hắn cũng không lớn, loại tình cảm này hắn chỉ cho là yêu thương sư đệ, về sau dần dần minh bạch, sư đệ trong mắt hắn trong lòng hắn cùng những người khác không hề giống, buổi tối năm mười tám tuổi kia, hắn cả đời cũng không quên được.

4. Chương 4

Editor: Tử Diệp

Beta – reader: Tử Diệp

Lúc Viêm Kỳ mười tám tuổi, Quý Phong vẫn còn là một hài đồng mười hai mười ba tuổi, nhưng đã là cao thủ số một số hai trong Nghiêu Sơn phái, mà bản thân hắn sớm đã không còn là đối thủ. Song, ánh mắt

Quý Phong mãi mãi chỉ lưu trên người cao thủ, cho nên hẳn chỉ có thể ở phía sau Quý Phong, xa xa mà nhìn.

Bất quá hẳn có một ưu thế, đó là tay nghề hẳn tốt thật là tốt, Quý Phong mê luyện điểm này nơi hẳn. Cứ lâu lâu lại đến, mặc dù không nói nhiều, chỉ một mực ăn, ăn xong liền đi, cũng không cảm thấy có ý gì không tốt.

Đoạn thời gian đó, có lẽ đã trở thành niệm tưởng một đời của Viêm Kỳ, niệm một đời, lại tưởng một đời, đôi tay của Viêm Kỳ, làm sao vẫn họa không ra dáng điệu Quý Phong, là bởi quá thương tâm, nên vô luận thế nào cũng không thể hạ bút sao?

Có ai biết được?

Chính là giọt rơi trên giấy như hoa nháy mắt vừng khai, hẳn không rõ, thế nhưng người ngoài cuộc lại rõ ràng hơn hết, tình yêu của hẳn, nhất sinh chí ái, đã định là không kết quả, người hẳn yêu nhất, lại không yêu hẳn.

Buổi tối năm hẳn sinh nhật mười tám tuổi, hẳn làm rất nhiều món ăn, lẳng lặng ngồi trước bàn cơm. Quý Phong đến, hẳn có rất nhiều điều muốn nói cùng Quý Phong, dù cho không được đáp lại, bất quá hẳn vẫn muốn đem phần tình cảm kín đáo này nói một chút, biết đâu, hẳn huyền tưởng, Quý Phong sẽ vui vẻ chấp nhận hẳn, cũng không chừng.

Hẳn lo lắng chờ đợi, thỉnh thoảng lại nhìn quanh, đến khi ánh trăng lơ lửng trong đêm tối, đợi đến khi thấy Quý Phong, lòng thấy tràn đầy vui sướng.

Quý Phong còn chưa vào cửa, đã nghe cả vườn đầy hương thơm, đó là hương vị đủ loại thức ăn, Quý Phong ngờ vực liếc nhìn hẳn một cái.

“Hôm nay là sinh nhật ta.” Viêm Kỳ sóng mắt lưu chuyển, cổ phán thần phi, lại có một loại vũ mị không nói nên lời.

Quý Phong nghe thấy, đầu tiên là sững sờ, hẳn không ngờ hôm nay là sinh nhật Viêm Kỳ sư huynh, hẳn như thường lệ tới đây chỉ vì ăn uống, không mang theo tiền, càng không có quà, một lúc sau, hẳn xuất ra một thanh chiết phiến, đưa cho Viêm Kỳ, nói: “Cái này ta tặng ngươi.”

Trong mắt Quý Phong, đồ vật không hề phân tốt xấu, cho dù là đưa quạt, chỉ cần người nhận thích, cũng đã là bảo bối vô song, chiết phiến này là hôm nay hẳn mua ở chợ, bản thân thấy thập phần vừa ý.

“Ta rất vui, đa tạ.” Quý Phong nhìn dáng vẻ hẳn, là thực sự rất thích, cũng vui vẻ theo, trên gương mặt lạnh như băng xuất hiện hai lúm đồng tiền hiếm có. Đây là lần đầu tiên Viêm Kỳ thấy hẳn cười như thế, trong sáng, nhất thời ngây người, không biết phải nói sao, thiên ngôn vạn ngữ từng chuẩn bị, lại ngay cả một chữ cũng nói không nên.

“Sư huynh, ta đói.” Dáng tươi cười của Quý Phong còn đọng trên mặt, thanh âm cũng ôn ôn hòa hòa, không như thường ngày. Đêm đó Quý Phong vẫn như trước không nói nhiều, thế nhưng lại phá lệ uống ba chén rượu, Nghiêu Sơn phái cấm đệ tử dưới mười tám tuổi uống rượu, nhưng tối hôm đó, Quý Phong vì hẳn, phá lệ.

Võ công Quý Phong một phần là do thiên tư minh mẫn, mặt khác là do hẳn khổ công, năm tuổi đã vào Nghiêu Sơn phái, mười năm như một, theo quy củ mà tập luyện, rõ ràng võ công tâm pháp mọi người đều như nhau, riêng hẳn học được lại không giống, trở thành vinh quang của toàn bộ Nghiêu Sơn phái.

Thiếu niên anh tuấn kiệt xuất như thế chính là Quý Phong mà hẳn yêu.

Trước kia, Quý Phong chưa từng uống rượu, cho nên ba chén vừa xong, liền cảm thấy say, sắc mặt ửng hồng, ý thức cũng bắt đầu rời rạc. Viêm Kỳ biết Quý Phong chưa từng uống rượu, nhưng không ngờ từu lượng hẳn kém như thế, chỉ ba chén đã bất tỉnh nhân sự.

Hẳn ôm Quý Phong so với hẳn còn thấp hơn nửa đầu đến bên giường, cùng nhau ngủ. Tiếp xúc gần như vậy, ngay cả y hô hấp cũng ngay sát bên tai, ngay cả đôi môi đỏ tươi cũng hiện ngay trước mắt, Viêm Kỳ cảm thấy cả người như trong lò lửa, một cỗ nhiệt lưu như muốn bao trùm hẳn.

Khi nào, là từ khi nào, hẳn đối với thiếu niên mới chỉ mười hai mười ba lại yêu sâu đến như vậy?

Bộ dáng Quý Phong khi ngủ cũng như hẳn lúc thường, nằm yên ngay thẳng, không hề nhúc nhích, Viêm Kỳ muốn đem y kéo vào lòng, lại phát hiện ra vô luận là làm thế nào, Quý Phong vẫn như trước không dời một chút, liền nhích người sang, đem đầu chôn trong hõm vai Quý Phong, hít thật sâu vị đạo riêng của Quý Phong. Hẳn hiểu, đây là lần đầu tiên, và cũng là lần cuối, từ nay về sau, hẳn cùng Quý Phong sẽ không có lại thân mật như thế này.

Thái độ của Quý Phong, biểu tình của Quý Phong, trong lòng hẳn đều minh bạch, chỉ mong một ngày kỳ tích xuất hiện, khiến cho đứa nhỏ lãnh mạc này yêu thương hẳn.

Đêm đó, hẳn len lén hôn lên đôi môi Quý Phong, noãn noãn, hương hương, vị đạo này, đời đời kiếp kiếp cũng sẽ không quên, Ôi thúy ý hồng, thế gian như chỉ có một màu, phù sinh như mộng, mà mộng này đến nay, hẳn vẫn không muốn tỉnh.

Cá vừa thả trên bàn, Viêm Kỳ liền thấy hai mắt Quý Phong tỏa sáng, không khỏi khẽ cười y tham ăn. Ai có thể nghĩ đến nhân vật lợi hại nhất trên giang hồ bất quá chỉ là một con quỷ tham ăn. Nghĩ như vậy lại thấy hạnh phúc không thôi, Quý Phong như thế này chỉ có hẳn thấy qua, chỉ thuộc riêng về hẳn.

“Chậm chút, không có ai cướp của người đâu.” Viêm Kỳ tuy nói thế, lại không có ý ngăn cản, càng thêm chút sủng nịch.

Hai người đem con cá lớn ăn không thừa chút nào, phần lớn là bị Quý Phong ăn hết. Mùi vị kia so với ba năm trước còn tốt hơn, không thể không nói, đại sư huynh này của hẳn thật sự là rất chu đáo.

Ăn cơm xong, hai người ngồi trong sân một lúc, chỉ là Viêm Kỳ một bên nói chuyện, Quý Phong một bên lắng nghe mà thôi, cảnh tượng lại nhất phái hài hòa.

Nửa đêm, Quý Phong xuất môn, hẳn có cảm giác rằng ngọc bội đang ở chỗ Bạch Thủy giáo giáo chủ. Loại cảm giác ám áp hôm nay, bao năm rồi chỉ hẳn là rõ nhất.

Lúc Quý Phong ra cửa, Viêm Kỳ liền tỉnh. Hẳn biết Quý Phong muốn đi đâu, lại không ngăn cản được, hẳn có thể nói gì, có thể làm gì chứ.

Sở tác sở vi của người nọ hẳn toàn toàn để trong mắt, hẳn lo lắng không yên cũng không thể cùng đi. Quý Phong nếu đã muốn đơn độc hành động, chính là không muốn hẳn nhúng tay, cũng là, Viêm Kỳ cười khổ nghĩ, nói không chừng đó là một cách y quan tâm mình đi.

Bất quá trong lòng chợt hẳn có một chút bối rối không sao hiểu nổi, loại cảm giác này khiến hẳn đứng ngồi không yên, tựa hồ có thứ gì ở xa lắm, không thuộc về hẳn.

Quý Phong, Quý Phong, người đừng đi. Viêm Kỳ tựa người vào cửa, nghĩ muốn giữ người kia như vậy, không cho y đi, hẳn có trực giác, lần này Quý Phong đi, sẽ không về nữa.

Quý Phong khinh xa thực lộ đi vào cứ điểm Bạch Thủy giáo ở thành Lâm An. Hẳn từ sớm đã lấy được địa đồ từ chỗ Viêm Kỳ, hiện tại đêm khuya nhân tĩnh, vệ binh thỉnh thoảng qua lại hiển nhiên không ngăn cản được Quý Phong do thám. Hẳn không muốn ẩu thảo kinh xà, chỉ mong tìm được phòng Sở Sở Tử Phàm, lấy lại ngọc bội hẳn quý nhất trên đời.

Không bao lâu sau hẳn liền nhìn thấy Sở Sở Tử Phàm. Hiện tại đã canh ba, đó là nơi duy nhất đèn còn sáng muốn không thấy cũng khó. Trong đêm tối, y dựa trên bệ cửa, chậm rãi lật thư tịch, dung mạo bình thần thiếu đi phần tàn khốc ban ngày, thập phần xinh đẹp.

Quý Phong lướt qua mái nhà, từ cửa sổ tiến vào, nháy mắt đã đến trước mặt Sở Sở Tử Phàm. Khi y kịp phản ứng, mũi kiếm đã trên cổ y.

“Lại là người.” Sở Sở Tử Phàm nhìn rõ tướng mạo người mới đến, cực lực che giấu nét khẩn trương trên mặt.

“Dem ngọc bội giao ra.” Quý Phong thậm chí không hỏi y có hay không, liền đi thẳng vào vấn đề.

“Ta cùng người có quen biết sao? Làm sao biết ngọc bội nào là của người.” Trong lòng đã minh bạch ngọc bội kia là của Quý Phong. Nhìn dạng hẳn mà nói có lẽ thập phần quan trọng, cái này dễ giải quyết rồi.

“Lấy ra.”

“Không lấy, có bản lĩnh tự người tới xét đi!” Toàn thân y đều là độc, hấn chạm đến chỗ nào, đều là đường chết.

Quý Phong liếc nhìn y một cái, quả nhiên liền đưa tay lục soát. Hấn không biết kịch độc trên người Sở Sở Tử Phàm, nhưng cho dù biết hấn cũng không sợ, Sở Sở Tử Phàm thiên toán vạn toán, cũng không nghĩ tới Quý Phong lại giống như y, bách độc bất xâm.

“Xét đã chưa? Quý Phong đại hiệp, người vu oan ta như thế không thấy khó chịu sao?” Quý Phong không nói.

Lại nghe Sở Sở Tử Phàm tiếp tục nói: “Người vu oan ta như thế, lại cho rằng chỉ như vậy liền xong sao? Ta cho người biết, người đã trúng độc trên người ta, nếu không có giải được, người sống không quá bảy ngày, cho dù bản lĩnh người có lớn hơn đi nữa, cũng vô ích thôi.”

Nâng mắt nhìn Quý Phong so với mình có chút cao hơn, phát giác hấn nghe xong lời này vẫn diện vô biểu tình như trước, thậm chí ngay cả mắt cũng chưa từng chớp.

Y không tin nổi, tiếp tục không sợ chết nói, cũng quên mất tình trạng hiện tại bản thân, Quý Phong trước khi chết cũng dư sức đem y giết đi.

“Hanh, không tin sao? Không sao, cứ nhìn tay người thì biết, có phải hay không kỳ độc đã muốn thấm sâu?” Quý Phong như trước vẫn đứng như tượng đá.

Kỳ thật Quý Phong trong lòng kinh hãi, hấn trúng độc là thật, thế nhưng không phải độc như lời Sở Sở Tử Phàm nói, bản thân hấn bách độc bất xâm, cho nên cũng không e ngại độc này, chỉ là độc kia khiến hấn toàn thân phát nhiệt, thật sự rất khó chịu.

Hơn nữa càng nhìn người trước mặt, đã thấy một loại dục vọng dâng lên. Thầm muốn đem hấn ôm trong ngực, đối với đôi môi đang lăm nhả kia mà hôn xuống, loại cảm giác này hấn chưa từng có, cho đến bây giờ, về chuyện tình cảm, hấn chính là tờ giấy trắng.

Mà đã là giấy trắng, chỉ cần có người màu sắc cho hấn, hấn liền vĩnh viễn thuộc về y, bất quá việc này về sau hãy nói.

5. Chương 5

Editor: Tử Diệp

Beta – reader: Tử Diệp

Sở Sở Tử Phàm thấy Quý Phong vẫn đang đứng yên không nói, cuối cùng nhịn không được tiến lên kéo tay áo Quý Phong, miệng nói: “Không tin sao, không tin sao, ta liền cho người thấy, cho người quỳ trên đất cầu ta, cho dù người quỳ xuống cầu ta, ta cũng không bỏ qua người...”

Thế nhưng đến khi hai cánh tay đều bị vén lên, Sở Sở Tử Phàm cũng không tìm được ấn ký đỏ sậm, y không tin lại kiểm tra thêm một lần, vẫn là không có.

“Sao có thể? Phệ Hồn sao có thể vô hiệu? Không thể nào, không thể nào.” Sở Sở Tử Phàm lui về sau hai bước, không tin nổi nhìn Quý Phong, Phệ Hồn là độc được lợi hại nhất Bạch Thủy giáo, hơn nữa y đã cải tiến một phần, trừ y ra, người trúng đều phải chết.

“Tại sao, tại sao người lại vô sự?” Sở Sở Tử Phàm có chút hốt hoảng. Y đã nghĩ hàng nghìn phương thức tra tấn sau khi Quý Phong trúng độc, lại không nghĩ tới hấn không bị gì, cho nên vừa rồi cũng không có gọi A Tả A Hữu bên ngoài, hai người bọn họ khẳng định cũng nghe được động tĩnh bên trong, chẳng qua bản thân y đã phân phó, không có lệnh, không được vào.

Hiện tại hắn không có trúng độc, giết mình đâu khó gì? Sẽ không, hắn chưa lấy được ngọc bội, tuyệt đối không thể giết mình, nghĩ đến đây Sở Sở Tử Phàm bắt đầu thả tâm.

Lại giường mất, mới phát giác Quý Phong dường như có chút không ổn, ánh mắt kia tựa hồ có máu, Quý Phong này không phải là dạng người lãnh mạc sao, Sở Sở Tử Phàm chợt nghĩ tới dã thú, đúng, Quý Phong lúc này chính là dã hóa thành dã thú.

Sở Sở Tử Phàm đột nhiên nghĩ đến một thứ: “Người trước đây từng dùng một lượng lớn ‘Duy Tình’ phải hay không?”

“Duy Tình” thảo là thiên hạ chí thảo, có thể giải thiên hạ bách độc, là tiên thảo mọi người đều mơ ước. Nhưng rất ít người biết, Duy Tình thảo nếu gặp Thiên Tình hoa, liền có tác dụng thôi tình cực mạnh, nhất định phải cùng người giao hoan, nếu không thất khiếu chảy máu mà chết.

Bất hạnh thay, trong “Phệ Hồn” lại có Thiên Tình hoa, mà đối với người nghiên cứu độc được nhiều năm như Sở Sở Tử Phàm, cũng biết nguyên nhân đó. Lúc này y nhìn người trước mắt, cảm giác sợ hãi bắt đầu từ trong lòng trời lên, bởi hiện tại trong phòng cũng chỉ có y.

Quý Phong cấp tốc điểm đi á huyệt của Sở Sở Tử Phàm ngay khoảng khắc y muốn mở miệng hô hoán. Sở Sở Tử Phàm toàn thân phát run, ánh mắt mở thật to, hung hăng nhìn người thần trí đã muốn hỗn loạn trước mắt, vừa hoảng loạn, lại vừa phẫn hận, ***g ngực đang kịch liệt lên xuống đang thuyết minh ý phản kháng trong y, tứ chi y còn di chuyển được, nhưng trước Quý Phong thì căn bản là chẳng thấm vào đâu. Quý Phong thu kiếm, đem tay y phản sau người, cũng đem y đặt trên tường. Chân Sở Sở Tử Phàm loạn đạp, động tác như vậy lại càng khiến Quý Phong áp đến gần hơn, một loại cảm giác tuyệt vọng dâng lên trong Sở Sở Tử Phàm. Từ năm sáu tuổi, y chưa từng cảm thấy như thế, khi đó toàn bộ thế gian này từ bỏ y, hiện tại y vất vả tạo ra mọi thứ, lại bị nam nhân trước mắt dùng loại tư thế này đả bại.

Thực sự là muốn y phải chết sao? Hay là báo ứng y giết quá nhiều người. Nếu cần bù đắp, y nguyện đem tính mạng bồi thường, chỉ cần Quý Phong thả y, chỉ cần Quý Phong không động đến y, hắn muốn gì y cũng đều đáp ứng.

Nước mắt tràn trên mặt y, hóa ra y cũng biết khóc, hóa ra y cũng không quan tâm đến như thứ hư ảo như địa vị tiếng tăm, hóa ra chết cũng không phải là không tốt. Thế nhưng, hiện tại nói gì đều đã muộn, nhìn nam nhân trước mặt y, trên ngực y, trên người y tàn sát bừa bãi, nếu trong tay có đao, y tuyệt đối sẽ đâm thẳng vào tim người này, ăn thịt hắn, uống máu hắn.

Y sam hơn phân nửa đã bị Quý Phong cởi ra, để lộ da thịt trắng như tuyết. Quý Phong nhìn thật sâu, trong đáy mắt dục vọng càng thâm, ngẩng đầu thấy Sở Sở Tử Phàm biểu tình tuyệt vọng, lòng bất giác có chút không đành, thế nhưng khát vọng nội tâm lại không cho hắn có đủ thời gian suy xét.

Thấy Sở Sở Tử Phàm giãy giụa, Quý Phong một tay bắt lấy hai tay y, tay kia khống chế mặt y, không cho giãy giụa, hắn hôn lên đôi môi Sở Sở Tử Phàm. Nơi đó có vị đạo thoang thoang của trà hoa cúc, khiến hắn trần trọc lưu luyến, một lần lại một lần hôn lên, vươn đầu lưỡi trong miệng y đoạt đi toàn bộ không khí.

Lúc này Sở Sở Tử Phàm vẫn không ngừng phản kháng, cả thân người không ngừng giãy giụa. Nụ hôn đó quả thực khiến y hận không thể cắn lưỡi tự sát, thế nhưng y không thể, biết đâu còn cơ hội thoát thân, y nghĩ vậy.

Quý Phong ôm lấy y, trong thư phòng có giường, vốn là để tiện cho Sở Sở Tử Phàm ngày thường thức đêm mà thiết trí, lúc trước đây là cái giường mà y thích nhất, hiện tại đã thành cơn ác mộng của y.

Quý Phong đem y ném lên giường, thượng y Sở Sở Tử Phàm không biết từ khi nào đã cởi ra, da thịt tuyết trắng, la tướng hồng sắc, cả gian phòng tràn đầy mùi ẩm ướt. Đối với tình trạng hiện giờ, Quý Phong dù chưa gặp qua, nhưng sự tình này tựa như từ nhỏ đã biết, không cần đặc biệt học tập gì, động tác hắn tuy có phần trúc trắc, nhưng thân thể Sở Sở Tử Phàm quả thực rất mãn cảm, chỉ như thế, đã khiến y toàn thân run rẩy, thở dốc không ngừng.

Quý Phong đem Sở Sở Tử Phàm đặt dưới thân, liếm khóa thủ du trước ngực, một lần lại một lần, tựa như nơi đó tồn tại một loại ngọt ngào vô tận. Qua một hồi, lại đến phần bụng, thông thả gặm cắn, tay Quý

Phong tách dần chân y. Khi hấn sờ lên phía sau y, Sở Sở Tử Phàm mới chính thức ý thức được rằng, y thật sự cũng bị một nam nhân thương.

Lúc Sở Sở Tử Phàm còn đang chìm trong suy nghĩ, một trận đau nhức kéo y về thực tại tàn khốc, y thật sự, thật sự bị một nam nhân thương, tại cái nơi nhục nhã đó, dùng loại phương thức vô sỉ mà mập mờ!

Chưa hết, y còn cảm thấy có máu tươi từ nơi đó chảy ra, nương theo luật động của Quý Phong, mỗi lần đều khiến y thống khổ tới cùng. Cảm giác bị xé rách, khiến ý thức y dần tan rã, thế nhưng từng trận từng trận đau nhức, lại làm y từ từ thanh tỉnh, cứ như vậy vừa thanh tỉnh lại mơ hồ, mãi cho đến một tia ý thức cuối cùng mất đi, triệt để rơi vào hôn mê.

Mà Quý Phong cũng không vì y hôn mê mà đình chỉ động tác ban đầu, thẳng đến hai lần sau, hấn mới hoàn toàn phóng thích, ôm lấy Sở Sở Tử Phàm, ngủ mê mệt.

Từ lâu lâu lắm, hấn chưa từng ngủ say, lúc này đây lại hấn thấy an tâm.

6. Chương 6

Editor: Tử Diệp

Beta – reader: Tử Diệp

Sở Sở Tử Phàm thấy Quý Phong vẫn đang đứng yên không nói, cuối cùng nhịn không được tiến lên kéo tay áo Quý Phong, miệng nói: “Không tin sao, không tin sao, ta liền cho người thấy, cho người quỳ trên đất cầu ta, cho dù người quỳ xuống cầu ta, ta cũng không bỏ qua người...”

Thế nhưng đến khi hai cánh tay đều bị vén lên, Sở Sở Tử Phàm cũng không tìm được ấn ký đỏ sậm, y không tin lại kiểm tra thêm một lần, vẫn là không có.

“Sao có thể? Phệ Hồn sao có thể vô hiệu? Không thể nào, không thể nào.” Sở Sở Tử Phàm lui về sau hai bước, không tin nổi nhìn Quý Phong, Phệ Hồn là độc được lợi hại nhất Bạch Thủy giáo, hơn nữa y đã cải tiến một phần, trừ y ra, người trúng đều phải chết.

“Tại sao, tại sao người lại vô sự?” Sở Sở Tử Phàm có chút hốt hoảng. Y đã nghĩ hàng nghìn phương thức tra tấn sau khi Quý Phong trúng độc, lại không nghĩ tới hấn không bị gì, cho nên vừa rồi cũng không có gọi A Tả A Hữu bên ngoài, hai người bọn họ khẳng định cũng nghe được động tĩnh bên trong, chẳng qua bản thân y đã phân phó, không có lệnh, không được vào.

Hiện tại hấn không có trúng độc, giết mình đâu khó gì? Sẽ không, hấn chưa lấy được ngọc bội, tuyệt đối không thể giết mình, nghĩ đến đây Sở Sở Tử Phàm bắt đầu thả tâm.

Lại giương mắt, mới phát giác Quý Phong dường như có chút không ổn, ánh mắt kia tựa hồ có máu, Quý Phong này không phải là dạng người lãnh mạc sao, Sở Sở Tử Phàm chợt nghĩ tới dã thú, đúng, Quý Phong lúc này chính là dã thú hóa thành dã thú.

Sở Sở Tử Phàm đột nhiên nghĩ đến một thứ: “Người trước đây từng dùng một lượng lớn ‘Duy Tình’ phải hay không?”

“Duy Tình” thảo là thiên hạ chí thảo, có thể giải thiên hạ bách độc, là tiên thảo mọi người đều mơ ước. Nhưng rất ít người biết, Duy Tình thảo nếu gặp Thiên Tình hoa, liền có tác dụng thôi tình cực mạnh, nhất định phải cùng người giao hoan, nếu không thất khiếu chảy máu mà chết.

Bất hạnh thay, trong “Phệ Hồn” lại có Thiên Tình hoa, mà đối với người nghiên cứu độc được nhiều năm như Sở Sở Tử Phàm, cũng biết nguyên nhân đó. Lúc này y nhìn người trước mắt, cảm giác sợ hãi bắt đầu từ trong lòng trời lên, bởi hiện tại trong phòng cũng chỉ có y.

Quý Phong cấp tốc điểm đi á huyệt của Sở Sở Tử Phàm ngay khoảng khắc y muốn mở miệng hô hoán. Sở Sở Tử Phàm toàn thân phát run, ánh mắt mở thật to, hung hăng nhìn người thần trí đã muốn hỗn loạn

trước mắt, vừa hoảng loạn, lại vừa phẫn hận, ***g ngực đang kịch liệt lên xuống đang thuyết minh ý phản kháng trong y, tứ chi y còn di chuyển được, nhưng trước Quý Phong thì căn bản là chẳng thấm vào đâu. Quý Phong thu kiếm, đem tay y phản sau người, cũng đem y đặt trên tường. Chân Sở Sở Tử Phàm loạn đạp, động tác như vậy lại càng khiến Quý Phong áp đến gần hơn, một loại cảm giác tuyệt vọng dâng lên trong Sở Sở Tử Phàm. Từ năm sáu tuổi, y chưa từng cảm thấy như thế, khi đó toàn bộ thế gian này từ bỏ y, hiện tại y vất vả tạo ra mọi thứ, lại bị nam nhân trước mắt dùng loại tư thế này đả bại.

Thực sự là muốn y phải chết sao? Hay là báo ứng y giết quá nhiều người. Nếu cần bù đắp, y nguyện đem tính mạng bồi thường, chỉ cần Quý Phong thả y, chỉ cần Quý Phong không động đến y, hẳn muốn gì y cũng đều đáp ứng.

Nước mắt tràn trên mặt y, hóa ra y cũng biết khóc, hóa ra y cũng không quan tâm đến như thứ hư ảo như địa vị tiếng tăm, hóa ra chết cũng không phải là không tốt. Thế nhưng, hiện tại nói gì đều đã muộn, nhìn nam nhân trước mặt y, trên ngực y, trên người y tàn sát bừa bãi, nếu trong tay có đao, y tuyệt đối sẽ đâm thẳng vào tim người này, ăn thịt hắn, uống máu hắn.

Y sam hơn phân nửa đã bị Quý Phong cởi ra, để lộ da thịt trắng như tuyết. Quý Phong nhìn thật sâu, trong đáy mắt dục vọng càng thâm, ngẩng đầu thấy Sở Sở Tử Phàm biểu tình tuyệt vọng, lòng bất giác có chút không đành, thế nhưng khát vọng nội tâm lại không cho hắn có đủ thời gian suy xét.

Thấy Sở Sở Tử Phàm giãy giụa, Quý Phong một tay bắt lấy hai tay y, tay kia không chế mặt y, không cho giãy giụa, hẳn hôn lên đôi môi Sở Sở Tử Phàm. Nơi đó có vị đạo thoang thoang của trà hoa cúc, khiến hắn trần trọc lưu luyến, một lần lại một lần hôn lên, vươn đầu lưỡi trong miệng y đoạt đi toàn bộ không khí.

Lúc này Sở Sở Tử Phàm vẫn không ngừng phản kháng, cả thân người không ngừng giãy giụa. Nụ hôn đó quả thực khiến y hận không thể cắn lưỡi tự sát, thế nhưng y không thể, biết đâu còn cơ hội thoát thân, y nghĩ vậy.

Quý Phong ôm lấy y, trong thư phòng có giường, vốn là để tiện cho Sở Sở Tử Phàm ngày thường thức đêm mà thiết trí, lúc trước đây là cái giường mà y thích nhất, hiện tại đã thành cơn ác mộng của y.

Quý Phong đem y ném lên giường, thượng y Sở Sở Tử Phàm không biết từ khi nào đã cởi ra, da thịt tuyết trắng, la tướng hồng sắc, cả gian phòng tràn đầy kiều diễm ám muội. Đối với tình trạng hiện giờ, Quý Phong dù chưa gặp qua, nhưng sự tình này tựa như từ nhỏ đã biết, không cần đặc biệt học tập gì, động tác hẳn tuy có phần trúc trắc, nhưng thân thể Sở Sở Tử Phàm quả thực rất mẫn cảm, chỉ như thế, đã khiến y toàn thân run rẩy, thở dốc không ngừng.

Quý Phong đem Sở Sở Tử Phàm đặt dưới thân, liếm khóa thù du trước ngực, một lần lại một lần, tựa như nơi đó tồn tại một loại ngọt ngào vô tận. Qua một hồi, lại đến phần bụng, thông thả gặm cắn, tay Quý Phong tách dần chân y. Khi hắn sờ lên phía sau y, Sở Sở Tử Phàm mới chính thức ý thức được rằng, y thật sự cũng bị một nam nhân thượng.

Lúc Sở Sở Tử Phàm còn đang chìm trong suy nghĩ, một trận đau nhức kéo y về thực tại tàn khốc, y thật sự, thật sự bị một nam nhân thượng, tại cái nơi nhục nhã đó, dùng loại phương thức vô sỉ mà mập mờ!

Chưa hết, y còn cảm thấy có máu tươi từ nơi đó chảy ra, nương theo luật động của Quý Phong, mỗi lần đều khiến y thống khổ tới cùng. Cảm giác bị xé rách, khiến ý thức y dần tan rã, thế nhưng từng trận từng trận đau nhức, lại làm y từ từ thanh tỉnh, cứ như vậy vừa thanh tỉnh lại mơ hồ, mãi cho đến một tia ý thức cuối cùng mất đi, triệt để rơi vào hôn mê.

Mà Quý Phong cũng không vì y hôn mê mà đình chỉ động tác ban đầu, thẳng đến hai lần sau, hẳn mới hoàn toàn phóng thích, ôm lấy Sở Sở Tử Phàm, ngủ mê mết.

Từ lâu lâu lắm, hẳn chưa từng ngủ say, lúc này đây lại hẳn thấy an tâm.

7. Chương 7

Editor: Tử Diệp

Beta – reader: Tử Diệp

Quý Phong lại trở về trà quán, lúc đầu hắn định hôm nay rời khỏi Lâm An, bất quá hiện tại hắn lại đổi ý, không muốn đi, hơn nữa hắn quyết phải theo Sở Sở Tử Phàm, y đi nơi nào thì hắn đi nơi đó.

Chỉ có điều chuyện này phải đợi đến hai ngày, hôm trước hắn nhận được thư Quý Ngôn, nói là gần đây trong thành Lâm An xuất hiện vài nhân sĩ người Miêu, không rõ muốn làm gì, vừa lúc biết hắn đang ở đây, liền muốn hắn tự mình tra xét một chút, tuy Quý Phong không quan tâm mấy chuyện trong võ lâm, thế nhưng khi cần thì vẫn sẽ giúp đại ca hắn một tay, suy cho cùng hắn vẫn là người Quý gia, hơn nữa nếu không phải chuyện đại sự, Quý Ngôn cũng sẽ không để hắn đi do thám. Chuyện này nhất định là có quan hệ to lớn.

Ngồi trong quán trà, nhìn trên đường phố người đến kẻ đi, trà này hắn uống đã nhiều rồi, vốn chẳng có mùi vị gì, thế nhưng hắn lại uống rất ngon, tâm tình mấy ngày nay, vài phần giống như khí hậu tháng tư, tình lãng mình mị¹, xuân về hoa nở.

Hắn vốn là người lãnh mạc, chưa từng nghĩ tới mình cũng có lúc động tâm, hơn nữa lại còn với một kẻ bị giang hồ gọi là ma. Bất quá hắn không ngại, thích một người, biết đâu chỉ là trong khoảng khắc, cho dù người đó là tốt hay xấu, là nam hay nữ, hắn vẫn cứ yêu thương, đó cũng đã là chuyện không thể không chấp nhận.

Loại cảm giác này thật tốt, trách không được dạo này có nhiều nam nữ si tình như vậy.

Hắn ở trà quán đợi đến ngày thứ hai, vẫn như trước không thu hoạch được gì, khiến hắn cũng có chút hoài nghi là có hay không có người Miêu, đang lúc do dự hết sức, thì chợt thấy một bóng dáng quen thuộc hiện lên, kia còn không phải Sở Sở Tử Phàm sao?

Mắt Quý Phong chợt sáng lên, nhìn bọn họ bộ dáng vội vã, nhất định là có đại sự gì, Quý Phong bám theo sau.

Sở Sở Tử Phàm đi tuốt phía trước, trong lòng sớm đem Quý Phong mắng ngàn vạn lần, nếu không phải do hắn, y sao lại có thể đem chuyện gặp người Miêu đại sự như thế quên luôn chứ, đây là sự giúp đỡ trọng yếu khi y nhất thống giang hồ. Chỉ cần có sự trợ giúp của bọn họ, việc nhất thống giang hồ đoán chừng chỉ là chuyện sớm muộn, đến khi đó, người đầu tiên phải chết chính là Quý Phong.

Mấy người phía trước vội vã đi vào một tòa nhà không mấy thu hút trong thành, ngoài cửa còn có vài thủ vệ, xem mục đích bọn họ chính là ở nơi này rồi. Quý Phong rút kiếm nhảy lên nóc nhà, dù Sở Sở Tử Phàm đánh chủ kiến gì đi nữa, thì nhất định cũng chẳng phải chuyện tốt.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, Quý Phong nhắc một mảnh ngói, nhìn thấy Sở Sở Tử Phàm đang ngồi trên ghế đầu, phía dưới còn thêm mấy người Miêu.

Quả nhiên, tin tức của Quý Ngôn là đúng. Bạch Thủy giáo cùng Miêu tộc âm thầm cấu kết, muốn đàn áp võ lâm chính phái, buộc cả võ lâm phải chịu sự chi phối của bọn họ. Sở Sở Tử Phàm đúng là nhân vật không đơn giản, dã tâm thật không nhỏ.

Quý Phong trong lòng suy nghĩ, biện pháp tốt nhất chính là để y ở bên cạnh mình, không thả đi đâu. Nếu vậy thì y sẽ không thể tác quái, bất quá ý này hiện tại không thực tế lắm, một cách khác chính là để hắn bên cạnh y, giờ giờ khắc khắc đều trông chừng y, mà y hành động thế này nhất định sẽ khiến nhân sĩ chính phái ra tay thảo phạt, hắn lại không thể để y bị bất cứ thương tổn nào.

Nghĩ đến đây, Quý Phong lập tức quyết định tối nay phải đi tìm Sở Sở Tử Phàm nói rõ suy nghĩ của mình, bất kể y có đồng ý hay không, hắn đã quyết làm như thế, chẳng qua là còn phải cùng Quý Ngôn, Viêm Kỳ nói một tiếng, tránh để hai người lo lắng.

Về phần bọn họ bàn tính cái gì, Quý Phong căn bản không quan tâm, thậm chí đêm nay có thể trông thấy Sở Sở Tử Phàm, trong lòng nhịn không được mà tâm viên ý mãn.

“Người nào? Dám nghe lén.” Hấn cũng không ngại bị người phát hiện, từ trên nóc nhảy xuống, lướt nhìn bao nhiêu người trước mặt, cuối cùng ánh mắt dừng tại trên người Sở Sở Tử Phàm, không dời đi nữa khác.

Sở Sở Tử Phàm vẫn chưa phát giác trên nóc nhà có người. Nghe thấy đầu lĩnh người Miêu hô, mới biết bị người theo dõi, lòng còn đang tự hỏi tại sao mình lại sơ suất như vậy, bị người theo dõi cũng không hay, lại thấy người trước mắt, nhất thời một cỗ huyết khí nhắm thẳng não bộ mà dâng lên. Thật đúng là thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa lại đâm đầu vào. Quý Phong, người tới thật đúng lúc a.

Thấy hấn nhìn mình chằm chằm, Sở Sở Tử Phàm lại càng hận không thể đánh tới, tát hấn hai bạt tay, lại đập thêm mấy đá, khuôn mặt cũng muốn trướng nhiệt lên.

“Quý Phong, sao lại là ngươi? Thật to gan, lại dám một mình đến đây.”

A Hữu thấy rõ người vừa đến, một trận ngày đó lại quanh quẩn trong đầu, trận thua này với hấn mà nói thực hết sức sỉ nhục.

Hấn muốn tìm cơ hội rửa đi mối nhục này, nên nhiều ngày qua cần cù luyện võ, vì hấn hiểu Quý Phong võ công cao cường. Nhưng thực tế hấn lại không biết ngày đó vốn dĩ Quý Phong chỉ dùng ba thành công lực, chỉ thấy người kia tuổi còn quá trẻ thì cho rằng dù võ công có cao, cũng chỉ giới hạn mà thôi.

Điều này cũng không thể trách hấn, A Hữu chỉ hứng thú với kiếm đạo, chẳng qua Quý Phong bây giờ đã không còn là Quý Phong ba ngày trước chỉ biết đến võ công, giờ đây trong hấn đã có chuyện đáng để tâm hơn rồi.

“Sở giáo chủ, người quen biết Quý Phong sao? Vì cái gì hấn từ nãy tới giờ vẫn liên tục nhìn người. Hay đây là chính là người do người mang đến. Người dẫn theo người đến, phải chăng là muốn giết chúng ta, để hấn thay người làm việc. Có thể mời đến Quý Phong, bản lĩnh cũng thật là lớn.” Đứng đầu người Miêu – Lam Vũ, chằm chọc nhìn Sở Sở Tử Phàm. Quý Phong lợi hại thế nào, hấn đương nhiên biết rõ, so với quỹ kế của mình, Quý Phong quả thật càng có lợi cho nghiệp lớn của Bạch Thủy giáo, chỉ là một người có năng lực như vậy có thể để bọn hấn dùng sao?

Trông ánh mắt Quý Phong nhìn Sở Sở Tử Phàm, nhất định đã quen biết đã lâu, hơn nữa liên quan cũng không phải ít.

“Lam Vũ, người không cần ngậm máu phun người. Bạch Thủy giáo chúng ta muốn cùng các người liên minh, cùng làm chuyện lớn, người nói Bạch Thủy giáo chúng ta như vậy là có ý gì!” A Tả lớn tiếng khiển trách Lam Vũ. Đối với những người Miêu này bản thân hấn không có bao nhiêu hảo cảm, sự tồn tại của bọn chúng đối Bạch Thủy giáo mà nói cũng là một loại uy hiếp, sớm muộn gì cũng phải diệt trừ, do vậy tác phong hành động không có bao nhiêu kính trọng. Nghe hấn nói như vậy, lại càng bức tức không chịu nổi.

Sở Sở Tử Phàm ngăn A Tả rút kiếm, bình tĩnh nói: “Nói vậy người cũng biết Quý Phong là ai. Loại người như hấn có thể dùng được sao?”

Lam Vũ thấy có chút đạo lý, liền nói: “Thế nhưng nhìn hấn rõ ràng là có quen biết người, người giải thích sao đây?”

Sở Sở Tử Phàm nghe thấy lời này, hừ lạnh một tiếng: “Bọn ta là quen biết, nhưng không phải bằng hữu, ta cùng hấn là tử địch bất cộng đái thiên. Hấn không chết, thì là ta chết.”

Trong ánh mắt chứa đầy ngoan độc đến cả Lam Vũ cũng cảm giác được, điều này hấn thực sự tin, quay đầu hướng Quý Phong nói: “Quý đại hiệp, người tới nơi này, chẳng lẽ định phá hư chuyện tốt của chúng ta?”

Thấy Quý Phong không nói gì, vẫn như trước nhìn chằm chằm Sở Sở Tử Phàm, cũng không dám lỗ mãng, nói tiếp: “Người nếu có ý này, quả nhiên là xem thường cổ của người Miêu chúng ta.” Lúc này Quý Phong mới liếc nhìn hấn một cái, lại quay mặt đi. Sở Sở Tử Phàm đứng giữa những người này lại càng lộ vẻ xinh đẹp chính tề, thanh tú phi dương. Quý Phong vừa thấy lòng lại một phen cảm xúc dâng trào. Chẳng qua là ánh mắt người kia vẫn ngoan độc như thế khiến hấn cũng đành chịu, thật không còn cách nào.

Sở Sở Tử Phàm thấy ánh mắt Quý Phong nhìn mình như lửa đốt, lại nhớ đến đêm đó cuồng loạn ra sao, lòng vừa thấy thù hận, còn thêm chút sợ hãi. Cái loại đau đớn tê tâm liệt phế này, cái loại cảm giác tuyệt vọng này, hấn không bao giờ muốn cảm thụ nữa, “Quý Phong, người nhìn cái gì?”

Quý Phong nghe trong thanh âm y có một tia run rẩy, đủ thấy y đối với mình còn chút sợ hãi. Ngày trước loại cảm giác này với hắn mà nói không hề quan trọng, chỉ là cảm giác này lại do Sở Sở Tử Phàm mang đến, thì lại khác, hắn không thích y sợ hắn.

A Tả A Hữu nhìn thoáng qua nhau, trong mắt đều là ngạc nhiên. Họ không lúc nào không ở bên cạnh Sở Sở Tử Phàm, nhưng lại không biết giáo chủ của họ từ khi nào nhận thức Quý Phong, hình như lần trước nói chuyện thì vẫn là chưa biết mà?

“Sở Sở Tử Phàm, biệt lai vô dạng?” Ánh mắt mọi người đều tập trung trên hai người bọn họ, quan hệ giữa họ vì diệp ra sao, khiến mọi người suy đoán không ngừng, tuy nói bọn họ là địch nhân, thế nhưng cảm giác Quý Phong cho bọn hắn lại không phải thế, đó giống như một loại quan hệ mà người khác hoàn toàn không thể chen vào.

“Hừ, người đến một mình, thì chuẩn bị chết đi.” Trong lòng y cũng không nắm chắc những người này có thể giết Quý Phong, nhưng chắc chắn hắn cũng không thể toàn thân trở ra.

“Chờ người tới giết ta.” Quý Phong ôn hòa nói, lại có chút mỉm cười.

Giang hồ không phải vẫn đồn rằng, Quý Phong là một kẻ lãnh mạc, vô tình, dù đối với người trong nhà, hắn cũng như thế, lẽ nào điều đó đều là giả sao? Quý Phong lúc này, thật khác xa so với tin đồn, cho nên những người liên quan cũng đều sửng sốt, suy đi nghĩ lại.

Thật ra, lời đồn quả không sai, chỉ khác một điểm, là đối với Sở Sở Tử Phàm, Quý Phong dĩ nhiên có đãi ngộ khác, không giống như vậy rồi.

1 tình lãng tinh minh: sáng sủa tươi đẹp

8. Chương 8

Editor: Tử Diệp

Beta – reader: Tử Diệp

Lam Vũ nhìn bọn hắn nói chuyện, sau lại thấy thần sắc Quý Phong không có điểm gì khác lạ, chỉ là hắn không tin, Quý Phong lại dám coi thường cổ của người Miêu bọn họ, bèn xuất ra một cây sáo nhỏ, tiếng sáo tựa như có một loại sức mạnh, khiến người ta mơ mơ màng màng, không thể mở mắt nổi.

Tiếng sáo đột nhiên phát ra, khiến bọn Sở Sở Tử Phàm đang đứng bên kia nhất thời không chịu nổi, cước bộ hỗn loạn như sắp ngã đến nơi. Sở Sở Tử Phàm liền phát tay áo định bắn ra độc châm thì thủ hạ bên cạnh Lam Vũ nhanh chóng để vào miệng y một viên dược hoàn, chỉ trong chốc lát Sở Sở Tử Phàm liền khôi phục thần trí, đám người A Tả A Hữu cũng tương tự thế.

Lại thấy Quý Phong, tuy vẫn đứng nguyên như trước, nhưng trong mắt sương mù che phủ. Sở Sở Tử Phàm thấy thế, vui không kìm nổi, chỉ cần Quý Phong gục xuống, y nhất định sẽ là người đầu tiên bước lên đạp hắn mấy cái, sau đó đâm thêm vài kiếm, rồi từ từ tra tấn.

Thật ra Quý Phong đối với loại âm thanh này căn bản là không có cảm giác. Hắn có nội lực hùng hậu chống đỡ, cái này với hắn mà nói quả thực không đáng nhắc tới, so với năm trước hắn cùng Sơ Tuyết tỷ thí, thì tiếng sáo ấy chỉ có thể coi là tiểu vụ.

Nhưng hắn lại muốn tiếp cận Sở Sở Tử Phàm, để y tự nguyện giữ hắn bên người, thì hiện tại giả vờ bị thương chính là biện pháp tốt nhất. Quý Phong thấy tinh quang trong mắt Sở Sở Tử Phàm, như đang đợi bản thân mình ngã xuống, lại càng thêm chắc chắn về cách làm này, Sở Sở Tử Phàm nhất định sẽ mắc mưu.

Một khắc lại trôi qua, Quý Phong rốt cuộc cũng ngã trên mặt đất, không nhúc nhích, thế nhưng ai cũng không dám tiến gần một bước, chỉ e trong đó có trá.

“Quý Phong, quả nhiên danh bất hư truyền, trùng tiếng sáo của ta còn có thể kiên trì lâu đến vậy, thì hẳn là người đầu tiên. Bội phục, tuổi trẻ như vậy, lại có bản lĩnh như thế, nếu giết đi thì thật đáng tiếc.” Lam Vũ đem sáo trúc thu lại bên hông, lấy đao trong tay thuộc hạ, tiến lên phía trước.

Sở Sở Tử Phàm ngăn giữa hắc cùng Quý Phong: “Không cần các người hạ thủ, hắc là của ta, ta muốn tự mình ra tay.”

Mọi người nhận ra sát khí nơi y, quanh thân đều là lệ khí, khiến mọi người ở đây đều thấy chấn động. A Tả A Hữu buồn bực, giáo chủ chẳng lẽ bởi chuyện bí tịch mới cùng Quý Phong ghi hận đến thế sao?

Vừa rất giống lại vừa không, tựa như lúc này đây còn ngoan độc hơn so với mọi khi.

“Sở giáo chủ nếu đã muốn giết hắc, vậy xin mời, dù sao chỉ cần hắc chết, ai giết cũng không quan trọng, chỉ tiếc cho một thiên tài a!” Nói xong mặt cũng lộ ra biểu tình thương xót.

Sở Sở Tử Phàm nhìn Quý Phong trên đất, gương mặt ấy lại càng khiến y nghĩ tới một đêm hôm đó. Một Quý Phong đã hóa thành dã thú, cùng chính y ở dưới thân hắc nhận hết mọi vũ nhục, giết hắc như thế này thực quá tiện nghi rồi.

Sở Sở Tử Phàm thề muốn cho Quý Phong sống không được chết không xong, chẳng qua hiện tại y muốn cho hắc một cái giáo huấn nho nhỏ, tỷ như, trên người hắc cắt đi vài miếng thịt, cho hắc biết sự lợi hại của mình.

“A Hữu, đem kiếm tới đây.” A Hữu đưa kiếm đến, Sở Sở Tử Phàm nhận lấy, đột nhiên trong ngực phát ra hơi ẩm, kiếm còn chưa tiếp được, đã rơi trên đất, cùng sàn nhà cứng nhắc chạm nhau, phát ra một tiếng vang trong trẻo.

“Giáo chủ, người làm sao vậy?” A Tả thấy Sở Sở Tử Phàm ôm lấy ngực, liền bước lên phía trước hỏi.

Sở Sở Tử Phàm xuất từ trong ngực ra một khối ngọc bội. Dưới ánh trăng tỏ ra bạch quang lạnh lạnh, khi kẻ khác thấy đều cho rằng nó bằng lãnh như tuyết ngày đông, thế nhưng chỉ có Sở Sở Tử Phàm nắm trong tay mới biết khối ngọc này đang tỏa ra nhiệt độ như thân thể con người.

“Không có việc gì.” Sở Sở Tử Phàm lòng lấy làm kinh ngạc, khối ngọc này tựa như có linh tính, biết được y đang nghĩ gì. Bất quá cũng không sao, chỉ là một khối ngọc chết, chuyện y muốn làm, người sống cũng ngăn không được, nói chi đến một khối ngọc vô tri.

Đúng lúc này, một đạo bạch ảnh lướt qua. Mọi người còn chưa kịp thấy rõ, đã bị một đám mây mù vây khốn, lúc nhìn lại, thì đã không còn bóng trắng kia, mà Quý Phong cũng mất.

Sở Sở Tử Phàm lòng lại càng bực tức, vùng chân mày nhăn lại càng sâu.

Đáng chết, Quý Phong, chân trời góc biển, không chết không ngừng.

Lúc Sở Sở Tử Phàm trở lại chỗ ở, trên bàn đã đầy ắp thư tín to nhỏ. Tất cả đều là từ mấy ngày nay cả nước đưa tới, chờ y giải quyết.

Bạc vũ thu hàn, tà chiếu lộng tình, xuân ý không khoát¹, tối nay là một đêm trăng sáng, ánh trăng chiếu đến nhân gian làm cho người ta có loại cảm giác nhu hòa. Từ sau đêm đó, Sở Sở Tử Phàm liền gọi A Tả A Hữu cùng ở trong thư phòng canh gác. Y vẫn chưa khôi phục được nguyên thần, trước khi tìm ra phương pháp giết chết Quý Phong, thì đây là bảo hộ tốt nhất với y.

Lúc ấy, ánh trăng chiếu trên người y, từ trước đến nay y vốn vô tình lãnh khốc, lúc này đây lại mang một cảm giác ấm áp, nhu mỹ không nói nên lời, điều này làm cho A Tả A Hữu nhìn thấy cũng có chút ngáy người. Bọn hắc chưa từng thấy một Sở Sở Tử Phàm như thế, tựa như không phải phạm nhân, mà là tiên tử ngộ nhập nhân gian.

Chỉ tiếc lại là xà hạt tiên tử².

Bọn hắc biết giáo chủ vốn rất dễ nhìn, nhưng chưa từng thấy qua nét hòa nhã nơi y, hoặc là lúc y không tức giận, tất nhiên cũng chưa từng thấy qua một Sở Sở Tử Phàm an tĩnh. Đến tận hôm nay mới biết cái gì gọi là phong thần như ngọc, thân hình gầy yếu kia lại càng khiến người khác động lòng.

Viêm Kỳ vốn không biết chết là loại cảm giác thế nào, vì từ trước đến nay hắn vẫn luôn hảo hảo mà sống, chưa từng gặp qua sóng to hay gió lớn. Nhưng mới đây lại hắn nhận ra mình thiếu chút nữa đã chết, ngay khi thấy Quý Phong nằm trên mặt đất, hắn còn tưởng tìm mình đã ngừng đập, chỉ tự nói, Quý Phong tuyệt đối không thể có chuyện, cho dù có ngã xuống ở nơi nào, cũng nhất định bình yên vô sự.

Hết lần này tới lần khác hắn tự nhắc, rằng không chừng là Quý Phong có tính toán khác, cho nên vẫn luôn ẩn thân không hành động, thế nhưng khi thấy Sở Sở Tử Phàm cầm kiếm trong tay rồi lại xuất ra ngọc bội, hắn là nhịn không được, dù có là mưu kế, hắn cũng nhịn không được rồi.

Lúc hắn xuất thủ mang Quý Phong đi, nếu không phải bọn chúng buông lỏng cảnh giác, chỉ sợ đến mạng mình cũng mất, hắn vốn không sợ chết, hắn chỉ sợ không còn gặp lại Quý Phong.

Viêm Kỳ đem Quý Phong thả lên giường. Đối với ngọc bội trên tay Sở Sở Tử Phàm hắn có rất nhiều điều muốn hỏi, thế nhưng lời vừa đến miệng thì chỉ nhẹ nhàng mà nói một câu: “Quý Phong, người thấy ổn không?”

Không hỏi tại sao, chỉ đơn thuần quan tâm.

“Đa tạ sư huynh cứu giúp, ta rất khỏe.” Quý Phong mở to mắt, trong lòng hắn hiểu rõ, Viêm Kỳ biết hắn chỉ đang giả vờ hôn mê, nên khi Viêm Kỳ hỏi như vậy, hắn cũng không thấy kỳ quái.

Viêm Kỳ ngồi bên giường nhìn hắn một lát, Quý Phong cũng không nói nguyên nhân, chỉ ngồi dậy. Viêm Kỳ trong lòng muốn Quý Phong chính miệng nói, nhưng cũng biết là khó có khả năng đó, bèn đứng dậy, đi đến bên cửa sổ. Bên ngoài vừa nổi trận mưa phùn, không gian còn mang ba phần xuân sắc, hai phần bụi đất, một phần như nước chảy đi, còn lại đều là thương tâm khổ sở của Viêm Kỳ.

“Vì sao?” Cuối cùng vẫn là nhịn không được.

Quý Phong cũng không lập tức hồi đáp: “Ta muốn ở bên Sở Sở Tử Phàm, nên làm như vậy.”

“Người muốn ở bên cạnh hắn, là vì ngọc bội sao?” Quý Phong gật đầu, quả thực cũng có chút liên quan.

Viêm Kỳ trong lòng vui sướng, có lẽ cũng không hoàn toàn như mình nghĩ, lại hỏi: “Khi này, cũng là vì ngọc bội?”

Quý Phong không hề nghĩ ngợi, liền nói: “Đấy chẳng qua là một phần nhỏ, ta muốn ở bên cạnh hắn, muốn bảo hộ hắn.”

Nghe đến đáp án này, Viêm Kỳ thấy như đất trời xoay chuyển, hít thở không thông, gian nan thốt lên ba chữ: “Vì cố gì?”

Còn hỏi vì sao ư? Tự bản thân mình không phải đã biết sao, nhìn ánh mắt Quý Phong khi nãy, bản thân còn hỏi tại sao? Chẳng lẽ tự chà đạp mình còn chưa đủ sao?

“Vì sao ư? Không vì cái gì hết, ta chỉ là không muốn hắn bị tổn thương.” Quý Phong nghĩ vậy, liền nói.

Viêm Kỳ trừng to mắt nhìn hắn, lão đảo lui về sau ba bước, Quý Phong cho dù có nhận biết Bạch Thủy giáo giáo chủ, bất quá chỉ vài ngày, thế nhưng Quý Phong lại thích y sao?

Còn hắn, hắn ở bên người Quý Phong nhiều năm như vậy, y vì cái gì một chút yêu thương cũng không cho hắn?

Quý Phong, Quý Phong, người thật quá nhẫn tâm.

1: trích từ “Thạch Châu Mạn”, tác giả Hạ Chủ thời Bắc Tống, đại khái ý là: một cơn mưa phùn thu đi hàn khí, tà dương đẹp để chiều qua, nhìn xa xa sắc xuân bao la cũng sắp đến gần.

2: xà hạt tiên tử: bộ dạng như tiên tử lại có dòng dạ như rắn rết.

9. Chương 9

Editor: Tử Điệp

Beta – reader: Tử Điệp

“Người... Người thích hần?” Lúc nói những lời này quả thực tựa như mang cả mạng Viêm Kỳ.

“Thích? Đúng, ta thích hần?” Quý Phong thích Sở Sở Tử Phàm, chỉ gặp qua vài lần nhưng đã định cả đời.

“Tại sao chứ? Hần là người trong tà giáo, người không biết sao?” Viêm Kỳ không tin, hần không tin, hần phải tin thế nào đây?

“Đã biết, thế nhưng không liên quan đến chuyện ta thích hần.”

“Các người không thể ở cùng một chỗ, chẳng lẽ chuyện này người cũng không biết?”

Lúc này Quý Phong chăm chú nhìn hần, “Không biết, chúng ta sẽ cùng một chỗ, nhất định sẽ cùng một chỗ.”

Viêm Kỳ muốn khóc, nhưng hần lại không khóc được, suy sụp ngồi trên đất, miệng lẩm nhẩm nói: “Người không có khả năng cùng hần, tại sao? Tại sao? Ta rõ ràng quen người trước, tại sao người... ta, ta phải làm sao đây?”

Thanh âm nhỏ bé, tựa như tiếng thì thầm.

Những lời này, Quý Phong quả thực không nghe được, hoặc hần căn bản không hề để ý.

“Viêm Kỳ sư huynh, đêm nay ta là ta không tốt, để người lo lắng, ngày mai ta sẽ đi.”

Quý Phong nâng Viêm Kỳ dậy, hần không nghĩ tới sư huynh lại quan tâm mình như thế, thoáng chốc lại thấy hối hận vì hành vi lỗ mãng ban nãy, Viêm Kỳ là sư huynh hần kính yêu, từ nhỏ đã tốt với hần, trong lòng hần có vị trí đặc biệt, hần không muốn để Viêm Kỳ sư huynh lo lắng.

Viêm Kỳ giữ chặt tay hần, nắm thật chặt, “Quý Phong... Phong nhi, người đừng đi, người đừng đi, để ta đi, ta mang ngọc về cho người, người đừng đi được không?”

Quý Phong đặt Viêm Kỳ lên giường: “Không, ta phải đi, ta muốn gặp hần, muốn tự tay lấy ngọc bội này, muốn bảo vệ hần, hần làm nhiều chuyện xấu nhất định sẽ gặp rất nhiều nguy hiểm, ta không thể đứng nhìn, bất quá sư huynh, người yên tâm, ta sẽ để ý an toàn.”

Giúp Viêm Kỳ đắp chăn xong, Quý Phong liền xoay người rời đi.

Viêm Kỳ nhìn bàn tay trống, căn phòng trống, còn có, tâm cũng trống.

Chu nhan thanh tấn, công danh mộng đoạn, cầm hương hà lý, lưu niên hư độ, nếu không chỉ Viêm Kỳ, thì còn ai đây?

Đáng thương tâm chưa già đã chết, đáng thương người chưa già đầu đã bạc.

Quý Phong chỉ lưu lại phong thư liền đi mất, lúc Viêm Kỳ rời giường, chỉ thấy phong thư trên bàn, hần không đọc cũng hiểu nội dung trong đó, Quý Phong đi tìm Sở Sở Tử Phàm, đi bảo hộ y, không để y bị thương tổn.

Mà miệng vết thương nơi hần lại chỉ có thể tự mình xoa dịu, Quý Phong, ta yêu người, ta yêu người, ta hận người, ta hận người.

Lúc Quý Phong bước vào phòng Sở Sở Tử Phàm, thấy y đang rửa mặt, quay người liền thấy Quý Phong đã đứng phía sau.

Cũng không ngạc nhiên, chỉ nói: “Người lại tới làm gì? Chịu chết sao?” Sở Sở Tử Phàm lấy kiếm treo bên giường, từ sau đêm đó, trên giường y lúc nào cũng treo một thanh kiếm, một thanh tuyệt thế hảo kiếm chém sắt như bùn.

“Ta đến, vì muốn cho người thứ này.” Quý Phong giơ bí tịch trong tay lên.

Ánh mắt Sở Sở Tử Phàm tối lại, “Các người ra ngoài trước.”

“Dạ, giáo chủ.” Thị nữ bên cạnh vội vàng rời khỏi phòng, chỉ để lại hai người bọn họ.

“Nói đi, người muốn gì? Còn điều kiện gì, chẳng lẽ là khối ngọc này?” Sở Sở Tử Phàm đặt mảnh ngọc trong lòng bàn tay.

Quý Phong đem bí tịch cất vào, ngữ khí cự tuyệt, “Ta muốn ở cạnh người ba tháng.”

Tay Sở Sở Tử Phàm đột nhiên ngừng lại, “Ba tháng? Người ở cạnh ta làm gì?”

Lời vừa khỏi miệng lập tức hối hận, vì y đã nhớ tới cái đêm nhục nhã đó.

“Ba tháng, ta đem bí tịch trả cho người.”

“Vậy người đưa ta bây giờ không phải cũng thế sao? Huống chi người ở cạnh ta, ta nhất định sẽ giết người.” Vừa nói vừa đem kiếm thu vào trong vỏ, không hiểu sao, nhưng y biết, Quý Phong nhất định sẽ không dể thương y.

Loại tự tin này, chính y cũng không hiểu rõ.

“Ta để người giết, nếu như người giết được.” Khóe miệng hơi câu lên, Sở Sở Tử Phàm nhất thời cảm thấy Mao Cốt Tung nhiên (sợ đến nổi da gà)

Sở Sở Tử Phàm thông thả đi qua đi lại, lòng cẩn thận cẩn nhắc lợi hại trong đó, ba ngày sau y sẽ rời thành Lâm An, trong ba ngày ngắn ngủi y nhất định không giết được Quý Phong, từ nay về sau, đừng nói giết, chỉ sợ gặp mặt cũng phải sau đó thật lâu rồi.

Hiện giờ hấn lại nộ mạng, nếu buông tha, chẳng phải quá tiện nghi cho hấn rồi sao? Tuy võ công hấn cao, bách độc bất xâm, nhưng tóm lại nhất định có cách giết hấn, chỉ cần có đủ thời gian, cơ hội trước mắt này y sao có thể bỏ qua được.

“Hảo, nói lời giữ lời, bắt quá...”

Sở Sở Tử Phàm mặt đỏ bừng, nói không nên lời, y tuy ngoan độc, nhưng đối với chuyện này y thực sự cảm thấy vô cùng chán ghét, nói không nên lời.

“Người không muốn, ta sẽ không chạm đến người, nhưng ta muốn cùng người ở chung một phòng.” Quý Phong mở miệng.

Ở chung một phòng, y càng dễ ra tay, Quý Phong lại là một người thủ tín, lời đã nói ra nhất định sẽ làm, cho nên dù ở một phòng, nhất định cũng không có xảy ra chuyện gì.

“Ta nói trước, người ở cạnh ta, nhưng chuyện ta làm, không được nhúng tay, về phần cơ mật trong giáo, hi vọng người có thể tránh đi một chút.”

Sở Sở Tử Phàm đưa tay lấy ngoại y trong tủ áo, là một kiện sa y trắng như tuyết, trông càng có vẻ thanh khiết xuất trần, người rõ ràng rất độc ác, thế nhưng khiến Quý Phong hấn càng thấy say mê.

Hấn trong lòng vừa động, từ phía sau ôm lấy Sở Sở Tử Phàm.

“Người định làm gì! Dê tiện, vô sỉ, hạ lưu.”

Sở Sở Tử Phàm đẩy Quý Phong ra, quần áo chưa chỉnh, đã vội vã chạy khỏi phòng, có lẽ y không nên lưu cái người này bên cạnh, người kia tựa như là khắc tinh của y, vừa thấy liền bó tay hết cách.

Lúc ăn cơm, Quý Phong ngồi bên cạnh Sở Sở Tử Phàm, a Tả cùng a Hữu nhìn thấy liền tròn tròn mắt, “Sao người lại ở đây? Giáo chủ, có phải người bị hấn uy hiếp?” A Hữu một đao chém tới Quý Phong, trong chớp mắt chỗ Quý Phong vừa ngồi hiện ra một vết thật sâu.

“Quý Phong, ta đáp ứng cho người ở cạnh ta, thế nhưng bọn hấn không có, nếu lỡ có giết người, ta cũng đành bó tay.” Sở Sở Tử Phàm nâng chén, chợt thấy mấy món ăn thông thường tự nhiên lại ngon như vậy.

Quý Phong thấy bộ dáng vui sướng lúc người gặp nạn của y, cũng không nói gì, chỉ hơi nâng tay phải, trừ Sở Sở Tử Phàm, mấy người khác liền không nhúc nhích được.

Sở Sở Tử Phàm cả kinh, bụng chén xuống, hướng Quý Phong nói, “Người muốn làm gì?”

Kinh hoảng như vậy cũng là đương nhiên, nếu những người kia không thể động, thì ai tới bảo vệ y đây, tuy nói Quý Phong không thương tổn đến y, nhưng nếu nhất thời hắn không kiềm chế được, làm loạn gì đó, thì hình tượng mấy năm nay tạo dựng, há không phải hủy trong một sáng.

Cơ nghiệp kia là do y tâm tâm khổ khổ mười mấy năm tạo dựng, cho nên loại chuyện này nhất định không được phát sinh.

Thế nhưng công phu điểm huyết của Quý Phong đâu dễ tháo bỏ, Sở Sở Tử Phàm thử vài lần vẫn không làm được, “Người mau giải huyết cho bọn họ.”

Quý Phong mắt nhắm tai ngơ, không ngừng ăn cơm, mấy món này tuy có thua Viêm Kỳ làm một chút, thế nhưng, lại có lạc thú khác, cho nên Quý Phong thấy so với thức ăn thông thường còn ngọt ngào hơn, “Ăn đi.”

Sở Sở Tử Phàm hung hăng ngồi xuống, thấy hắn ăn ngon như vậy, liền đoạt lấy chén Quý Phong, “Không cho ăn, muốn ăn, tự đi làm đi.” Sau đó đem mấy món trong chén Quý Phong ăn sạch không chừa một miếng, vừa ăn vừa nói. “Cho người ăn, cho người ăn, một chút cũng không chừa cho người.”

May mà trước đó Quý Phong đã ăn ba chén cơm, có điều tốc độ quá nhanh, Sở Sở Tử Phàm không thấy, nhìn y ăn mấy món mình đã ném qua, khéo miệng Quý Phong lại nâng lên đôi chút, người kia đúng là đáng yêu.

Quý Phong thấy chính mình dường như càng lúc càng thích y, chỉ ngấm nhìn đã thấy vui không thể tả.

Kết quả là, Sở Sở Tử Phàm cố ăn cho hết, một bàn lớn đồ ăn đều bị y ăn sạch, không cố mới là lạ, cho nên lúc này Sở Sở Tử Phàm nằm trên giường không thấy thoải mái chút nào, lẩn qua lẩn lại, sắc mặt khó coi.

Quý Phong ngồi bên cạnh, a Tả a Hữu muốn tới gần, đều bị khí thế hắn dọa chạy, không dám đến, chỉ có thể nói, “Quý Phong, người ra ngoài đi, lát nữa đại phu đến, thế nào cũng bị người dọa chạy.”

“Quý Phong, người cách giáo chủ xa xa một chút, chúng ta tuy đánh không lại người, nhưng quyết không để người làm hại giáo chủ.” A Hữu vừa bị khả năng điểm huyết Quý Phong dọa sợ, lời nói cũng có chút lo lắng.

“Sở Sở Tử Phàm, người không sao chứ?” Hoàn toàn không để tâm đến người khác, Quý Phong tựa như một pho tượng Phật, ngồi bên giường.

“Không thấy người, ta đương nhiên vô sự, thấy người rồi, cả người không chút thoải mái.” Sở Sở Tử Phàm tức giận, nhưng ăn đến đầy bụng, nếu nói ra thì gì là mặt mũi Bạch Thủy giáo giáo chủ, tại sao mỗi lần đụng tới Quý Phong đều không có chuyện tốt.

Đúng là sao chổi.

“Không nhìn thấy ta, người cũng không lập tức tốt lên đâu, ta mang người đến chỗ này.” Không thèm để ý Sở Sở Tử Phàm phản kháng, Quý Phong nhanh như gió đã bước ra ngoài, mấy kẻ khác hoàn toàn không ngăn kịp.

Sở Sở Tử Phàm bị Quý Phong ôm chặt trong lòng, y biết mình chạy không nổi, đành lấy tay không ngừng kháp thịt trên ngực Quý Phong, đem độc trong tay áo một lần phóng hết, coi như trả thù, thế nhưng đối với Quý Phong đương nhiên không có tác dụng gì.

Chẳng qua có còn hơn không.

Quý Phong, người dám đối đãi ta như vậy, ta giết người ngàn lần còn chưa đủ.

10. Chương 10

Editor: Tử Diệp

Beta – reader: Tử Diệp

Thoáng chốc hai người đã đến, nơi đó trời nhẹ mây cao, nhất xuyên yên thảo, mấn thành phong nhứ, vân nhàn thảo viễn, thiên địa du du, lại có nước từ trên cao chảy xuống, Sở Sở Tử Phàm cùng Quý Phong thấy thế tâm trạng liền vui vẻ, nội tâm cũng có một loại thư sướng không nói nên lời, tựa như nhìn khắp thế gian, quá khứ đau buồn, sầu khổ, như bị bầu trời cao ấy mang đi, hết thảy đều không trọng yếu.

Sở Sở Tử Phàm không biết trên thế gian này lại có cảnh đẹp như vậy, cũng có thể y biết, nhưng chưa từng để ý, người khác có thể hạnh phúc, cảnh đẹp này không phải người như y nên nhìn, thứ y nhìn là hắc ám, tử vong, tiên huyết, đó là thứ y thấy từ nhỏ, cũng là đường y phải đi.

Cho nên cảnh tượng trước mắt với y mà nói thật chấn động, bi thương có, hi vọng có, còn cả tuyệt vọng, người khác đều có thể hạnh phúc, chỉ có y là thống khổ, cho nên y muốn tất cả cũng như y, đều sống không bằng chết.

Kể cả cái người đang đứng bên cạnh, tại sao thiên thời địa lợi nhân hòa đều là của hần, tất cả hần đều có, còn trên chọc mình, nhất định phải để hần không ngày nào yên mới tốt.

Đùa cợt mình như vậy, là vì sao? Quý Phong, ta không phải là người có thể trên vào.

Người trước mắt, Quý Phong nhìn vẻ mặt y chợt tốt, chợt xấu, không biết lại đang nghĩ cái gì, chắc chắn hơn phân nửa là muốn hại hần rồi.

Đối với chuyện giết hần mà nói, Sở Sở Tử Phàm làm không biết mệt, Quý Phong cũng tránh không biết mệt, hai người bọn họ chỉ cần chiến tranh chưa dứt, thì vẫn là một vòng khiêu chiến cùng nhạc thú không khi nào chấm dứt, mỗi khi nhìn thấy người kia khóe miệng đặt ý, rồi lại rũ mất thất vọng, Quý Phong thấy như đây là lạc thú lớn nhất đời mình, so với võ công còn vui hơn nhiều lắm.

Bộ dáng lúc y tức giận, lúc y vui, ánh mắt khinh thường, thậm chí cả cừu hận, trong mắt Quý Phong đều đáng yêu đến cực điểm, rõ ràng trong mắt người khác cái dáng vẻ này so với tu la dưới địa ngục còn đáng sợ hơn, thế nhưng hần lại thích, thậm chí muốn đem người kia ôm trọn vào ngực, trên cái miệng đang cong cong kia hôn thật sâu xuống.

Hần thật sự yêu chết cái tên xấu xa này.

Hoa đào theo gió đông rơi xuống, trải thành một mảnh mềm mại, lại khiến người luyến tiếc không muốn giẫm lên, vật càng đẹp càng khiến người khác đau lòng, mặt kệ người đó có phải lòng dạ sắt đá hay không, cho nên hai người cẩn thận né tránh, sợ phá đi giờ phút yên lặng này.

Bên kia dương liễu uống lượn, cỏ cây xanh xanh, tri âm tri kỷ, hai người bọn họ lúc này, hoàn cảnh này đúng là khó gặp, nhất thời có chút hoảng hốt, tựa hồ thật sự đã đến nơi tiên cảnh, chốn thế ngoại đào viên.

Thiếu niên hiệp khí, trung can nghĩa đảm, lập tức nhiệt huyết sôi trào, kiếm trong tay Quý Phong vừa nâng, kiêu dũng hào tưng, lập đàn sinh tử, kiếm hồng tây phong.

Chỉ hận không thể du sơn ngoạn thủy, tiểu ngao giang hồ, nhìn khắp núi sông.

Sở Sở Tử Phàm ngồi trên tảng đá trong mảnh đất trống, nhìn Quý Phong múa kiếm, tưởng như nếu mình có võ công như thế, thì thiên hạ này đã sớm là của y, nhưng cũng không sao, ba tháng nữa, hoàn thành kế hoạch cùng Miêu tộc, giang hồ này đã như vật nắm trong tay.

Thế nhưng nhìn Quý Phong múa kiếm cũng là một loại hưởng thụ, Sở Sở Tử Phàm không phải chưa từng thấy người múa kiếm giỏi, Thiên Lăng trong giáo của y, múa kiếm cũng rất đẹp, lại là cao thủ đứng đầu Bạch Thủy giáo, nhưng lại kém Quý Phong rất nhiều, không chỉ là nội lực, hơn hết, Quý Phong mang đến cho người ta một cảm giác nhẹ nhàng phiêu dật, kiếm khí của hần vô cùng thuần khiết, bất luận trong tay hần có phải một thanh hảo kiếm hay không, cũng đều như nhau, trên đời này không có điều gì khiến hần vướng bận?

Thế còn mình?

Sở Sở Tử Phàm đột nhiên bị ý nghĩ này dọa sợ, sao lại nghĩ như vậy chứ?

Thế nhưng hẳn quả thật có hứng thú với mình, nếu như có thể kiềm chế hẳn, hình như cũng không phải chuyện xấu gì, có khi còn tốt cho kế hoạch của y.

Quý Phong thấy y xuất thần, nhẹ nhàng hôn trộm lên má, rồi lập tức tránh ra.

Quả nhiên, Sở Sở Tử Phàm đỏ mặt, mở miệng mắng to, “Người không cần khinh người quá đáng, đừng nghĩ rằng ta đánh không lại người, thì có thể mặc người khinh bạc, muốn đánh phải không? Ta lúc nào cũng có thể phụng bồi.”

Nói xong liền đánh đến, Quý Phong thoải mái ứng đối thế công sắc bén của Sở Sở Tử Phàm, xem ra y thực sự nổi giận rồi, nếu đổi thành người khác, mỗi chiêu đều có thể đưa đến tử lộ, nhưng Quý Phong thì khác, hẳn vừa ứng đối, vừa nhắc nhở mấy chỗ không đúng của y, Sở Sở Tử Phàm được hẳn dẫn dắt, ra tay lại càng thư sướng, không nghĩ tới, công phu mấy năm qua mình vẫn không thăng tiến được, chỉ mấy câu của Quý Phong, lại tiến bộ rất nhiều.

Sở Sở Tử Phàm vừa học, vừa xử động lại thêm ám khí, như không muốn dừng, Quý Phong thấy trán y đã đầy mồ hôi, liền đột nhiên tiến đến trước mặt Sở Sở Tử Phàm, đưa tay nắm lấy y, mỉm cười nói, “Chúng ta về đi.”

“Về sao? Không về, đánh tiếp.” Sở Sở Tử Phàm đang cao hứng sao dừng tay được, nếu Quý Phong tiếp tục chỉ điểm, nói không chừng công phu của mình còn có thể đột phá lớn.

“Trời cũng đã tối, Bạch Thủy giáo của người, không quan tâm sao?” Sở Sở Tử Phàm lúc này mới nhận ra bọn họ đã ở đây cả ngày rồi, bất quá y cũng không lo lắng, dù sao không có mình, A Tả vẫn có thể xử lý tốt mọi chuyện thôi.

Sở Sở Tử Phàm tức giận nói: “Đúng là gặp người liền xui xẻo.”

Quý Phong bước theo sau, hai người càng đi càng xa, lưu lại một đường ngân châm cùng cây khô.

Khi về đến nơi, A Tả đã đem mọi chuyện xử lý xong, thấy Sở Sở Tử Phàm trở về, quan tâm hỏi: “Giáo chủ, người không sao chứ?”

Sở Sở Tử Phàm liếc mắt, khinh thường nói: “Ta có thể có chuyện gì?”

“Nhưng lúc người ra ngoài, không phải không thoải mái sao?”

Lúc này y mới nhớ đến cái bụng phát sưng hồi nãy của mình, hiện tại đã ổn, theo bản năng liếc nhìn Quý Phong một cái, thấy hẳn đang nhìn mình, liền quay sang chỗ khác, đối A Tả nói:

“Không có việc gì, ta không sao, người cứ ra ngoài trước.”

“Thế nhưng, giáo chủ, lúc trước không phải người đều để bọn chúng ta trong phòng, bảo hộ người sao?”

“Hiện tại không cần, A Tả, người ra ngoài đi, chuyện còn lại để ta xử lý.”

A Tả đứng yên không nói, lại nhìn vẻ mặt quyết tuyệt của y, cũng biết nói nhiều vô ích, thoáng nhìn qua Quý Phong một lúc, rồi đi ra ngoài.

Đêm đã khuya, gió nhẹ trong rừng trúc, vang lên những tiếng sần sạt, Quý Phong nhìn Sở Sở Tử Phàm ngồi trước bàn dài, liền đứng dậy đem một kiện cấm y đắp lên cho y, thân hình Sở Sở Tử Phàm khẽ động, cũng không quay lại nhìn hẳn, đôi mắt rũ xuống, nhìn không rõ bộ dáng thể nào, dưới ánh đèn, đôi mi dài trên gương mặt tuấn tú như hai ngọn sống nhấp nhô.

Quý Phong ngồi bên cạnh y hồi lâu, mãi đến lúc bên ngoài truyền đến tiếng người báo canh ba, mới trở lại giường, đặt lưng nằm xuống.

Đêm, yên tĩnh không tiếng động, Quý Phong, lại một đêm vô mộng.

11. Chương 11

Editor: Tử Diệp

Beta – reader: Tử Diệp

Mấy ngày tiếp theo, Quý Phong vẫn đi cạnh Sở Sở Tử Phàm, không nói gì nhiều, đa số tối đến cũng chỉ trò chuyện vài câu, hắn cũng cố ghé qua chỗ Viêm Kỳ, nhưng nơi này đã không còn bóng người, thậm chí, có lẽ Viêm Kỳ có việc rời đi, liền nhắn lại ba câu: hôm nay, ta sẽ rời Lâm An, đừng chờ.

Đến tận hôm nay, hắn chỉ thích mỗi cơm Viêm Kỳ làm, ăn cả trăm lần cũng không thấy ngán, nghĩ tới đã lâu lắm rồi chưa được thưởng thức, lòng lại thấy có chút tiếc nuối.

Chỉ thế, không hơn.

Sở dĩ hiện tại hắn khá rảnh rỗi, hoàn toàn là vì Sở Sở Tử Phàm đang tiến hành đại kế thống nhất võ lâm, tuy đã thể hiện rõ là mình chẳng quan tâm gì đến chuyện này, chỉ để tâm đến y, nhưng dù sao cũng là nhân sĩ chính phái, hắn vẫn bị đẩy ra ngoài cửa, Sở Sở Tử Phàm nét mặt ác độc cảnh cáo hắn không được nghe lén, Quý Phong bất đắc dĩ cười cười, ta nếu muốn nghe lén, các người ngăn được sao, ta nếu muốn giết các người, đương nhiên cũng không ngần ngại.

Dù sao đây là chuyện sớm muộn gì hắn cũng phải nhúng tay, nhưng thời cơ chưa đến, hắn muốn chờ đến thời điểm tốt nhất, đem bọn Sở Sở Tử Phàm, một lưới bắt trọn, không chừa cơ hội trở mình, nếu hắn còn không đề bắt cái nhuệ khí kia, thì cái kẻ tâm cao khí ngạo đó sao chịu đứng bên cạnh hắn?

Bất quá chỉ sợ đến lúc đó, Sở Sở Tử Phàm lại càng thêm hận.

Như thế, thì đã làm sao.

Lúc Quý Phong trở lại, đã thấy đám người Sở Sở Tử Phàm chuẩn bị lên ngựa, đồ đạc cũng thu thập xong, xem ra sắp rời khỏi thành Lâm An, may mà hắn về kịp, nếu không bọn họ đã đi rồi.

Sở Sở Tử Phàm từ xa liếc hắn một cái, không nói một lời, thế nhưng cừu thị trong mắt càng ngày càng đặc, Quý Phong cảm thấy buồn bực, mình có đắc tội gì với tiểu tổ tông này đâu, rõ ràng hai ngày qua quan hệ đã dịu đi một chút rồi mà, thế nhưng hắn cũng không mở miệng hỏi, chỉ lấy ngựa từ tay A Tả, thả người nhảy lên.

“Quý Phong, người làm cái gì, đây là ngựa của ta.” Nhưng mặc kệ A Hữu có gào lớn bao nhiêu, Quý Phong đều bất vì sở động, ngồi vững trên lưng ngựa, không nhìn một ai chỉ trông về phía trước.

Sở Sở Tử Phàm đưa tay ngăn lại, ý bảo a Hữu kiếm một con ngựa khác, A Hữu bất mãn than thở, nhưng vẫn theo mệnh lệnh Sở Sở Tử Phàm.

“Quý Phong, nếu đã theo bọn ta, thì không được nhiều lời, cho dù là người thân cũng thế.” Sở Sở Tử Phàm ngữ khí lạnh lùng khiến lòng Quý Phong lại thêm nghi vấn, nói cái gì là sao, mà nói với ai?

Nhưng hắn chỉ đáp một câu: “Ta không nói gì.”

“Hừ, có hay không, tự người rõ nhất, việc này tạm thời ta không truy cứu, A Tả, người ở đây xử lý chuyện còn lại, nếu có gì phát sinh, lập tức truyền thư cho ta.”

“Dạ, giáo chủ, thuộc hạ tuân mệnh, mong giáo chủ sớm tới tổng đàn.”

“Hảo, người vào đi, chúng ta xuất phát.”

Trong đoàn người Quý Phong cũng không thấy tông tích mấy người Miêu kia, ngấm lại hành vi của họ, Quý Phong cũng không tỏ thái độ gì, đám người này phụ thuộc Bạch Thủy Giáo, chỉ cần Bạch Thủy Giáo tan, bọn họ sẽ tự thấy nơi Trung Nguyên này sống không yên ổn. Hắn theo Sở Sở Tử Phàm trở về tổng đàn Bạch Thủy Giáo, chợt thấy có chút hưng phấn, nghe nói trong Bạch Thủy Giáo cao thủ như mây, vừa lúc mình có thể luận bàn một chút, cũng để cho chúng có chút chuẩn bị.

Quý Phong cùng Sở Sở Tử Phàm sóng vai đi phía trước, hai người đều là thiếu niên ngọc thụ lâm phong, trên đường đi tự nhiên bị không ít người để ý, cả nam lẫn nữ.

Thật ra hai người bọn họ cũng không quan tâm lắm, chỉ có đám tùy tùng là kiêu ngạo không thôi, tựa như đem hết mấy lời khen đó đặt luôn trên người mình, ai cũng ngẩng đầu ưỡn ngực.

Dân chúng tầm thường đa số đều không biết Quý Phong cùng Sở Sở Tử Phàm, dù là người giang hồ, phần lớn cũng chỉ nghe danh nhưng chưa gặp mặt, thấy thanh thế này, chỉ nghĩ thiếu gia nhà giàu, xuất môn du ngoạn mà thôi.

Trên đường đi cũng thấy vài vị nữ nhân can đảm, trực tiếp hướng bọn họ mà biểu đạt tình cảm, nhưng tựa hồ hướng Quý Phong nhiều hơn, người theo đuổi hẳn, không lúc nào không có.

Sở Sở Tử Phàm lạnh lùng nhìn gương mặt lạnh băng của hẳn, cảm thấy mắt hững, cái gương mặt như người chết này, rốt cuộc đẹp chỗ nào, còn thua xa mình, vậy sao lại có nhiều người như vậy thích chứ? Mà cái tên này làm ra vẻ cái gì cũng không quan tâm, thế sao tối nào cũng bò lên? Còn đòi ngủ cùng giường nữa chứ, rõ ràng đã đâm hẳn không biết bao nhiêu châm, bao nhiêu kiếm, hẳn sao cứ coi như không đây?

Cuối cùng Sở Sở Tử Phàm đành tự nghĩ lý do, cái tên kia rõ ràng đầu óc có vấn đề, thích bị ngược đãi mà.

Nghĩ đến đây liền lấy trong tay áo ra một gói thuốc bột, đưa cho Quý Phong: “Cái này là độc ta mới chế ra, lần này cam đoan người chết thực sự thắm.”

“Nga? Nếu đã như vậy, người đưa ta xem làm gì, không sợ ta đề phòng sao?”

“Chính là muốn người chuẩn bị, ít ra đến khi chết cũng biết vì sao, nếu không, chắc chết chẳng cam lòng.” Sở Sở Tử Phàm đối với loại độc chế ra lần này rất là tin tưởng, nghĩ lại y đã đem không ít độc thảo độc vật thêm vào trong đó, đừng nói là người, cho dù là thần tiên nhất định cũng bị y độc chết.

“Lời này, có thể hiểu là người đang quan tâm ta không?” Quý Phong đem được vật Sở Sở Tử Phàm đưa bỏ vào bao quần áo, trong đó đều là mấy thứ Sở Sở Tử Phàm từng dùng để hại hẳn, độc dược, ám khí, đủ loại, tất cả đều có đủ, Quý Phong coi chúng như lễ vật Sở Sở Tử Phàm đem tặng, bảo quản thích đáng.

Có lần trùng hợp bị Sở Sở Tử Phàm trông thấy, y lại nghĩ mấy thứ này hẳn giữ để trả thù, nhất thời sắc mặt trắng xanh, mở miệng mắng Quý Phong tiểu nhân vô sỉ, đợi đến lúc Quý Phong giải thích, thì cái màu xanh trên mặt liền chuyển sang sắc đỏ, vẫn một câu vô sỉ, liền vội vội chạy đi.

Sau lần đó, mỗi khi Sở Sở Tử Phàm định đánh lén Quý Phong, đều như bây giờ, nói cho hẳn biết, ngoài miệng thì bảo để Quý Phong chuẩn bị, nhưng như thế có ý gì, người khác tuy không hiểu, Sở Sở Tử Phàm cũng không rõ ràng lắm, nhưng còn Quý Phong? Hẳn trong lòng ít nhiều cũng biết, chỉ chờ người kia từ từ hiểu ra thôi.

Trong lòng hẳn biết rõ, nếu thật tâm thích một người, chỉ cần toàn tâm toàn ý đợi y, đối tốt với y, thì một ngày nào đó người kia nhất định sẽ có cảm giác, là biết ơn hay cảm động, cũng không quan trọng lắm, bởi trên thế gian này, chỉ người kia mới khiến mình luyện tiếu, mình vướng bận.

Sở Sở Tử Phàm nhìn hẳn đem đồ vật của mình thu vào trong lòng, trong mắt đầy khinh thường, lòng thâm mắng, đáng ghét, một đại nam nhân, lại hành động như nữ nhi.

Ba ngày chậm chậm qua, rốt cuộc cũng rời khỏi phạm vi thành Lâm An, nếu muốn về phía nam, thì đi đường thủy là tốt nhất.

Vì thế tối đó đoàn người chọn một khách *** bên bờ Lâm Thủy nghỉ ngơi, đợi đến sáng mai dùng thuyền rời khỏi nơi này, về Bạch Thủy Giáo.

“Quý Phong, cuối cùng người có chịu ra hay không?” Phòng chủ thiên truyền đến tiếng trầm thấp rỗng giần của Sở Sở Tử Phàm.

“Ta nói rồi, ta nhất định cùng người một phòng, sao cũng không đi.”

Rõ ràng đã phân cho hẳn một phòng, thế nhưng Sở Sở Tử Phàm vừa mở cửa, đã thấy Quý Phong ngồi ngay ngắn bên trong phòng mình, tay cầm một ly trà, từ từ thưởng thức, y vốn định hôm nay có thể tách khỏi

Quý Phong, hảo hảo nghỉ ngơi một đêm, có trời mới biết mỗi khi ở cùng Quý Phong, mỗi đêm y đều lo lắng đề phòng, sợ Quý Phong lại nổi cơn điên loạn, làm ra hành động gì.

Hơn nữa lại phải nghĩ đủ biện pháp sửa trị Quý Phong, cho nên đã lâu lắm rồi không có hảo hảo ngủ một giấc.

Nhớ đến lúc thiếu niên tuy là có nhiều đau khổ, nhưng cũng như Quý Phong thật sự thích ăn thì Sở Sở Tử Phàm lại thích ngủ một cách điên cuồng, chỉ cần nghĩ đến nghĩ đến chần ên nệm ấm thư thư phục phục mà ngủ, y sẽ lộ ra dáng tươi cười khờ dại, mà nụ cười này, trừ bỏ Quý Phong chưa có ai thấy được, tuy phần lớn là sau khi Sở Sở Tử Phàm ngủ say mới để lộ ra, nhưng Quý Phong cũng thật cao hứng, như thế cho thấy, cảnh giác của Sở Sở Tử Phàm với hắn càng ngày càng giảm.

Hơn nữa chủ yếu là do hắn thích gương mặt đáng yêu đang say ngủ này, nếu một ngày không gặp, đều cảm thấy khó chịu.

12. Chương 12

Editor: Tử Diệp

Beta – reader: Tử Diệp

“Người không ra đúng không? Người không đi, ta đi.” Thấy y hùng hổ lao ra ngoài cửa, Quý Phong vẫn như trước chậm rãi phẩm trà, trong lòng đã có ý tưởng.

Sở Sở Tử Phàm đi vào gian phòng Quý Phong, gian phòng tuy kém hơn mình một chút, nhưng không có Quý Phong dây dưa, y đương nhiên thấy phi thường vui sướng, cơm chiều cũng không thèm ăn, lập tức liền đi ngủ, A Hữu đứng canh ngoài cửa, mà Quý Phong ăn cơm xong cũng không có đuổi theo Sở Sở Tử Phàm, chỉ bước vào căn phòng mới được đổi kia, đóng cửa, tắt đèn.

Về phần có ngủ được hay không, chỉ có đương sự biết.

Ngày hôm sau, sáng sớm đã thấy Sở Sở Tử Phàm mở cửa, A Hữu vẫn đứng bên ngoài, không nhúc nhích.

“A Hữu, đem nước rửa mặt đến đây.”

A Hữu tuân mệnh xuống lầu, trong lòng nói thầm, từ bao giờ giáo chủ lại có thói quen dậy sớm như vậy chứ, không phải rất thích ngủ sao? Hơn nữa nếu theo bộ dáng của giáo chủ ngày hôm qua, thì rõ ràng phải ngủ đến mặt trời lên cao mới đúng, nghĩ lại cũng phải, sáng nay phải về tổng đàn, giáo chủ nôn nóng, nên dậy sớm hơn bình thường đi.

Đem nước đến, xoay người định nói thêm điều gì, lại đột nhiên kêu to: “Giáo chủ, mắt người sao lại có quầng thâm như vậy chứ?”

Sở Sở Tử Phàm lấy gương qua, vừa nhìn vào cũng thấy hốt hoảng, mình không có khả năng trúng độc, vậy sau mắt lại thâm như vậy chứ?

“Giáo chủ, hôm qua người ngủ không ngon giấc sao?”

“Nói bậy, tối qua ta ngủ rất ngon.” Ngoài miệng nói cứng, nhưng trong lòng đương nhiên cũng hiểu, nhất định là do tối qua lẫn qua lộn lại không ngủ được, nên hôm nay mắt mới thâm thế kia, bất quá có chết y cũng không thừa nhận, bởi vì bên cạnh thiếu một người, do đó không thể đi vào giấc ngủ.

Thiếu tính kế, thiếu một người, thiếu rất nhiều âm áp, lại khiến mình cả đêm không ngủ, Quý Phong chết tiệt, đều là do người hại, Sở Sở Tử Phàm đem gương hung hăng quăng trên mặt đất, khoáng nước rửa sơ mặt, trừng mắt liếc nhìn A Hữu đang đứng kế bên, rồi đi ra ngoài.

A Hữu đứng bên muốn cười lại không dám, bị Sở Sở Tử Phàm trừng mắt, sợ đến cúi người, không dám tỏ vẻ gì, giáo chủ ngoan độc thế nào bản thân hẳn thừa hiểu, hiện tại tuổi cũng lớn rồi, chịu không nổi độc được đâu.

Sở Sở Tử Phàm một cước đá văng cửa phòng Quý Phong, vốn tưởng hẳn nhất định đang say ngủ, cho nên muốn thừa dịp không có đề phòng, liền cho hẳn mấy bạt tai, thế nhưng cửa phòng vừa mở, Quý Phong đã ngồi trên bàn đối diện, kỳ quái nhìn y.

Sở Sở Tử Phàm xấu hổ đứng bên ngoài, ngẩng lại thấy không đúng, rõ ràng người khởi binh vẫn tội là mình, còn cái kẻ trước mắt lại chính là hung thủ khiến mình cả đêm ngủ không ngon giấc, liền lập tức đổi thành bộ dáng hung thần ác sát, đang định nói, thì Quý Phong đã mở miệng trước.

“Thật không nghĩ ngươi lại có ảnh hưởng lớn đến như vậy, ta nhớ ngươi cả đêm đến ngủ cũng không được...” Nửa câu sau rất nhỏ, tựa như tiếng thì thầm.

Tối qua Quý Phong không có đi tìm Sở Sở Tử Phàm, chỉ làm muốn thử xem bản thân rốt cuộc để ý đến người kia nhiều đến mức nào, căn bản không nghĩ tới cả lên giường cũng không muốn, chỉ ngồi bên cạnh bàn, nhìn hướng phòng Sở Sở Tử Phàm, ngồi cả đêm, suốt buổi tối, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh lúc người kia âm ngoan, tính kế, thông minh, đắc ý, đủ loại, nhưng vô luận là bộ dáng ra sao, hẳn đều thích.

“Ta còn chưa trách ngươi, ngươi lại trách ta trước, ngươi muốn cái gì đây? Ta thật muốn xem thử xem.” Sở Sở Tử Phàm chậm chậm bước đến, khiêu khích nâng mi, nhìn Quý Phong.

Quý Phong đột nhiên đứng dậy, bắt lấy cánh tay Sở Sở Tử Phàm, lực đạo lớn đến mức Sở Sở Tử Phàm khẽ nhú mày, không nói một câu, Quý Phong thấy thế, giảm đi lực đạo, nhưng vẫn không buông tay.

Sau đó đem y ôm vào lòng, giữ chặt lấy, không để y lộn xộn, lòng Quý Phong một đêm hỗn loạn, lúc này mới bình tĩnh đi đôi chút.

Sở Sở Tử Phàm bị hẳn giam trong ngực, phát ra thanh âm ồ ồ, nghe không rõ muốn nói cái gì, bắt quá ai cũng biết, đây nhất định không phải lời gì hay ho.

Từ bỏ vai truyền đến một trận đau nhức, nhưng Quý Phong vẫn không buông tay, ngược lại chỉ đem người kia ôm thật chặt, hôn thật sâu lên đôi môi mỏng lạnh băng.

Sở Sở Tử Phàm trong lòng hẳn đầu tiên là thấy sửng sốt, sau đó liền kịch liệt phản kháng, Quý Phong buông Sở Sở Tử Phàm ra, lấy tay lau đi vết máu tươi bên khóe miệng, rồi nhổ thanh chủ thủy đang cầm trên vai, bắt đắc dĩ nhìn Sở Sở Tử Phàm, nói: “Ngươi đối đãi với ta như vậy, Sở Sở Tử Phàm, ngươi muốn ta phải làm sao đây?”

“Ta cảnh cáo ngươi, nếu lần sau còn làm như vậy, ta nhất định giết ngươi.”

Nói đoạn, liền vội vàng đi ra, có cảm giác như đang chạy trốn chết.

Quý Phong đem chủ thủy đặt trong bao quần áo, lấy một khối vải, băng bó miệng vết thương, vết thương cũng không sâu lắm, nhưng rất đau, Quý Phong từng trải qua vô số cuộc chiến, vết thương nghiêm trọng hơn cũng đã đếm không hết, thế nhưng cho dù nghiêm trọng đến thế nào, hẳn cũng chưa từng lo lắng, nhưng vết thương này, lại khiến hẳn lo nghĩ rất nhiều, tâm vô cùng đau, từ khi mẫu thân mất đến nay, hẳn chưa bao giờ... chưa bao giờ biết cái gì là đau đớn.

Sở Sở Tử Phàm y là người đầu tiên trong mấy năm nay khiến hẳn đau đớn.

Là người khiến hẳn vừa yêu vừa không cách nào thương tổn.

Quý Phong trong lòng lại càng muốn chiếm lấy y, cả đời này hẳn vốn định cô độc đi tiếp, vất vả lắm mới thấy một người có thể khiến mình động tâm, nên dĩ nhiên hẳn sẽ không từ bỏ.

Biển người mờ mịt, gặp được một người vốn không dễ dàng, yêu thương một người lại càng thêm khó, vừa muốn cùng người kia bạch đầu giai lão, lại muốn cùng người kia địa lão thiên hoang, điều hẳn muốn thật sự nhiều lắm, trước đây hẳn vẫn nghĩ ngoài võ công ra mọi thứ đều lãnh đạm, lại không nghĩ đến, hóa ra khi đó tuổi trẻ nhất thời, không gặp được người mình yêu, mới can đảm nói ra lời này.

Thế nhưng, đường không bằng phẳng, chông gai cản lối, muốn bắt được trái tim Sở Sở Tử Phàm, thật sự cần cố gắng thật lớn, nhưng hắn không nản, hắn tin, chỉ cần cố gắng yêu thương, thì một ngày nào đó người kia sẽ thấy, sẽ biết, trên thế gian này không có người nào yêu y hơn hắn.

Chỉ có hắn.

Lúc ăn cơm, Sở Sở Tử Phàm cố ý tránh Quý Phong thật xa, y sợ hắn lại làm ra chuyện gì, lúc trước, không cần biết Sở Sở Tử Phàm có để tâm hay không hắn vẫn cứ ngồi bên cạnh, thế nhưng hôm nay có chút kỳ quái, hắn chỉ ngồi bên kia ăn cơm, cái gì cũng không làm.

Sở Sở Tử Phàm nghĩ hắn bị mình đâm một kiếm nên giờ cũng đúng mực hơn một chút, trong lòng liền thấy an tâm, nhưng vì ngũ không ngon, miễn miễn cưỡng cưỡng chỉ ăn một ít, Quý Phong nhìn y một cái, rồi lại tiếp tục ăn cơm.

“Giáo chủ, thuyền chuẩn bị xong, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát.”

Sở Sở Tử Phàm thấy mọi người cũng đã ăn xong, chỉ còn mỗi Quý Phong, liền mặc kệ hắn, nói: “Lên thuyền.”

Quý Phong nghe thế, lập tức buông đũa, đứng dậy theo mọi người rời đi.

13. Chương 13

Editor: Tử Diệp

Beta – reader: Tử Diệp

Viêm Kỳ thúc ngựa, hắn đã chạy suốt một ngày một đêm, một giây cũng không dám trì hoãn, trùng hợp mấy ngày nay trong môn phái xảy ra chút chuyện, tuy lúc rời Lâm An chưa kịp nói với Quý Phong, ít nhiều cũng do có phần tức tối, thế nhưng không nghĩ tới, lúc trở về, lại thấy tin tức do Quý Phong để lại, lời nhắn lần này lại càng khiến hắn hoảng hốt hơn, Quý Phong đi rồi, lần này đi sẽ không về nữa.

Không phải người không về, mà là tâm sẽ không bao giờ về nữa.

Viêm Kỳ biết, cho nên hắn muốn ngăn cản Quý Phong, Quý Phong không thể đi, lần này nếu đi, hắn biết, Quý Phong sẽ không còn đường quay lại.

Có lẽ sẽ không còn là thiên hạ đệ nhất kia, cũng không phải anh hùng trong lòng kẻ khác, không phải vị đại hiệp người người ngưỡng mộ, Viêm Kỳ biết tất cả những thứ đó Quý Phong đều không cần, hắn cũng không cần, điều duy nhất hắn quan tâm, là trái tim Quý Phong rốt cuộc cũng không quay lại.

Dù cho không thuộc về hắn, nhưng cũng không thuộc về ai, chỉ thuộc về cái Bạch Thủy giáo giáo chủ kia, thế nhưng, người trong thiên hạ nhiều như vậy, Quý Phong hắn sao lại yêu thương cái kẻ vốn không nên yêu?

Những kẻ khác, nếu là những kẻ khác, chỉ cần là người tốt, Viêm Kỳ cũng không nói một lời, yên lặng chúc phúc, nhưng người đó là Sở Sở Tử Phàm là đại ma đầu người người muốn giết, Quý Phong nếu ở cạnh y không chỉ chịu thể nhân khinh bỉ, phỉ nhổ, hơn nữa bất cứ lúc nào cũng có thể tử vong, cho dù võ công cao cường tới đâu, thì đã sao chứ?

Người trong thiên hạ hàng ngàn hàng vạn, giết một người lại đến một đám người, qua hôm nay, còn có ngày mai, không một ngày một đêm yên ổn, cuộc sống như vậy, gian nan biết nhường nào.

Mà hắn, hắn không muốn Quý Phong sống như vậy.

Người lạnh lùng như Quý Phong, nên thanh thanh tĩnh tĩnh, sống cuộc sống không màn thế sự, không nên như vậy, không nên.

Viêm Kỳ giờ roi thúc ngựa, hân hận không thể lập tức xuất hiện trước mặt Quý Phong, hân nguyện ý dùng hết khí lực đang sở hữu, dùng hết mọi biện pháp, chỉ cần lưu Quý Phong lại, là khóc, là nháo, là điên, là ngốc, đều không sao cả, chỉ cần Quý Phong lưu lại, chỉ cần không rời đi.

Viêm Kỳ trên lưng ngựa, gió gào thét bên tai tựa như tiếng khóc trong lòng, bi thương như thế, khổ sở như thế, vì cái gì người hân dùng cả sinh mạng này để yêu lại không yêu hân?

Nếu mình không lưu được hân, thì phải làm sao đây?

Viêm Kỳ không dám nghĩ tiếp, chỉ có thể giờ roi, Quý Phong, cầu người...

Ta cầu người, đừng đi.

Bờ sông Lâm Thủy, thời tiết âm đạm, Quý Phong cùng bọn Sở Sở Tử Phàm đang đứng chờ, người cao hứng xuôi về phía nam, nơi đó hồng hoa lục thảo trải dài khắp chốn, vừa phồn hoa lại ôn nhu.

Viêm Kỳ dừng bên bờ sông, trên sông cũng chỉ có một chiếc thuyền.

Trên chiếc thuyền ấy là người mà Viêm Kỳ yêu sâu đậm, hân là anh hùng khắp thiên hạ này kính ngưỡng, hân là thần thoại của thời đại này, hân là kẻ Viêm Kỳ yêu lại không hề đáp lại, hân là Quý Phong, Quý Phong như vậy, trên con thuyền xuôi xuống Giang Nam.

Viêm Kỳ nhìn con thuyền ấy dần đi xa, cứ nhìn, cứ nhìn, mãi đến khi trên sông vắng vẻ không còn bóng thuyền, hân vẫn đứng như thế, không hề động đậy, lúc này đây, cả khí lực để bước đi cũng không có, cả tâm hồn đều đã theo người kia đi rồi, muốn thu cũng không được.

Cuối cùng vẫn không thể vượt qua, cuối cùng hân vẫn ra đi, cuối cùng mình vẫn mất hân.

Mà hân liệu còn có thể về nữa hay không?

Muốn nói thật nhiều, ta không muốn người đi, ít nhất người đừng đi cùng Sở Sở Tử Phàm.

Thế nhưng, hết thấy đều đã muộn.

Một bước, bất quá chỉ một bước, đã là cả cuộc đời, cuộc đời hân chưa đến ba mươi, cũng coi như đã đến cuối rồi, từ nay về sau hân phải dựa vào gì đây, trước kia hân là vì Quý Phong mà sống, hiện tại người đã mất, quãng đường về sau phải bước sao đây?

Không có Quý Phong, hân nghĩ đến cái chết, thế nhưng không thể, Nghiêu Sơn Pháo không thể không có hân, các sư huynh sư đệ không thể không có hân, người cần hân nhiều như vậy, không thể nói đi là đi.

Thế nhưng, thế nhưng, có bao nhiêu người hiểu lòng của hân đây? Hân có thể không cần bọn họ, nhưng hân không thể không có Quý Phong, Quý Phong đi rồi, cùng Sở Sở Tử Phàm đi rồi, không còn như xưa nữa.

Sau này, khi gặp lại, quá khứ trước đây đều đã như thương hải tang điền.

Viêm Kỳ chờ đợi, cảnh tượng vắng lặng, bi thương không sao hiểu nổi, khiến hân bên bờ sông mờ mịt hơi sương này, lại càng thêm thê lương, bỗng nhiên, hân gọi to: “Quý Phong, Quý Phong... làm sao đây? Ta phải làm sao đây? Người đi thật rồi sao...”

Thế nhưng người đã đi xa, cũng không nghe tiếng hân, tiếng kêu đến tê tâm liệt phế, lại cực kỳ bi thương.

Quý Phong như cảm thấy điều gì đó, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mặt nước lặng như gương chột ánh lên vài gợn sóng, thứ khác đều không thấy.

Đi tìm hân, chân trời góc biển, đều phải tìm ra, dù hân có chán ghét đến đâu, cũng theo hân mà đi.

Viêm Kỳ đời này chỉ theo bước Quý Phong, dù có đuổi kịp hay không.

Sở Sở Tử Phàm đứng nơi đầu thuyền, nhìn mặt nước biêng biếc, hai bên bờ sông là thảm cỏ xanh thắm, một cảnh xuân tuyệt vời, lại tô thêm vẻ bi thương, Sở Sở Tử Phàm thần tình hờ hững cố nén một cổ run rẩy trong tâm, lần này trở về, dường như áp lực còn nhiều hơn trước đây, nhưng rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu, y lại không nói được.

Y vốn nên cao hứng, sắp thống nhất được giang hồ, khiến tất cả đều cảm nhận được sự nhấn tâm độc ác nơi y, nghiệp lớn sắp thành, cũng có thể khiến cái lão bất tử kia, tên quái vật đã bức tử phụ thân, không dám xem thường mình, dù kẻ kia đã chết, nhưng y vẫn muốn đào mộ hắn lên, cho hắn biết chuyện hắn cả đời muốn làm cũng không làm được, lại để cho Sở Sở Tử Phàm y hoàn thành, từ nay về sau y có thể kinh khi tất cả, đem vạn vật đều đặt dưới chân, mặc y chà đạp.

Nhưng trong lòng sao lại thấy cô đơn bàng hoàng, thứ kia y không cần, cái y muốn là giang hồ, là mỹ nhân, là bạc vàng tài bảo, chỉ có cảm giác cô độc này y không cần, cảm giác cô đơn này y không cần.

Y là người như thế, không cần người khác yêu thương, cũng không yêu thương kẻ khác.

Bất luận là ai.

Kể cả Quý Phong.

Một lớp áo lại được phủ lên, Sở Sở Tử Phàm không xoay người cũng biết là ai, vừa nghĩ đến hắn, hắn liền xuất hiện, phải chăng, hắn vẫn đứng bên, nhưng mình lại không hề để ý?

Sở Sở Tử Phàm không muốn nghĩ tiếp, càng nghĩ lại càng nhiều, càng nghĩ càng rõ, đối với y mà nói, cũng không có tác dụng gì.

Tình cảm của Quý Phong, Sở Sở Tử Phàm không muốn trở thành gánh nặng.

Một khi đã yêu, cho dù muốn thoát, mười năm liệu có đủ không, hai mươi năm liệu có đủ không, cả đời này liệu có đủ không, ai nói trước được?

Y tâm tư cẩn thận, tuy ngoan độc, nhưng cũng không phải người không có trái tim, nếu cứ như thế ném thử, y không dám, bấy rập ôn nhu như thế, chỉ khiến người càng lún càng sâu.

Đột nhiên lại ngửi được một mùi thơm, Sở Sở Tử Phàm nghiêng đầu nhìn hắn, chỉ thấy Quý Phong trong tay cầm mấy khối điểm tâm, cười đến ôn nhu nhìn lại, nói: “Vừa rồi thấy người ăn không nhiều lắm, sợ người đói, liền đem mấy khối điểm tâm cho người ăn dần.”

Sở Sở Tử Phàm trong tâm vừa động, lại mắng: “Ngốc, trên thuyền có thức ăn mà.”

“Ta biết, nhưng không có giống.”

Sao lại không giống, đều là thức ăn, đều là quế hoa cao Sở Sở Tử Phàm thích nhất tại sao lại không giống?

Sở Sở Tử Phàm vẫn chưa nhận lấy, lần đầu tiên y thật sự chăm chú nhìn Quý Phong, từ đầu đến chân, từ ánh mắt đến đôi môi, nhìn kỹ từng chi tiết, chợt nhận ra, hóa ra Quý Phong cũng là một thiếu niên anh tuấn trăm năm khó gặp.

“Vì cái gì? Người vì cái gì lại đối với ta tốt như vậy? Có phải vì ngọc bội? Nếu như thế, ta trả cho người.”

“Ta không nói, những lời kia ta không nói, chỉ hy vọng một ngày nghe người nói với ta.”

Sở Sở Tử Phàm thoáng hiện lên một tia âm đạm: “Mặc kệ người nghĩ đến thứ gì, ba tháng sau, nếu ta không giết người, hai chúng ta không còn quan hệ.”

Quý Phong không nói, liền đem điểm tâm nhét vào trong tay Sở Sở Tử Phàm, nói: “Ba tháng sau, ta chờ người thay đổi.”

Rồi xoay người rời đi.

Sở Sở Tử Phàm, vạn lý tăng vân, thiên sơn mộ tuyết, ta, Quý Phong, chỉ vì mình người mà đi.

Chỉ cần người nguyện ý, ta có thể làm tất cả vì người, nhược thủy tam thiên, ta chỉ muốn một bầu, Sở Sở Tử Phàm, ba tháng, chỉ ba tháng cũng đủ cho chúng ta trường trường cửu cửu rồi.

Cũng đủ bạch đầu giai lão, tương vong giang hồ.

Sở Sở Tử Phàm nắm chặt tay trái, nhìn Quý Phong biến mất trong khoang thuyền, thất thần một lát, liền mở tay phải ra, đem mấy món điểm tâm ném hết xuống sông, xoay người bước vào trong khoang thuyền.

Quý Phong, người đừng ép ta.

Ta nhất định không yêu người, người chết tâm đi.

14. Chương 14

Editor: Tử Diệp

Beta – reader: Tử Diệp

Sau khi lên bờ, vì không muốn người khác chú ý, bọn họ quyết định chia nhau về tổng đàn, Quý Phong đương nhiên theo sát Sở Sở Tử Phàm, đi cùng còn có a Hữu cùng hai nha hoàn theo giúp sinh hoạt hằng ngày, nhân số cực nhỏ.

An bài như thế, kỳ thật ai cũng biết, chỉ cần có Quý Phong, tất cả đều an toàn.

Sở Sở Tử Phàm hiện tại cũng không quản người khác nghĩ cái gì, đối với Quý Phong cái dùng được thì cứ dùng, tỷ như, xách đồ, quạt gió, hay thêm y phục lúc trời trở lạnh, đám nô tỳ cũng bớt nhiều việc, bọn họ nhân nhả vui sướng, đương nhiên đối với loại chuyện này của giáo chủ tán thành có thừa, vui sướng không thôi, còn lên nói, cái gì đệ nhất thiên hạ, rõ ràng là nô lệ của giáo chủ, giáo chủ đúng là anh minh thần võ.

Mấy lời đồn thổi thế này Quý Phong cũng có nghe qua, bất quá cũng không để trong lòng, mấy việc này cũng xem như bốn phận của hần, nếu để người khác làm, thật ra hần lại thấy có chút không vui.

Sở Sở Tử Phàm nghe xong cũng cười ha ha, trào phúng nói: “Quý Phong, Quý hạ nhân, mau rót cho đại gia chén trà.”

Nhìn Quý Phong hào khí ngất trời đang mặt nhăn mày nhú, rót một chén trà, đem tới trước mặt y, Sở Sở Tử Phàm định đưa tay đón lấy, lại bị Quý Phong một hơi cạn sạch, sau đó nâng đầu y lên, truyền thẳng xuống miệng.

Quý Phong không có lập tức buông Sở Sở Tử Phàm ra, mãi đến khi toàn bộ nước trà đều tiến trong bụng y, mới thông thả buông ra, đắc ý nhìn Sở Sở Tử Phàm đang nôn mửa không ngừng.

“Cái tên đệ tiện người, tiểu nhân giáo hoạt gian trá, ta...” nói xong lại nôn ra.

Quý Phong vỗ vỗ lưng y, thương tiếc nói: “Bỏ đi, đã uống rồi, phun không ra được đâu.”

Hai người giằng co một lúc, cuối cùng vẫn là Quý Phong bại trận, cuối cùng quyết định sau này không gây chuyện với y, mọi chuyện cứ theo y mà làm, cho dù y cố tình gây sự, cũng cứ thuận theo, ngấm lại, trong thiên hạ này, trừ hần ra, còn có người nào được y đặc biệt đối đãi như thế chứ?

Chỉ có Quý Phong mà thôi.

Sở Sở Tử Phàm, thật ra là cũng như ánh sáng pháo hoa, thiếu niên tịch mịch đứng bên bờ sông Lam thủy.

Trời không lạnh không ấm, mưa phùn thổi gió mát hiu hiu, thời tiết cũng khiến con người trở nên lười biếng, mưa phùn vừa dứt, dương liễu cũng xanh hơn, càng thêm vẻ phong lưu, đoàn người cũng vì thời tiết khi tốt khi xấu này mà quyết định nghỉ lại trong khách ***.

Sở Sở Tử Phàm lười biếng nằm úp sấp trên giường, y không thích trời mưa, cái loại thời tiết âm u u này, lại khiến tâm tình muốn tốt lên một chút cũng không được, áp lực, áp lực thật sự, mà thật ra, Sở Sở Tử Phàm cho tới bây giờ chưa từng có lúc tâm tình tốt.

Y đột nhiên xoay người, vừa lúc đem nửa thân trên khoát lên người Quý Phong, lập tức rút người lại, chợt thấy mấy tia sáng lóe lên trong mắt Quý Phong, tim lại đập mạnh mấy cái, sợ tới mức liền lập tức xoay người, không dám lộn xộn, y cũng không muốn bị ăn sạch đầu.

Rồi lại như nhớ đến chuyện gì, bất chợt xoay người xuống giường chuẩn bị bước ra ngoài, quay sang nói với Quý Phong: “Ta có chút chuyện ra ngoài, người không được đi theo.”

“Không được.” Quý Phong lập tức cự tuyệt.

“Chỉ tới nay thôi cũng không được,” sau đó lại nở nụ cười tà ác, rồi nói, “Ta muốn tìm nữ nhân, người cũng muốn theo?”

Quý Phong giữ chặt tay y, lực đạo rất lớn: “Không cho.”

“Người là cái gì của ta, dựa vào đâu muốn quản ta, ta muốn đi, người muốn theo thì mặc người.” Mạnh mẽ gạt tay Quý Phong ra, đẩy cửa bước ra ngoài.

Sâu trong ngõ nhỏ có hai bóng người cao to, càng đi càng xa, loáng thoáng chỉ có thể nghe thấy vài câu.

“Quý Phong, sau khi đến nơi, người nhất định sẽ thay đổi...”

“...”

“Người không tin đúng không? Nơi đó bất luận là nam hay nữ, đều là thiên tư quốc sắc, người xem xong, bảo đảm sẽ...”

“...”

“Sao không nói? Hay không tin ta?”

“Người từng đi?” Trên đường phố vắng vẻ mấy lời kia đặc biệt vang dội như phá vỡ đi sự yên tĩnh vốn có.

“Ta... nghe a Hữu nói thế...”

Tiếng cười khe khẽ truyền ra, tựa như đóa hoa khiến lòng người nhộn nhạo.

Thiên Hương lâu là kỹ viện tốt nhất Tứ Châu thành, nơi này không chỉ có mỹ nữ chim sa cá lặn, còn có tuấn nam khuynh quốc khuynh thành.

Ca Tẫn chính là nam quan tốt nhất Thiên Hương lâu.

Nói đến Ca Tẫn, toàn bộ Tứ Châu thành không ai không biết, hẳn tuy là nam tử, nhưng dáng vóc phong lưu, yêu dã tuyệt luân, vòng eo mềm mại tựa như không xương, dáng người như liễu, một đôi đào hoa nhãn lưu quang dật đãi, đủ để thắp sáng toàn bộ trời đêm, hai hàng mi như xuân sơn trường họa, da thịt trắng như tuyết phủ.

Chỉ một mình Ca Tẫn, đã đủ để chống đỡ toàn bộ Thiên Hương lâu, cao cao tột đỉnh.

Lai lịch của hắn là gì cũng không mấy người biết, ngay cả tú bà cũng thế, bất quá hắn cam tâm tình nguyện, lại là cây hái ra tiền, không tự động đưa lên cũng không cần đạo lý, cho nên mặc kệ hắn thân phận ra sao, Thiên Hương lâu vẫn mạo hiểm nhận lấy.

Ca Tẫn, Ca Tẫn, ca tẫn đào hoa.

Sở Sở Tử Phàm cũng Quý Phong chưa từng đến những nơi yên hoa thế này, chỉ nhìn thấy cả nam lẫn nữ đều trang điểm phục sức lộng lẫy, Quý Phong còn đỡ, chỉ lạnh lùng nhìn, những người kia cũng không dám lơ đãng, nhưng Sở Sở Tử Phàm không giống, biểu cảm của y tuy có tàn khốc, nhưng gương mặt lại như búp bê, động tác cũng không mấy tự nhiên, phi thường thiện thù, cho nên bị một đám người cuốn lấy.

Quý Phong nhăn mặt nhíu mày, tình cảnh thế này hắn thấy rất khó chịu, đang định lôi Sở Sở Tử Phàm đang bị cuốn trong cái vòng kia ra, ai ngờ một đám kia nháy mắt đã ngã xuống đất.

“Chết tiệt, dám sờ mặt ta, còn dám sờ... hừ... muốn chết.” Sở Sở Tử Phàm vỗ vỗ người, ác mồm ác miệng mắng người, thuận tiện đá mấy kẻ đó mấy đá.

“Ai da, vị đại gia đây cần gì sao? Làm như vậy chúng ta làm sao mở cửa kinh doanh đây?” Tú bà không biết từ đâu chui ra, thấy trang phục hai người biết nhất định không phải nhân vật tầm thường, khí chất lại rất khó gặp.

“Đem thứ tốt nhất của các người đưa ra, mặc kệ là nam hay nữ, nhanh một chút, thiếu gia ta có tiền.” Sở Sở Tử Phàm hào khí ngất trời đem sấp ngân phiếu quảng trên bàn, tú bà nhìn thấy, hận không thể nhanh chóng thu vào ngực, vội vàng đáp ứng.

Chỉ một lát sau, tú bà liền dẫn hai người đến, một người chính là hồng bài của Thiên Hương lâu, Ca Tẩn, người kia là một thiếu niên, so ra kém hơn Ca Tẩn rất nhiều, nhưng vừa nhìn đã thấy không phải tầm thường, bộ dáng tuy không đặc biệt xuất sắc, nhưng cũng rất dễ nhìn, từ bên trong lại tỏa ra một loại khí chất nho nhã, người này tên là Phượng Tử, cũng như Ca Tẩn, không ai biết lai lịch.

Quý Phong liếc nhìn hai người một cái, trong mắt không một tia dục vọng, cũng không có kinh diễm, dường như trong mắt hai người kia không có gì đặc biệt, thế nhưng ánh mắt Quý Phong lại dừng chỗ Phượng Tử một chốc, rồi lại cúi đầu lau lau chén trà trong tay, mà Sở Sở Tử Phàm cũng nhiệt tình kêu hai người ngồi xuống.

“Các người giới thiệu một chút đi.” Sở Sở Tử Phàm tự nhiên đón lấy chén trà Quý Phong đưa sang, nhấp vài ngụm.

Hai người trong mắt tràn đầy kinh ngạc, người như thế lại đến chỗ này thật hiếm thấy, hai vị kia khí độ bất phàm, dáng vẻ phong lưu, thân phận dĩ nhiên tôn quý, lập tức cũng không chậm trễ, cung kính đáp.

“Tiểu nhân là Ca Tẩn.”

“Tiểu nhân là Phượng Tử.”

Sở Sở Tử Phàm đẩy Quý Phong một chút, cười cười ghé vào tai hắn nói: “Hai người kia, người muốn người nào?”

“Ta muốn người.”

“Người...” Sở Sở Tử Phàm định phát tác, đột nhiên lại nhận ra bên cạnh có người liền hạ giọng nói: “Cái vị Ca Tẩn kia cho người, Phượng Tử theo ta.”

Kỳ thật trong lòng Sở Sở Tử Phàm cũng có tính toán, so ra hai người này, dĩ nhiên Ca Tẩn tốt hơn một chút, chính mình lại muốn thoát khỏi Quý Phong, nên đẩy hắn cho Ca Tẩn thử một lần, nếu hắn cũng cùng người khác làm chuyện như thế, tâm ý dĩ nhiên sẽ thay đổi.

Sở Sở Tử Phàm trong lòng định thế, thật lâu vẫn không thấy Quý Phong trả lời, sợ hắn không đồng ý, liền lôi Phượng Tử ra ngoài.

“Ta muốn Phượng Tử.” Quý Phong đột nhiên mở miệng.

“Àn?” Lần này Sở Sở Tử Phàm chưa kịp phản ứng, sững sốt một lúc, mới đem người trong tay đưa cho Quý Phong, châm chọc bổ thêm một câu, “Hóa ra người cũng như thế...”

Quý Phong phức tạp nhìn y một cái, đem người đang tựa trong người mình dẫn ra ngoài, bỏ lại Sở Sở Tử Phàm cùng chút ngoan độc chính y cũng chưa nhận thấy.

“Nếu không muốn, có sao còn khổ sở đẩy hắn cho người khác?” Tiếng trầm trầm vang lên, lúc này Sở Sở Tử Phàm mới nhớ bên cạnh y còn có một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.

“Đừng nói lung tung, ta có không muốn cái gì đâu, ta đối với người là thật sự nguyện ý nha!” Tuy Sở Sở Tử Phàm không phải người háo sắc, nhưng thích cái đẹp thì ai cũng có, đã nhìn Ca Tẩn lại có thể bất vi sở động, e chỉ có một mình Quý Phong.

Ca Tẩn đối Quý Phong cũng có vài phần kính trọng, hơn nữa sau khi gặp rồi, lại thấy trong mắt hắn không có một tia dục vọng, thậm chí một chút phập phồng cũng không, yên tĩnh tựa như nước hồ tháng sáu, không gọi lên một gợn sóng, trên thế gian này, lại có một thứ thanh khiết như thế tồn tại sao, hứa hẹn của hắn rốt cuộc cũng thể bàn giao rồi, cũng có thể hảo hảo đi gặp người kia.

“Nếu đã như vậy, chúng ta về phòng.” Ca Tẩn uốn người, chậm rãi dẫn đường, Sở Sở Tử Phàm nhìn thoáng qua chỗ Quý Phong, rồi bước theo Ca Tẩn.

15. Chương 15

Editor: Tử Diệp

Beta – reader: Tử Diệp

“Công tử, chúng ta...” Phương Tử vừa lên tiếng vừa cởi bỏ vật áo, Quý Phong liền đưa tay ngăn lại.

“Ngồi yên là được rồi.” Quý Phong nhìn người trước mắt, người này võ công không thấp, ít nhất cũng cao hơn Sở Sở Tử Phàm, một người như vậy, muốn rời khỏi nơi này quả thực không khó, nếu vậy, mục đích của hắn là cái gì?

Tuy Quý Phong có chút suy nghĩ, thế nhưng, hắn cũng không mấy quan tâm đến mục đích người kia, sở dĩ hắn chọn Phương Tử, là vì hắn nhìn ra được cái người tên Ca Tẫn kia, cũng không phải phù phiếm như bề ngoài thể hiện, vẽ thanh minh trong mắt hắn, Quý Phong lại thấy có chút quen thuộc, loại ánh mắt này hắn đã từng gặp qua, cũng như ánh mắt sư phụ hắn siêu phàm thoát tục.

Sư phụ Quý Phong cũng không dạy hắn nhiều lắm, cái người nam tử tên Lý Lăng ấy, tiêu dao nửa đời, không màng thế tục, y không hiểu phồn hoa sự tấn, cũng không hay nước chảy vô tình.

Người đó, trên danh nghĩa là sư phụ Quý Phong, nhưng nhiều năm như thế số lần Quý Phong gặp được cũng chỉ hơn mười lần, thế nhưng ánh mắt đó, ngay cả khi chết rồi, Quý Phong vẫn có thể nhận ra, rục rờ như vậy, trong suốt như vậy, tựa như dòng nước suối ẩn sâu trong rừng trúc, hoàn toàn không nhiễm trọc khí thế gian, năm ấy tuổi y cũng chỉ tương đương Viêm Kỳ.

Lần cuối cùng Quý Phong gặp y đã là ba năm trước, sau lần đấy, y giống như bốc hơi khỏi thế gian này, không còn tin tức, thái sư phụ, sư thúc, sư bá đều đi tìm y, mãi cho đến một năm trước mới cam lòng bỏ cuộc.

Thế nhưng Quý Phong lại chưa từng tìm kiếm, vì hắn biết, sư phụ hắn không phải một người thường, hắn nhất định còn sống, sống thật tốt, bởi sư phụ hắn từng nói, một người muốn đến được thế gian này đã là không dễ, mặc kệ có xuất sắc hay không, đều phải sống cho thật tốt.

Quý Phong nhớ rõ câu đấy của Lý Lăng, hắn tin lời nói ấy nhất định có một ý nghĩa riêng, ánh mắt Ca Tẫn cũng có chín phần giống như sư phụ, điều này Quý Phong có thể khẳng định, Ca Tẫn cùng sư phụ nhất định có một quan hệ nào đó không muốn người khác biết.

Cho nên, Quý Phong tuyệt đối yên tâm đem Sở Sở Tử Phàm giao cho hắn, vừa không sợ Ca Tẫn bị Sở Sở Tử Phàm độc chết, cũng không lo Sở Sở Tử Phàm thật sự làm ra loại chuyện gì, thế nhưng Phương Tử trước mặt lại có chút khó giải quyết.

Phương Tử này hắn nhất định đã từng gặp qua, loại cảm giác quen thuộc ấy, hắn nhất định không nhìn nhầm, bất quá còn chưa thể xác định thân phận của y nên cứ giả như không biết là tốt nhất.

“Công tử, người ghét bỏ ta không đẹp bằng Ca Tẫn hay sao?” Phương Tử hai mắt đắm lệ, khiến người thương xót.

“Không phải.”

“Vậy tại sao người không cần ta? Hay là công tử thật đã có người trong lòng?” Phương Tử nghiêng người dựa vào lòng Quý Phong, Quý Phong không nói, cũng không đẩy y ra.

“Quả nhiên đã có người trong lòng, để Phương Tử đoán xem có phải đó là vị công tử mặc tử y khi nãy hay không?”

“Đúng.” Lại dừng một chút, “Người thực thông minh.”

“Không phải Phương Tử thông minh, người sáng suốt đều nhìn ra được, người đối với mọi người đều lạnh lùng như thế, chỉ khi nhìn y, trong mắt mới lộ ra một chút ôn nhu sủng nịch, nếu như thế mà vẫn đoán không ra, e rằng chỉ có kẻ mù!” Phương Tử rót một chén nước, thả vào đấy một ít trà, lá trà khô héo chỉ chốc lát đã nở rộ ra.

Quý Phong hơi nhướn mày, cũng không thể hiện điều gì, từ khi nào hắn lại kinh dị đến mức để người khác nhìn thấu tâm tư? Hay là bản thân biểu lộ tự nhiên như thế, toàn bộ đều là thực tâm, đều do hắn yêu một người là Sở Sở Tử Phàm?

“Chẳng qua ta thấy hình như vị công tử kia đối với người cũng không giống lắm?” Phượng Tử đem chén trà trong tay đưa đến bên miệng Quý Phong, độ ấm vừa phải, hắn một hơi uống cạn.

“Rồi sẽ có ngày y hiểu rõ.”

“Y tốt lắm sao? Tốt hơn ta sao?” Tinh quang trong mắt Phượng Tử chợt lóe.

“Y không tốt, tùy hứng, ích kỷ, ngoan độc, hay tự cho là đúng, có thể nói không tốt chút nào.” Quý Phong đem từng khuyết điểm Sở Sở Tử Phàm chậm chậm nói ra.

“Người cũng biết y nhiều khuyết điểm như vậy, cho nên...?”

“Cho nên, ta yêu y, muốn ở bên cạnh y, bảo hộ y, thói xấu của y không phải ai cũng chịu được, ta nguyện ý nhận lấy tất cả, bất kể là tốt hay xấu, hắn vẫn là người Quý Phong ta yêu mến.”

“Quý Phong, Quý Phong, kỳ tài thiên hạ, anh hùng cái thế thì đã sao? Cuối cùng cũng bị lưới tình giam lại, muốn thoát không xong? Không nghĩ tới người cũng có ngày hôm nay, ném tư vị bị người cô phụ?”

“Phiêu Tuyết?!” Ngữ khí Quý Phong tuy là nghi vấn, nhưng hắn đã muốn xác định Phượng Tử trước mắt, chính là Phiêu Tuyết, người mà năm đó hắn nghĩ đã bị lửa thiêu chết tại Lục Dã sơn trang.

Phiêu Tuyết, từng là đứa nhỏ đơn thuần như tuyết, từng là tiểu Tuyết gọi hắn một tiếng ca ca, từng là người quan trọng nhất, khi đó vì nghĩ rằng y đã chết, hắn nguyền người khổ sở suốt ba tháng liền, thế nhưng y vẫn sống, nhưng đã không còn là thiếu niên trong sáng ngày nào, y như vậy, chỉ e muốn quay đầu cũng không còn kịp nữa, bộ dáng người trước mắt cùng trước kia sai biệt rất lớn, tính cách cũng trở nên âm ngoan, đã không còn là đứa nhỏ suốt ngày quần quýt lấy mình, y trưởng thành, trưởng thành thành một dạng... hắn chưa từng quen biết.

Nếu như thế, Quý Phong thật mong trước đây y có thể thật sự chết đi, ít ra vào lúc đấy y vẫn hạnh phúc hơn bây giờ.

Phượng Tử trước mắt đột nhiên cười đến nghiêng ngả, nhưng trong khóe mắt lại toàn là nước mắt: “Quý Phong, thật không ngờ người còn nhớ rõ ta, ta vốn nghĩ người đã quên mất ta rồi, thế nhưng...”

Phượng Tử như điên như dại nói: “Nhớ rõ thì đã sao, ngày đó người phụ ta, nếu không phải do người, ta sao lại lưu lạc đến bước đường này? Trước đây ta vốn không hề hận người, bởi ngay từ đầu là do ta đơn phương tình nguyện, người không tỏ thái độ, chỉ coi ta như đệ đệ, khi đó ta nghĩ, là người vô tâm, vô tình, đối với tất cả đều như nhau, nếu vậy ta còn có thể nhận, thế nhưng, người có, tất cả người đều có, nhưng người kia lại không phải là ta...”

“Người nếu đã xem thường tình yêu của ta, cô phụ ta, vậy sao còn phải làm những chuyện như thế này, viết bức thư này cho ta, nếu không phải vì chờ người, cuộc sống của ta đến mức này sao, cho dù không tốt đẹp, ít ra cũng có thể ưỡn ngực ngẩng đầu, không như bây giờ...”

Phượng Tử càng nói, Quý Phong lại càng mờ mịt, mình từng viết thư cho y sao, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đến mức phải lưu lạc phong trần? Chuyện năm đó, xem ra không hề đơn giản.

“Ta biết vô công người vẫn còn, tại sao không bỏ chạy?”

“Chạy? Chạy để làm gì? Thân thể này vốn đã bị nhiều người chà đạp, ta sống nơi nào không như thế, Quý Phong, không có người, ta có thể như thế này sao, đáng hận ta lại không quên được người, rõ ràng nên hận, rõ ràng nên hận...”

.....

Sở Sở Tử Phàm sau khi bị Ca Tần dẫn đi, liền tâm thần không yên, vẻ mặt hoảng hốt, động tác cũng không an ổn.

“Nếu nhớ hắn, thì đi tìm đi.” Ca Tần nhìn Sở Sở Tử Phàm, cố ý nhắc y.

“Ai nói ta nhớ hần? Quý Phong chết tiệt, lão sắc quỷ chết tiệt.”

Ca Tẩn đột nhiên sững người một chút, người kia là Quý Phong, là đồ đệ mà đến chết Lý Lăng vẫn không bỏ xuống được đó sao? Liền lặp lại.

“Quý Phong, là vô công đệ nhất thiên hạ Quý Phong đấy sao?” Ngờ kị Ca Tẩn cũng có chút gấp gáp, nếu thật là người nọ, Lý Lăng hần, thật đã dạy ra một hảo đồ đệ thiên hạ vô song.

Sở Sở Tử Phàm dường như nhận ra mình lỡ miệng, bắt qua trên đời này ai không biết Quý Phong?

Dù sao y cũng không có gì phải sợ, liền nói tiếp: “Cái gì mà vô công đệ nhất thiên hạ, rõ ràng là vô sỉ đệ nhất thiên hạ, mặt dày đệ nhất thiên hạ mới đúng.”

“Ha ha, Quý Phong trong miệng người dường như chẳng đáng giá chút nào? Chẳng lẽ người còn lợi hại hơn cả hần?” Ca Tẩn biết Quý Phong này đúng là đồ đệ Lý Lăng, vì không để người trước mặt chú ý, liền dùng ngữ khí bình thản ôn hòa như trước.

“Ta đương nhiên lợi hại hơn hần.” Ngẫm lại Sở Sở Tử Phàm hần dù sao cũng đứng đầu một giáo, đương nhiên so với tên kiếm khách lang thang kia lợi hại hơn nhiều rồi.

“Vậy các hạ là?”

“Ta là Sở...” Sở Sở Tử Phàm đột nhiên khựng lại, sao mỗi lần nhắc đến chuyện Quý Phong, bản thân liền mất đi tự chủ, y như bị người đùa giỡn thế này chứ, “Thân phận của ta, không liên quan với người.”

“A, ta thấy người cũng không định làm gì, chỉ bằng nghe ta kể một câu chuyện cũ?”

16. Chương 16

Editor: Tử Diệp

Beta – reader: Tử Diệp

Sở Sở Tử Phàm thật ra cũng không định cùng Ca Tẩn làm cái chuyện vốn định làm lúc đến đây, tuy không hiểu nguyên nhân ở đâu, vì thế y gật gật đầu.

“Trước đây từng có một người, hần rất tự cao tự đại, nghĩ toàn bộ thế gian này chỉ có mình hần, không cần biết người khác nghĩ sao, cũng không quan tâm cảm xúc một ai, mọi chuyện đều lấy bản thân làm chủ, rồi cứ thế, mãi đến năm mười bảy tuổi.

Đến năm mười bảy tuổi hần lại gặp một thiếu niên cũng trạc tuổi hần, lại trái ngược hoàn toàn, người kia cái gì cũng không cần, cái gì cũng không quan tâm, tựa như trên đời này không có chuyện gì đáng giá, thứ duy nhất y thường hay nhắc chỉ là người đồ đệ của y mà thôi.

Bọn họ cùng nhau cưới ngựa, cùng nhau bắn tên, cùng nhau uống rượu, trải qua rất nhiều năm, giữa cái tuổi làm nên sự nghiệp, tuy điều này cũng không quan trọng lắm, nhưng lại làm kẻ khác vĩnh viễn không quên, người một khi đã ném qua tình cảm, đều hiểu mùi vị tương tư khắc cốt ghi tâm thế nào.

Quen biết một thiếu niên như thế, cũng không biết đấy là phúc khí hay một đoạn nghiệt duyên, thời gian hần ở cùng vị thiếu niên kia tuy không ngắn, nhưng cũng bởi tâm cao khí ngạo, cho nên cũng chưa từng để tâm đến những điều người kia nói, chỉ hành sự ngang tàng làm những chuyện tự cho là đúng, người kia biết cãi không được, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi bên người hần, mà lần đợi này kéo tận 3 năm, mà ba năm này lại như cả đời hai người ấy, ba năm đổi lấy tương niệm cả đời, đáng giá, đáng giá.

Ba năm, nếu nói một người vĩnh viễn không thay đổi vốn là điều không thể, cho nên, hần thay đổi, trở nên hào hoa phong nhã, ôn tồn lễ độ, hiển nhiên đã thành một phong lưu thiếu niên.

Có lẽ nếu ngày đó không hiếu kỳ trốn ngoài cửa, không hiếu kỳ muốn nghe đối thoại bên trong, lại không hỏi cho mình bạch, thì kết cục phải chăng cũng sẽ thay đổi?

Không mất đi người kia, không mất đi hạnh phúc cả đời, không mất đi sinh mệnh người ấy.”

“Ngày đó, hắn nghe người kia cũng người nhà hắn đang trò chuyện, nói giao dịch giữa bọn họ đã chấm dứt, hắn đã thay đổi, cũng không còn là đứa trẻ ngây thơ lỗ mãng, hắn hiện tại hoàn toàn có thể gây dựng Lục dã sơn trang....

Hắn trốn phía sau cánh cửa, mấy lời sau cũng không muốn nghe tiếp nữa, hắn chỉ có một cảm giác, trong đầu cũng chỉ có một câu, người kia lừa hắn, hết thấy đều chỉ là trò cười, mà bản thân mình lại là diễn viên chính trong trò cười ấy.

Giết người đó, giết y, đó là ý nghĩ duy nhất của hắn, mà thực tế lúc thanh kiếm đâm thẳng vào thân người nọ, hắn mới nhận ra, người kia, hắn không muốn y chết, cái hắn muốn chỉ đơn giản một câu, ta yêu người, hoặc là xin lỗi, tùy tiện một câu là được.

Lúc người kia sắp chết, ghé bên tai hắn nói, y có một đồ đệ tốt vẫn còn chưa trưởng thành, nhờ hắn nhắc lại rằng sự phụ hân từng thực sự cố gắng sống, vì hân yêu thương một người, người đấy, hân gọi....”

Nói tới đây, Ca Tần nhấp một ngụm trà, sắc mặt vẫn bình đạm như nước.

Nhưng Sở Sở Tử Phàm biết đây là chuyện xưa của hân, không ai có thể nhớ rõ chuyện xưa của một người khác rồi kể lại rõ ràng như vậy, cũng sẽ không bị thương đến vậy, tuy sắc mặt hân không thay đổi, nhưng đôi tay đang run rẩy, ba quang trong mắt, cho dù gạt được chính mình, cũng có thể gạt được người khác được sao?

“Sau đó, hân mới biết, lời nói ngày hôm đó hân chưa nghe hết, là như vậy, ‘sau khi hân thay đổi bản thân, ta một khắc cũng không rời xa hân, từ nay về sau, ta buông tha tất cả, cùng hân một chỗ, không cần biết bọn họ nguyện ý hay không’”

“Người kể chuyện xưa này cho ta là muốn nói điều gì? Không cần giảng mấy thứ đạo lý vô dụng, ta không thích nghe.” Sở Sở Tử Phàm không chút khách khí lên tiếng.

“Ta không ám chỉ điều gì, ta chỉ muốn nói, nếu người không đi tìm hân, người vĩnh viễn cũng không tìm thấy hân.”

“Cái gì?!” Sở Sở Tử Phàm giật bắn người, lại thấy bản thân phản ứng không thích hợp liền ngồi xuống, “Người đừng nói bậy, hân võ công cao cường, trên đời này trừ ta ra, không ai giết nổi y.”

“Nếu ta nói không giết người y, chỉ lấy tim y, là trái tim chỉ yêu mình người của y, thì sao?” Ngữ khí vẫn bình thản như trước.

Sở Sở Tử Phàm chạy vội sang phòng Quý Phong cùng Phượng Tử, chỉ thấy bên trong vang lên từng âm thanh cuồng loạn.

“Quý Phong, người đừng chết như vậy, đừng ép chết mình được không?”

“Không liên quan người.” Sở Sở Tử Phàm nghe thấy tiếng Quý Phong tràn đầy ảm đạm, tuy hân không hiểu Quý Phong đang ảm đạm điều gì.

“Quý Phong, ta sai rồi, người cứ xem ta là hân được không? Nếu tiếp tục như vậy, người nhất định sẽ chết... Quý Phong...” Thanh âm khàn khàn, ngữ khí tuyệt vọng, tuy chỉ nghe qua một lần, nhưng Sở Sở Tử Phàm biết, chủ nhân thanh âm này, là Phượng Tử.

“Người không phải hân, ai cũng không phải hân, trừ Sở Sở Tử Phàm, ai ta cũng không cần.”

Sở Sở Tử Phàm đứng bên ngoài vừa định đẩy cửa đột nhiên khựng lại, trừ bỏ mình ra ai cũng không cần? Quý Phong, người tội gì phải thế? Người cũng không phải không biết ta đối với người, đều là thật tình, cũng không phải, không có?

“Nhưng, nếu tiếp tục thế này, người sẽ chết, ta đi tìm người kia, dẫn hân đến đây...” Phượng Tử đứng dậy, y muốn tìm người kia giải độc cho Quý Phong, mặc kệ người đó nguyện ý hay không, cũng phải đem hân đến.

Y thật sự không cố ý, hân hận Quý Phong, nhưng y cũng yêu Quý Phong, lúc cả hai người xuất hiện trước mặt hân, lúc có thể lựa chọn, y mới biết, yêu so với hận càng khiến người ta khó thể quên.

Y biết độc dược với Quý Phong mà nói hoàn toàn không tác dụng, nên y đã chọn một loại mị dược vô sắc vô hương, bỏ vào trong trà, y nghĩ... y nghĩ Quý Phong dù yêu người kia, cũng chỉ nhất thời mà thôi, lại không nghĩ đến có sự này, Quý Phong thà chết, mà hắn cũng không phải ngại y dơ bẩn, chỉ là, đối Quý Phong mà nói, y không phải Sở Sở Tử Phàm.

Y quả thật không phải Sở Sở Tử Phàm, y là Phiêu Tuyết, là đứa nhỏ từ năm năm tuổi đã yêu thích Quý Phong, mãi đến lúc chết cũng chưa từng quên.

Nhưng Quý Phong lại giữ chặt y, nói: “Đừng, đừng tìm hắn, ta từng hứa, chỉ cần hắn không muốn, ta tuyệt không miễn cưỡng, nhưng ta sợ nếu người đem hắn đến, ta sẽ nhìn không được, nếu vậy, thà rằng ta chết, ta cũng không muốn hắn thương tâm.”

Quý Phong nghĩ, hắn không muốn thương tổn Sở Sở Tử Phàm mà hắn yêu, hắn muốn Sở Sở Tử Phàm quen có hắn bên cạnh, quen rằng mở mắt ra sẽ nhìn thấy hắn, quen hơi ấm của hắn, quen thấy hắn nhớ hắn, không thấy hắn cũng nhớ hắn. quen yêu thương của hắn, rồi sẽ yêu thương hắn.

Sở Sở Tử Phàm của hắn, chưa từng thuộc về ai, chỉ là của hắn, y tâm ngoan thủ lạt, ác độc hơn người, vì lợi ích không từ thủ đoạn, chưa đạt mục đích không bỏ ý đồ, nhưng hắn thích, lúc đứng bên cạnh y, Quý Phong chợt thấy thật ra trong lòng y luôn luôn cô độc, điều này khiến hắn vừa khổ sở lại vừa đau lòng, người này, không yêu bất kỳ ai, đối với y, ai cũng không khác biệt.

17. Chương 17

Editor: Tử Diệp

Beta – reader: Tử Diệp

Quý Phong biết, người như vậy, y như vậy, nếu như thay đổi, nếu chọn một người, sẽ khẳng khẳng một mực, chí tử tương tuyền.

Quý Phong cùng Sở Sở Tử Phàm là người như thế, vừa vô tình vô nghĩa, lại ý trọng tình thâm.

Hắn không muốn miễn cưỡng người kia, mà có muốn cũng không được, ngay từ đầu hắn đã biết, hắn thích Sở Sở Tử Phàm như vậy, nên tuyệt không nguyện ý ép buộc y, nếu miễn cưỡng gần bên nhau thì sao có thể tồn tại lâu dài?

Quý Phong không cầu công danh không cần lợi lộc, những thứ này với hắn mà nói, chỉ như hoa cỏ ven đường không đáng nhắc đến.

Mọi người nói, hắn thiên tư thông tuệ, là kỳ tài trăm năm khó gặp, hắn cũng không cần thứ hư danh này, chỉ là, có bao nhiêu người từng thấy, đêm khuya thanh tĩnh, hắn lên núi luyện công, ngày nắng gắt không chịu nổi, hắn vẫn ở hậu sơn luyện tập, hay mấy đêm sương lạnh cắt da, mấy ai thấy khuôn mặt đỏ hồng vì lạnh ấy?

Những thứ này không ai nhìn thấy, cũng không ai để tâm, cái họ muốn chính là kết quả, chứ không phải quá trình luyện tập dài gió dầm sương, đúng, hắn là thiên tài, quả thật khả năng linh ngộ cao hơn người khác, thế nhưng như thế thì đã sao?

Không là gì cả.

Cũng không chứng minh, hắn không cần trả giá mà đã đạt được mọi điều, thực tế, lòng hắn không lúc nào không chuyên tâm, dốc hết sức lực, mới có danh hiệu đệ nhất của ngày nay.

Nhưng cái danh thiên hạ đệ nhất này, có cho hắn thêm chút vui vẻ nào không?

Bất quá chỉ là cái cô độc của người cao cao tại thượng, không ai đánh bại hắn, ngay cả chính hắn, cho nên hắn đi khắp nơi tìm người luận võ, về mặt này hắn là một võ si, một lòng muốn nâng cao một bước, mặt

khác hẳn thật sự mong có người đánh bại hẳn, như vậy, hẳn không cần là vị thần cao cao tại thượng không ai dám đến gần, hẳn chỉ là phạm nhân, là một người trẻ tuổi thích tập võ công.

Quý Phong cũng muốn có người quan tâm, người thương yêu, không phải là kính trọng, là kính ngưỡng, hẳn muốn là tình yêu thật sự.

Hắn thừa nhận, ban đầu đi theo Sở Sở Tử Phàm, chỉ là vì dục vọng, sau đó, hẳn nhận ra, hóa ra từ lúc bắt đầu con người ấy đã hấp dẫn toàn bộ ánh mắt mình, tâm thần mình.

Hắn yêu người kia, hẳn muốn biết tất cả về y, sự cô độc của y, quá khứ, hiện tại, còn có cả tương lai.

Hắn muốn cùng y thật lòng chung bước, không phải như bây giờ, chỉ dựa vào chuyện phát sinh quan hệ.

Phượng Tử nhìn người nam nhân trước mắt, tựa như lần đầu tiên thấy hẳn, người này có thật là Quý Phong mà mình thích sao?

Đúng, y thích Quý Phong, vô tình, lạnh lùng, tiêu sái, tuấn đạt, nhưng không có chân tình, hẳn khi đó, cao cao tại thượng không nhiễm khói bụi nhân gian, nhưng hẳn lúc này đây, có tim có máu, có nhân tính, thế nhưng đã không còn là Quý Phong của y nữa, người này tuy khuôn mặt vẫn như xưa, nhưng tim hẳn, đã thuộc về người khác.

Thế nhưng cho dù thế nào, đây vẫn là người y yêu, yêu mười mấy năm, dù không hận, vẫn có thể tiếp tục yêu.

Y yêu Quý Phong trước kia, cũng yêu hiện tại.

“Quý Phong, người yêu hẳn đến mức này sao? Dù chết cũng không nhẫn tâm tổn thương hẳn?”

Quý Phong sắc mặt ửng hồng, nhiệt khí hùng hực, nhưng hẳn vẫn cực lực ngăn đi dục vọng trong lòng, mệnh đề này tuy lợi hại, nhưng không phải Sở Sở Tử Phàm, không phải thân thể y, tim của y, Quý Phong hẳn không cần.

“Đúng...”

Sở Sở Tử Phàm đứng ngoài cửa chậm chạp không động thủ, nói y không cảm động chính là gạt người, trên thế gian này có người đối đãi với người như vậy, ôn nhu như vậy, coi người như sinh mệnh, đừng nói là người, dù là cây cỏ cũng thấy cảm động lây, nhưng như thế thì đã sao?

Hắn vô phúc tiêu thụ!

Sở Sở Tử Phàm do dự, phần cảm tình này y không dám nhận, y lo lắng thật nhiều, sợ hãi cũng thật nhiều, y sợ, Quý Phong chỉ là nhất thời hứng khởi, y bản tính đa nghi, chỉ sợ Quý Phong không phải thật tình, không được dài lâu, nếu y nhận lấy, nó sẽ thành thực tâm duy nhất đời này, nếu Quý Phong rời đi, y phải làm sao đây?

Y chỉ có một mảnh thực tình, không dễ tìm người chấp nhận, dù mọi người đều có thể nhận, chỉ có y, y nhận không nổi.

Người như hẳn nhất định sẽ có người yêu thương, ngay cả y cũng hoài nghi, Quý Phong... liệu hẳn có thể yêu y được bao lâu?

Xoay người rời đi, có lẽ nếu Quý Phong chết, mọi chuyện đều tan biến, cũng không còn ai ảnh hưởng đến tâm tình mình, nhưng y đã quên, giọt nước mắt trong khoảng khắc xoay người đi ấy, là thế nào đây? Y muốn nói đã quên, bọn họ từng khoái hoạt.

Đúng lúc này cánh cửa chợt mở, Phượng Tử ngẩng đầu thấy Sở Sở Tử Phàm định đi, liền giữ chặt lấy y: “Lời vừa rồi người cũng nghe thấy, sao còn muốn đi? Người có cái gì tốt, đáng để Quý Phong chấp nhất như vậy chứ? Người không phải hẳn, cho nên ta mặc kệ người có nguyện ý hay không, đều không được đi.” Phượng Tử không để Sở Sở Tử Phàm kịp phản ứng, liền điểm lấy huyệt đạo, đẩy vào phòng, hướng Quý Phong nói: “Quý Phong, ta mặc kệ người có nguyện ý hay không, ta đã đem hẳn tới, ta không cho người chết, cái người thiếu ta còn chưa trả hết, ta không cho người chết...”

Phượng Tử nhìn Quý Phong thần trí mơ hồ, đầu đầy mồ hôi, trong lòng đầy thương tâm, lại vừa cao hứng, vô cùng bối rối, nói không nên lời, Quý Phong, hy vọng lúc người tỉnh lại, đừng trách ta.

Cửa phòng vừa đóng, Phượng Tử đã thấy Ca Tẫn đứng trên hành lang, trên gương mặt xinh đẹp kia hiện lên một nét nghiêm nghị: “Phiêu Tuyết, người sớm biết hần là Quý Phong đúng không?”

“Àn.” Phiêu Tuyết gật gật đầu.

“Đây là người đã hại người thế này sao?”

Phượng Tử đầu tiên là gật, lại nghĩ một lát, rồi lắc đầu: “Không, không phải hần, lá thư này có lẽ không phải hần viết, cảm tình... cảm tình vốn là một thứ cầu không được, mà hần... có lẽ hần chưa từng yêu ta, từ đầu đến cuối chỉ mình ta dây dưa.”

“Lúc trước nhìn người như vậy, ta cảm thấy nếu người gặp lại người kia, nhất định sẽ không chút do dự giết hần, chuyển biến thật nhanh, tình yêu a tình yêu, quả nhiên là một thứ lợi hại.”

“Đại ca, không phải lỗi của hần, không thấy hần ta thực sự hận hần, gặp hần rồi, ta cũng không oán hận.” Phượng Tử ghé vào người Ca Tẫn, anh anh khóc.

Người đệ đệ này, Ca Tẫn vô cùng tự trách, là do hần thiếu quan tâm, mới để đứa nhỏ này nhận hết ủy khuất, là hần không làm tròn bổn phận ca ca.

Quý Phong là đồ đệ Lý Lăng, đương nhiên cũng có quen Phiêu Tuyết, điều này hần chưa từng nghĩ tới, nhưng cũng không sao, lúc này hần đã có thể thật sự an tâm đi tìm Lý Lăng rồi.

“Người để bọn họ ở cùng một chỗ, không hối hận sao?” Ca Tẫn nhẹ giọng hỏi.

“Ta không muốn Quý Phong chết, người kia không yêu hần, chỉ cần Quý Phong không chết, ta sẽ còn cơ hội, đợi đến ngày hần yêu thương ta.” Nhìn ánh mắt kiên định của Phượng Tử, Ca Tẫn lặng yên không nói, thật sự không thương sao?

Trời biết, đất biết, hần không biết, bọn họ cũng không biết.

18. Chương 18

Editor: Tử Diệp

Beta – reader: Tử Diệp

Sở Sở Tử Phàm nhìn cái người trên giường đang cuộn thành một đoàn, thống khổ của hần y cũng nhìn ra, nhưng ánh mắt hần vẫn kiên định như thế, hần tình nguyện thương tổn bản thân, cũng không muốn tổn thương đến mình, Sở Sở Tử Phàm nghĩ đến đây.

Huyệt đạo trên người bị điểm, nhất thời không thể cử động, muốn đào tẩu cũng không được, hần không muốn cùng Quý Phong làm loại chuyện này, nhưng nhìn Quý Phong thống khổ, lại thấy đau lòng, tựa như trên ngực bị người ta đánh ra một lỗ, nhưng vì sao thấy đau, y cũng không rõ lắm.

“Quý Phong, người ổn không?” Sở Sở Tử Phàm lo lắng, mở miệng dò hỏi, có lẽ chịu đựng một chút sẽ không sao, y tự an ủi bản thân.

“Ngô...” Quý Phong mở miệng, nhưng chỉ phát ra những âm thanh rên rỉ, một câu cũng nói không được.

Lúc này Sở Sở Tử Phàm mới biết Quý Phong đã đến cực hạn rồi, nhưng vẫn không đến gần mình, hần, quả thật giữ đúng ước hẹn, thật tình yêu mình.

Nội tâm không ngừng giằng xé, rốt cuộc làm sao mới tốt đây, tiếp tục thế này, Quý Phong sẽ chết.

Quý Phong sẽ chết, ý nghĩ ấy đột nhiên xâm chiếm tư tưởng Sở Sở Tử Phàm, y không thể để Quý Phong chết, tuyệt đối không thể.

“Quý Phong, người lại đây.” Lúc Sở Sở Tử Phàm nói ra lời này, tim như sắp nổ, không ngừng xoay chuyển.

Quý Phong dùng một tia thanh minh cuối cùng, nhìn về phía Sở Sở Tử Phàm, vẻ mặt ấy, tràn đầy tình ý, nhưng y cũng không nói thêm điều gì, chỉ run rẩy bước sang, sờ lên gương mặt Sở Sở Tử Phàm, như đang hỏi.

Sở Sở Tử Phàm nhắm chặt mắt, cắn răng nói: “Quý Phong, ta cho người vài giây suy nghĩ, nếu... nếu người không muốn...”

Lời còn chưa nói xong, đã bị hôn xuống, cả người Sở Sở Tử Phàm bị Quý Phong ép trên đất, điên cuồng hôn cắn, không cần cởi áo, y phục Sở Sở Tử Phàm nháy mắt đã bị phá tan, ngay lúc còn sót lại chút ý thức cuối cùng, Sở Sở Tử Phàm đột nhiên nghĩ, vì cái gì mỗi lần y cùng Quý Phong, đều phải có xuân dục đây?

Sau đó hồng loan trưởng ẩm, một mảnh tiên diễm, minh nguyệt tựa như cũng thẹn thùng, lén lút trốn vào mây.

Hôm sau là một ngày trời đẹp hiếm thấy, lúc ánh mặt trời đầu tiên chiếu đến, Quý Phong liền tỉnh, tối qua tuy điên cuồng, nhưng hắn cũng rất quan tâm Sở Sở Tử Phàm, ôn nhu đối hắn một lần lại một lần.

Nhìn người nọ hầu hạ dưới thân, ánh mắt mê ly, nước mắt tràn đầy, Quý Phong hận không thể đem Sở Sở Tử Phàm nuốt luôn vào bụng, bây giờ thì sao đây, hiện tại mình yêu y như vậy, nếu sau này y rời đi, mình phải sống thế nào?

Sở Sở Tử Phàm là bảo bối hắn quý nhất trên đời, Quý Phong đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt ấy, y nhất định cũng thích mình, nếu không, y đã không nói như vậy, không thuận theo chính mình, người như y, nếu không thích, sẽ tuyệt không nhìn đến.

Tuy hiện tại điều này vẫn chưa rõ lắm, thế nhưng, bọn họ còn rất nhiều thời gian, còn rất nhiều thứ, còn rất nhiều tương lai, bọn họ nhất định sẽ có hạnh phúc trọn vẹn nhất.

Mười ngón giao triền, kỳ thật chân trời góc biển, cũng không phải là xa.

Thật lâu sau đấy Sở Sở Tử Phàm mới chậm rãi tỉnh lại, lúc mở mắt liền thấy gương mặt Quý Phong đang nhìn mình, chợt nghĩ đến tối qua mình cùng hắn cuồng loạn thế nào, nhện không được chột dạ, không nghĩ tới bản thân mình lại *** đáng như vậy, không giống sự thống khổ đến tê tâm liệt phế như lần đầu tiên, cái thỏa mãn này, mất hồn này, khi đó y không nhận thấy, mãi đến bây giờ nhớ lại tiếng kêu khi đó đúng là....

Sở Sở Tử Phàm không dám nghĩ tiếp, sau khi thanh tỉnh, lại nhớ đến mục đích mình đến Thiên Hương lâu này, hối hận a hối hận a, nếu không phải bản thân tự cho thông minh, cũng không đến nông nổi này, giờ thấy Quý Phong, y cũng không biết nên dùng thái độ nào mới đúng.

Ngắt Quý Phong một cái, nén giận nói: “Nói cho người biết, người, người đừng có nghĩ nhiều, ta cứu người, chẳng qua vì người chết, bí tịch của ta, ai, người cười cái gì mà cười?”

Cái tay đang nhéo bên hông Quý Phong đột nhiên bị nắm lấy, Quý Phong thấy Sở Sở Tử Phàm e lệ, không khỏi vui mừng, nhẹ nhàng cúi đầu, cắn cắn lỗ tai y, nói: “Ta biết, ta không nghĩ lung tung, người giải thích nhiều vậy làm gì?”

Sở Sở Tử Phàm không nghĩ tới Quý Phong lại đáp hắn một câu như thế, liền cắn lên vai hắn, bỏ lại một vết răng thật sâu: “Biết sợ rồi sao, ai cho người phản bác, không cho người thấy chút lợi hại thì không được mà!”

Rồi chợt do dự hỏi, “Quý Phong, vì cái gì đêm qua không có... không có như lần đầu tiên... muốn ta?”

“Khi đó, ta không yêu người, đương nhiên cũng không lo lắng cho người, không nghĩ đến cảm thụ của người, hiện tại ta yêu người, đem người đặt lên cao nhất.”

“Hừ, chỉ biết nói dễ nghe.”

Đôi mày nhăn lên hoàn toàn không để ý trong mắt Quý Phong đang dấy lên ngọn lửa, còn chưa kịp nói gì, đã bị Quý Phong hung hăng hôn xuống, chỉ hàm hồ phun ra vài câu không rõ: “Quý Phong, người này... động dục...”

Đợi đến lúc chân chính bước khỏi phòng thì đã là giờ Ngọ, Sở Sở Tử Phàm muốn gạt cánh tay đang trụ bên hông, sợ bị người nhìn thấy, nhất là thuộc hạ của y, nhưng Quý Phong lại không chịu buông, Sở Sở Tử Phàm gạt không được, hơn nữa cả người bủn rủn vô lực, thử vài lần, rồi cũng mặc kệ hẳn.

“Nhị vị ngủ thoải mái không?” Vừa bước xuống lầu, đã gặp Ca Tẫn cùng Phượng Tử.

“Hừ, thoải mái hay không, liên quan gì đến ngươi.” Sở Sở Tử Phàm hung hăng trừng mắt nhìn Phượng Tử, cái tên vương bát đản chết tiệt, nếu không phải hắn hạ được, mình cũng đâu bị cái tên dã thú khoát da người kia tra tấn đến mức này, mà lúc thấy vẻ ghen tị cùng oán hận trong mắt Phượng Tử, y lại càng thấy giận, nếu muốn thì có giỏi ngươi tới đi, không thấy ta hiện tại thống khổ thế nào sao?

“Phiêu Tuyết, theo ta đi đi.” Phượng Tử vốn tưởng Quý Phong không để ý tới mình, âm thầm khổ sở, lại không nghĩ tới Quý Phong mở miệng nói những lời này, liền thấy cảm động, hóa ra, trong lòng hắn vẫn có mình.

Sở Sở Tử Phàm nhìn hai người mất đi mây lại, bất mãn nhéo lên đùi Quý Phong một cái, vốn tưởng thần không biết quỷ không hay, ai ngờ hành động này ai nhìn cũng thấy, Ca Tẫn cười cười không nói, Phượng Tử nhất thời xanh mặt, mà Quý Phong lại mặt mày hớn hớn, động tác này y như người vợ nhỏ đang ghen, mà Sở Sở Tử Phàm lại như không để ý tới.

“Phiêu Tuyết là ai?” Sở Sở Tử Phàm không biết Phượng Tử cùng Quý Phong quen biết, bất quá hắn khẳng định hai người kia là một.

“Phiêu Tuyết là bằng hữu ta quen lúc sư phụ mang ta đến Lục dã sơn trang, cũng chính là Phượng Tử.” Quý Phong kiên nhẫn nói, Sở Sở Tử Phàm vừa nghe vừa đánh giá Phượng Tử, hóa ra đã sớm quen biết Quý Phong, đã là bằng hữu, lại lưu lạc đến nơi này, nhất định không phải vì nghiệp kia, vậy người đó rốt cuộc có mục đích gì, Sở Sở Tử Phàm âm thầm suy đoán.

19. Chương 19

Beta – reader: Tử Diệp

Ca Tẫn nói: “Quý Phong, ngươi biết Lý Lăng không?”

Quý Phong quay đầu, nghiêm túc nhìn y: “Ngươi biết hắn? Hắn đang ở đâu?”

Lý Lăng vốn là sư phụ hắn, cũng xem như thân phụ, đây là lần đầu tiên sau ba năm Quý Phong nghe đến tin y, sao lại không thấy kinh hỉ chứ?

“Ngươi theo ta đến đây, ta dẫn ngươi đi gặp hắn, hắn thấy ngươi nhất định sẽ rất vui.”

Quý Phong vừa định dắt theo Sở Sở Tử Phàm, lại nghe tiếng Ca Tẫn nói: “Quý Phong, ngươi buông hắn ra trước đi, Lý Lăng chỉ muốn gặp một mình ngươi.”

Quý Phong do dự một lúc, đang định cự tuyệt, Sở Sở Tử Phàm lại đột nhiên hất tay hắn, nói: “Đi đi, ta ở ngoài đợi ngươi.”

Sở Sở Tử Phàm cười trấn an, Quý Phong trong lòng căng thẳng, cầm tay y một lát để y tựa người lên chiếc ghế, rồi mới theo Ca Tẫn bước dọc hành lang vào sâu bên trong, Sở Sở Tử Phàm nhìn bóng hắn rời đi, thật lâu thật lâu, bóng dáng ấy, hóa ra... hóa ra mình vương vấn hắn rồi.

Quý Phong theo Ca Tẫn tiến vào tòa giả sơn trong hậu viện của Thiên Hương lâu, y ấn khối đá, một xuất hiện một cánh cửa, hai người họ bước vào cửa liền đóng lại, “ca lạp” một tiếng, Quý Phong lập tức sáng tỏ, trách không được bọn họ không cách nào tìm ra sư phụ, thì ra hắn ẩn thân nơi đây, kêu bọn họ làm sao có thể tìm ra chứ, không nghĩ tới người lại ẩn thân nơi kỹ viện, mà cho dù tìm tới nơi này, thì phải làm sao để tra ra đây?

Bất quá, giờ phút này Quý Phong lại càng thấy bất an, sư phụ hắn ở đây làm gì, nhất định là có chuyện quan trọng, chỉ hy vọng người không sao là tốt rồi, mà người tên Ca Tẩn này có quan hệ gì với sư phụ hắn, sao lại biết sư phụ hắn ở nơi đây hay là chính là y đã đem sư phụ hắn đặt ở nơi đây?

Quý Phong lòng đầy nghi vấn nhưng đến khi nhìn thấy linh vị Lý Lăng, dường như tất cả suy nghĩ đều dừng lại, thanh sạch như nước, mỏng manh như khói, mỹ diệu như hoa, cao quý như trăng, người đó, không ai khác, vị sư phụ mà hắn kính ngưỡng, người duy nhất Quý Phong bội phục trên thế gian này, đã mất. Mà hắn lại không hay không biết, thậm chí cả việc người đó đã chết bao lâu, Quý Phong cũng không biết, đối với cái chết của sư phụ hắn, Quý Phong trở tay không kịp. Hắn đã từng nghĩ hơn trăm ngàn tình huống lúc gặp lại nhau, chỉ có điều này, chỉ có điều này hắn không hề nghĩ đến.

Vì sao phải chết??

“Sư phụ, sư phụ... không phải đã nói, không phải đã nói với Phong nhi, sẽ hảo hảo sống sao? Vì cái gì?” Trước mặt Lý Lăng, Quý Phong vĩnh viễn chỉ là một đứa nhỏ lãnh đạm, nhưng cho dù lãnh đạm, hắn vẫn yêu mến Lý Lăng.

“Quý Phong, sư phụ ngươi thật sự rất lo cho ngươi, hắn nhờ ta nhắn với ngươi, hắn vốn định sống thật tốt, cứ thế sống hết cuộc đời, nhưng người hắn yêu nhất, muốn giết hắn, hắn không còn cách nào.” Thanh âm Ca Tẩn như từ một nơi rất xa truyền đến, mờ ảo.

“Hắn là ai?” Ai đã giết Lý Lăng??

“Trang chủ Lục Dã sơn trang, Phiêu Tự.” Ca Tẩn đưa tay nắm lấy linh vị Lý Lăng nhẹ nhàng chà lau, thật cẩn thận, cẩn thận.

Quý Phong biết người này, hắn quen biết Phiêu Tuyết cũng vì Lý Lăng từng dẫn hắn đến Lục Dã sơn trang, năm đó chẳng qua hắn chỉ hơn mười một tuổi, Lý Lăng cũng không có đưa hắn đi gặp trang chủ Lục Dã sơn trang Phiêu Tự, chỉ kêu hắn đứng chờ ở tiền thính, cho nên hắn mới có dịp nhận thức Phiêu Tuyết, vì vậy hắn cũng không nhận ra Ca Tẩn trước mặt chính là Phiêu Tự, đại ca của Phiêu Tuyết.

Thế nhưng ba năm trước xảy ra hỏa hoạn, Lục Dã sơn trang đã thành bụi đất, tất cả đều chết, không, không đúng, nếu Phiêu Tuyết không chết, đại ca hắn nhất định cũng còn sống, liền hỏi Ca Tẩn: “Người nọ hiện ở nơi nào?”

Hắn muốn tự tay dẫn người nọ đến trước mặt sư phụ hắn, sư phụ hắn yêu người kia như vậy, người kia làm sao có thể hạ thủ đây?

“Hắn đã chết, thật lâu thật lâu về trước, để ta nghĩ xem đây là lúc nào, có lẽ, lúc hắn giết sư phụ ngươi, hắn đã chết.” Thanh âm Ca Tẩn càng lúc càng xa xăm.

Quý Phong hiển nhiên không tin được, hắn có một cảm giác vô cùng mãnh liệt rằng người kia nhất định còn sống, người đấy đã theo sư phụ lâu như vậy, nhất định cũng bị ý chí sinh tồn của người cuốn hút, dù chỉ trong vô thức, cũng nhất định không đơn giản chết đi.

Người kia nhất định còn sống, dù là vì nguyên nhân gì đi nữa, cũng nhất định còn sống.

“Tại sao ngươi biết những thứ này?” Lời Quý Phong như mũi kiếm hướng đến Ca Tẩn.

“Ta vì sao lại biết ư, ta cũng không biết vì sao phải biết, chỉ là có người muốn ta nhắn với ngươi, chính miệng hắn nói với ta, nhất định phải đem những lời này nhắn đến ngươi, hơn nữa phải đem kiếm phổ này giao lại, ta chờ nhiều năm như vậy, sống nhiều năm như vậy, đến hôm nay cũng đã đủ rồi, ta đem kiếm phổ này cho ngươi, đem lời nhắn nói lại cho ngươi, hắn nghĩ như thế có thể để ta sống cả đời, nhưng hắn dường như vẫn xem nhẹ đồ đệ bảo bối của mình, Quý Phong, ta thật sự cảm tạ ngươi.” Ca Tẩn thì thào như tự nói với chính mình.

“Là do ngươi giết?” Quý Phong đột nhiên bừng tỉnh, người trước mắt đúng là Phiêu Tự, là hung thủ giết sư phụ hắn.

“Không, không phải ta giết, là Phiêu Tự giết, mà ta chỉ là Ca Tẩn thay hắn sống sót, mấy năm nay, ta chỉ theo chỉ thị hắn sống trên thế gian này, rốt cuộc, rốt cuộc cũng có thể giải thoát, Quý Phong, tin ta, ta yêu hắn, thực sự yêu hắn, thực sự...”

Đột nhiên một ngụm máu tươi xệt giữa không trung, thân thể Ca Tẩn ngã xuống cạnh bàn hương án, trong ngực gắt gao ôm lấy bài vị Lý Lăng không nhiễm một hạt bụi, Quý Phong bước đến định nâng y dậy liền bị Ca Tẩn nắm chặt, từng giọt nước mắt rơi trên vạt áo Quý Phong, ánh lên như một đóa tường vi đỏ thắm: “Lý Lăng, thực xin lỗi, thực xin lỗi, ta chịu đựng không nổi nữa, ta nhớ ngươi, ta thực sự nhớ ngươi, không thể tiếp tục sống nữa rồi, Quý Phong, Quý Phong...”

Lại một ngụm máu tươi trào ra, Ca Tẩn cố sức nén xuống: “Quý Phong, ngươi đem ta với hắc chôn cùng một chỗ, ta với hắc, sống không thể ở cùng nhau, ta hy vọng sau khi chết rồi sẽ không như vậy nữa, ta xin ngươi, ta xin ngươi... xin ngươi chiếu cố Phiêu Tuyết...”

Quý Phong nhìn sắc mặt y tái nhợt như tờ giấy, đôi môi như lửa đỏ, chậm rãi gạt đầu, Ca Tẩn mỉm cười nhắm mắt, cánh tay từ từ buông thõng, ngay khoảng khắc đấy, ngoài trời, từng cơn gió nhẹ thổi qua, Quý Phong tựa hồ nhìn thấy, hoa rơi đầy trời phiêu đảng khắp Tứ châu thành, tơ liễu tung bay tựa như tuyết hoa phi vũ, mơ hồ như mộng.

Ca Tẩn, Ca Tẩn đào hoa, Ca Tẩn phồn hoa, Ca Tẩn lai thì lộ, từ đấy, trên đời này mất đi một người nam tử phong hoa tuyết đại.

20. Chương 20

Editor: Tử Diệp

Beta – reader: Tử Diệp

Sở Sở Tử Phàm cùng Phượng Tử ngồi đối diện nhau, ngồi không biết bao lâu, Phượng Tử cũng chỉ chăm chú nhìn y, Sở Sở Tử Phàm thật sự thấy phiền rồi, hắc đang lo cho Quý Phong, hơn nữa, ánh mắt này, quả thật khiến y muốn giết người. Sở Sở Tử Phàm lập tức lấy từ trong túi ra một phi tiêu tẩm độc, ném về phía Phượng Tử, tốt nhất là chết luôn đi, xem về mặt hắc nhìn Quý Phong, rõ ràng không bình thường chút nào.

Sở Sở Tử Phàm không nghĩ đến Phượng Tử lập tức tiếp được phi tiêu, y vốn nghĩ Phượng Tử biết võ công, nhưng cũng không cao lắm, dù sao hắc cũng xuất thân thanh lâu, nếu công phu tốt thì đã sớm chạy rồi, lại không nghĩ đến đây thật sự là cao thủ, điều này khiến Sở Sở Tử Phàm không khỏi nghi hoặc, lập tức đề phòng.

“Lòng dạ người ác độc đến thế sao, loại ‘hồng tinh’ này người trúng độc đầu tiên sẽ đau không chịu nổi, sau đó toàn thân vô lực, cuối cùng bất lực nhìn bản thân từng chút từng chút thối rữa mà chết, người thật sự không tiếc dùng độc được độc như thế đối phó với ta sao?”

“Độc càng độc hơn ta càng muốn dùng, muốn hay không thử nhìn một chút?” Sở Sở Tử Phàm lại bắn ra một cây ngân châm.

Hắc vẫn tránh được, thế nhưng ngân châm bị bắt lấy nháy mắt đã biết thành một làn khói nhẹ, Phượng Tử trong lòng vừa động, sắc mặt trắng xanh: “Sở Sở Tử Phàm, Bạch Thủy giáo giáo chủ, quả nhiên là ngoan độc danh bất hư truyền.”

“Nếu biết ta là Bạch Thủy giáo giáo chủ, thì nên biết chữ chết viết thế nào đi.” Lời vừa dứt Sở Sở Tử Phàm lập tức lấy các loại độc được ám khí giấu trong tay áo, hướng sang Phượng Tử.

Phượng Tử nhất thời tránh không kịp, bị đánh trúng tay phải, lập tức cả cánh tay liền mất đi trực giác. Hắc nhanh chóng điểm huyết đạo trên cánh tay, đề phòng độc tính phát tán, cũng may độc này không độc như hồng tinh, nhất thời không chết được.

“Thật không biết Quý Phong thích người điểm nào, rõ ràng là một ác quỷ.” Phượng Tử nghĩ thật lâu, vẫn không nghĩ ra, người thích Quý Phong không đến mấy ngàn cũng được mấy trăm, nhiều người như vậy, người

nào cũng tốt hơn tên xấu xa này, đến tột cùng trên người y có điểm gì tốt hấp dẫn Quý Phong, Phượng Tử thực hiểu kỳ.

“Tự lo cho mình trước đi, ba canh giờ nữa, người chết chắc.” Sở Sở Tử Phàm quay lại chỗ ngồi, nhìn hướng Quý Phong rời đi, rốt cuộc ở trong làm cái gì chứ, lâu như vậy rồi, cả người thật không thoải mái, chết tiệt.

“Thế nhưng, người không nghĩ đến, trong ba canh giờ này ta sẽ đem người giết chết, sau đó tìm giải được trên người người cũng vậy cả thôi.”

Nghe xong lời này Sở Sở Tử Phàm lại nở nụ cười: “Ta chưa từng đem giải được trên người.”

Phượng Tử nhìn y một lát, biết y không nói dối, trên mặt tuy có tức giận nhưng cũng không nói thêm điều gì, một lúc lâu sau lại đột nhiên nói, “Sở Sở Tử Phàm, người không thích Quý Phong, đúng không?”

Phượng Tử không để ý vết thương, hần chỉ chấp nhất điều này, với hần, điều này vô cùng trọng yếu.

Nếu như đem vấn đề này hỏi sớm hơn một ngày, Sở Sở Tử Phàm nhất định sẽ không do dự nói, ai lại thích cái tên lạnh như băng, vừa vô sỉ vừa bá đạo như vậy chứ, thế nhưng lúc này đây lời đã đến bên miệng lại không cách nào nói ra được, rõ ràng muốn nói, lại thốt không nên lời, đành... hừ một tiếng.

“Người nói, người không thích hần, đúng không?” Phượng Tử nghĩ Sở Sở Tử Phàm nhất định sẽ nói không, rõ ràng lúc hần bước ra mở cửa, đã thấy Sở Sở Tử Phàm định xoay người rời đi, lời hần nói với Quý Phong, y nhất định nghe thấy, thế nhưng y tình nguyện để Quý Phong chết cũng không muốn cứu, như vậy nhất định y không thích Quý Phong, cho nên Phượng Tử mới yên tâm đem y giao cho Quý Phong, bất quả chỉ một đêm, là sao có thể thay đổi một con người, Phượng Tử không tin.

Thế nhưng hần sao lại chưa từng nghĩ đến, yêu thương một người, đôi khi chỉ cần trong khoảnh khắc, mà giữa bọn họ đã có biết bao nhiêu khoảnh khắc đây!

“Liên quan gì đến người, ta chính là thích hần, ta thích hần, hần cũng thích ta, còn người như người chỉ có thể đứng bên mà ngó.” Sở Sở Tử Phàm hết kiên nhẫn nói, mà lời y nói cũng chính là sự thật, ngữ khí kiêu ngạo kia khiến Phượng Tử gần như phát điên, muốn trực tiếp nhào lên đoạt mạng người kia.

Trong chớp mắt cánh tay hần đã siết mạnh cổ Sở Sở Tử Phàm, thoáng chốc mặt y liền biến sang màu tím, thế nhưng trên người Phượng Tử cũng trúng không ít độc được cùng ám khí, chỉ đợi xem ai ngã xuống trước.

“Phiêu Tuyết, người đang làm cái gì, ai cũng không được động đến hần.” Một cơn gió đánh mạnh đến, nháy mắt Phượng Tử đập mạnh người lên tường ngã xuống, miệng phun máu tươi.

Quý Phong ôm lấy Sở Sở Tử Phàm, nhìn đôi mắt đã mất đi tiêu cự, gương mặt tái nhợt không huyết sắc, nếu không phải Quý Phong còn cảm giác được hô hấp của y, chỉ nhìn cảnh ấy, nhất định nghĩ rằng y đã chết.

Quý Phong từ phía sau vừa bước ra đã thấy Sở Sở Tử Phàm như vậy, ngay cả hô hấp, suy nghĩ, tất cả đều ngừng trệ, lúc này khi hay tin sư phụ đã mất hần đau đến không chịu nổi, thế nhưng so với nỗi đau tê tâm liệt phế lúc này, lại không thể nào so được, loại sợ hãi ấy khiến hần như sa xuống mười tám tầng ngục.

Quý Phong lập tức bảo vệ tâm mạch y, đem nội lực đưa vào cơ thể, mãi đến khi sắc mặt y có chút huyết sắc mới thở ra một hơi, người này, cho đến lúc này không lúc nào không làm hần lo lắng, sợ hãi.

Hần ôm lấy Sở Sở Tử Phàm, nhìn thoáng qua Phượng Tử, lúc này mới nhận ra người kia tay phải sưng lên, trên mặt tím đi, nhất định đã trúng độc, hơn nữa lại chịu một chưởng của mình, sớm đã không còn đến nửa mạng, hiện đang hôn mê bất tỉnh.

Quý Phong nhắm mắt nhú mày, không cần nghĩ cũng biết độc này ở đâu ra, nhất định là do cái người đang nằm trong lòng đây hạ, Quý Phong nâng hai người dậy, dùng tốc độ nhanh nhất, chạy về khách ***.

Sở Sở Tử Phàm nhìn Quý Phong đang ngồi trên giường đối diện mình, bĩu môi không thèm nói, từ sau ngày ấy đến nay đã là ngày thứ ba, mình sớm đã tỉnh, nhưng Phượng Tử vẫn còn hôn mê, cái này không thể trách mình được, ai kêu người kia muốn giết mình làm gì, hơn nữa nếu Quý Phong không xuất hiện đúng lúc, thì người chết nhất định là mình rồi.

Càng nghĩ càng ủy khuất, Sở Sở Tử Phàm đánh mạnh cái chén xuống bàn, tạo nên một trận loạn hưởng, Quý Phong thấy y ủy khuất, lại làm như không thấy, từ sau đêm ấy, giữa hai người dường như có chút biến hóa, tựa như Sở Sở Tử Phàm không còn đem mình ném thật xa.

Quý Phong kéo lấy tay y, dùng sức đem y ôm chặt, để y ngồi trên đùi mình, Sở Sở Tử Phàm tránh tránh một hồi, lại ngoan ngoãn ghé lên vai Quý Phong, nói: “Quý Phong, người không được trách ta, nếu hắn chết thì cũng không phải tại ta đâu.”

“Ta biết, ta không trách người.” Quý Phong đưa tay vuốt vuốt mái tóc mềm mại ấy.

“Vậy sao người không để ý đến ta?”

“Người muốn ta để ý người thế nào đây, ta vốn ít nói, vả lại lúc trước lúc ta nói chuyện với người, chẳng phải người cũng không thêm để ý, không đúng sao?” Quý Phong cười giảo hoạt.

“Trước đây khác bây giờ khác.”

“Khác thế nào?” Hắn tiếp tục truy vấn.

“Quý Phong, người cố ý đúng không?” Sở Sở Tử Phàm cắn mạnh lên vai hắn, lại nói: “Người còn giả ngu, sau này ta không thêm để ý đến người.”

Quý Phong không nghe thấy lời muốn nghe, cũng không thấy giận, mặt mày hớn hở hôn lên môi y một cái: “Bất kể người làm gì, dù là sai hay đúng, ta cũng cùng người gánh vác, chuyện này hai người các người đều có lỗi, ta không trách ai, nhưng ta đau lòng, lần sau, đừng lỗ mãng như vậy nữa, được không?”

Sở Sở Tử Phàm thấy Quý Phong biểu tình nghiêm túc, mím môi gật gật đầu, đây là lần đầu tiên y đáp ứng người khác, cũng là lần cuối cùng, vì y biết trừ Quý Phong, sẽ không có người thứ hai khiến bản thân mình bối rối như thế.

Ngọn đèn hắt lên cửa sổ, chiếu sáng hai bóng người đang gát gao ôm lấy nhau, ánh trăng cùng bóng cây, như cũng muốn cùng bọn họ lưu lãng một đêm, thối đến phương xa, cũng thối đi một mảnh tâm tình Phượng Tử còn đang lưu lạc.

21. Chương 21

Editor: Tử Diệp

Beta – reader: Tử Diệp

Lúc Quý Phong tỉnh lại, trên giường đã không còn một bóng người, Sở Sở Tử Phàm trong lòng vẫn còn ở đây, nhưng Phiêu Tuyết đã đi rồi, là lúc nào tỉnh lại, lúc nào rời đi, hắn không biết, hắn vốn cần trọng nên chưa từng có chuyện có kẻ rời đi mà hắn không biết.

Sở Sở Tử Phàm, là vì người đang ở trong lòng ta, nên ta mới đặc biệt an tâm, mất đi cảnh giác hay sao?

Quý Phong đưa tay nhặt lấy bức thư, trên đây viết:

Quý Phong:

Lúc người nhìn đến bức thư này, ta đã đi xa lắm, cũng vì ta chưa từng thấy lúc người ngủ lại tươi cười ngọt ngào như thế, ta nhìn người thật lâu, nhưng người không tỉnh lại, chỉ đem người trong lòng ôm càng chặt, đây là đáp án người cho ta sao?

Đáp án này ta nhận, đây cũng là lựa chọn tốt nhất của ta, bởi mặc kệ hắn có xuất hiện hay không, người cũng chưa từng yêu ta, dù chỉ một phút thôi, thế nhưng mấy năm qua tình yêu này, ta chưa từng hối hận.

Tuy ta không thích người kia, hắn tâm địa ngoan độc, không từ thủ đoạn, nhưng ta bỏ đi, cũng không vì hắn, chỉ là vì hạnh phúc người không có phần ta, mà ta thủy chung vẫn không thể bình tĩnh đối đãi, biết

đâu sau này, rồi sẽ có một ngày, ta lại đến tìm người, lại cùng người đăng cao vọng viễn, nâng cốc ngôn hoan, nhưng đây là khi nào, ta không biết, ba năm, ba mươi năm, hay vẫn là đời đời kiếp kiếp, ai biết được đây?

Lúc ta còn trẻ từng qua rất nhiều nơi, nhưng người ấy, lại là toàn bộ tâm tình của ta, Quý Phong, vì cái gì lại để ta gặp người sớm như vậy chứ, nhân sinh ta bắt quá chỉ mới bắt đầu, lại bị người đập nát, tựa như gương đồng tan vỡ, đã không thể trọn vẹn như lúc ban đầu, nhớ năm đó, hoa ngấn liễu hộ, từng thấy qua sơ nguyệt, từng thưởng quá sơ hà, thế nhưng hối hận sau cùng của ta chính là đã yêu người, nếu có cơ hội sống thêm lần nữa, ta tình nguyện chết cũng không muốn gặp người, mấy năm này ta thật sống không bằng chết.

Về phần bức thư này, ta nghĩ người không phải là người viết, tuy ta không biết người đây là ai, nhưng đó không phải người, không phải, không phải Quý Phong trong lòng ta yêu nhất, người viết lá thư này hại ta bị người cường bạo, nếu có thể, hy vọng người giúp ta tìm hấn, thay ta giết hấn, đem hấn băm thây vạn đoạn.

Ta nghĩ ca ca ta đã đi tìm sư phụ người rồi, ta sớm biết kết quả sẽ là như vậy, hai huynh đệ chúng ta, có lẽ đời trước thiếu thầy trò người nhiều lắm, mấy năm nay thống khổ thế này, hấn cũng đã giải thoát, còn ta?

Nhưng ta sẽ không chết, ta sợ một ngày nào đây người không vui hay lúc không còn chỗ để đi, là đói, là khát, là mệt mỏi, hãy nhớ tìm ta, ta sẽ đợi người như lần đầu gặp gỡ.

Quý Phong, mặc kệ từng có bao nhiêu người yêu người, người đều phải nhớ, trong đây từng có một thiếu niên là Phiêu Tuyết, ở Thiên Hương lâu đợi người nhiều năm như vậy, cuối cùng không đợi được đành giục ngựa đi xa.

Phiêu Tuyết, chấp bút.

Trên trang giấy còn lưu nước mắt, cơ hồ không một chữ nào trọn vẹn, Quý Phong đọc xong, trong lòng đau khổ, Phiêu Tuyết thương hấn không phải hấn không biết, thế nhưng hấn đem y trở thành bằng hữu không hơn, cũng không có khả năng đối đãi ngang hàng, mà năm đó gặp được Phiêu Tuyết, Quý Phong cũng có phần tự trách, không vì hấn, Phiêu Tuyết sẽ không đến bước đường này, đây vẫn là một thiếu niên không hiểu thế sự trong Lục Dã sơn trang, Quý Phong nhớ, năm nay y tựa hồ vẫn chưa nhược quán, nhưng trong những hàng chữ ấy, hấn thấy được, cuộc sống kia sẽ không còn ánh hào quang nữa.

Quý Phong, mỗi người đều nghĩ người là đại anh hùng, đại hiệp khách, mà người bắt quá chỉ là một tên ích kỷ, người cũng chỉ có một tấm lòng, cũng chỉ có thể cho một người mà thôi.

Nhìn người trong lòng đang say ngủ, lông mi thật dài, yên lặng ngủ say, nam tử này mới là vương bệ cả đời của hấn, thực tâm người khác, hấn không thể nhận, cũng không nguyện phá tan, chỉ có thể nói, thực xin lỗi.

Mưa phùn vừa tạnh, họ lại bắt đầu thẳng hướng Giang Nam, mọi người, kể cả a Hữu vốn trì độn như thế, cũng đều cảm thấy, Quý Phong cùng Sở Sở Tử Phàm đã thay đổi rồi, có khi chỉ cần một ánh mắt, đã hiểu rõ lẫn nhau, tuy hấn không biết hai người kia đến tột cùng là tại sao lại trở nên như thế, nhưng đây là sự thật, mà cũng là chuyện tốt.

Hiện tại giáo chủ rất ít khi nổi giận lung tung, lúc trước, chỉ ở trên giường giáo chủ mới có thể ngủ yên, hiện tại chỉ cần tựa vào Quý Phong, một lát thôi, đã ngủ say rồi, quan trọng nhất là y cũng không còn tùy tiện đem mình ra thử nghiệm một đồng độc được loạn thất bát tao, khiến hấn mỗi lần đều như mất luôn nửa mạng, có lần vì không có giải dược, thiếu chút đã chết tươi, thế nhưng hấn là thuộc hạ, làm sao phản kháng đây.

A Hữu cảm thấy thứ gì cũng tốt, chỉ riêng một chuyện là cứ cách vài ngày, hấn sẽ thấy giáo chủ bộ dáng cực kỳ mệt mỏi, ôm lấy thất lưng, dường như mệt đến cực điểm, mà hấn lại không phát hiện ra giáo chủ có vận động kịch liệt nào hết, cứ thế khiến hấn cũng có chút lo cho thân thể giáo chủ, nên liền đi hỏi thăm, vậy mà còn bị giáo chủ mắng cho một trận, lại còn bị Quý Phong liếc mắt xem thường.

Cho nên từ đó về sau hấn không hỏi nữa, chỉ yên lặng lo lắng, không một ngày không nghĩ.

Quý Phong cùng Sở Sở Tử Phàm giữa hai người bọn họ, vô luận phúc vũ phiên vân cũng chỉ như giấc mộng dài, có vui sướng, có khổ đau, nhưng dù sao đi nữa, bọn họ bất giác đã trầm luân trong đấy, mặc kệ từ đầu là Quý Phong chấp nhất, hay Sở Sở Tử Phàm phản kháng, đều là như thế, tư vị mất hồn này khó thể cùng người ngoài nói được.

Người khác đều nghĩ rõ ràng mình bạch, thế nhưng bọn họ thực sự hiểu được bao nhiêu?

Hành trình của họ càng lúc càng cẩn trọng, từ lúc rời khỏi Tứ châu thành đến nay đã bị người theo dõi, mấy hôm nay lại càng chặt chẽ, thế nhưng lại không thể đuổi được mấy tên kia đi, hơn nữa cái mà Sở Sở Tử Phàm có thể khẳng định chính là, có ít nhất ba đội.

Quý Phong càng lúc càng cẩn thận, những người này nhất định không biết hắn là ai, như vậy mục đích bọn họ chắc chắn là Sở Sở Tử Phàm, là ai tiết lộ hành tung bọn họ, biết lần này mục đích bọn họ chính là quay về Bạch Thủy giáo?

Quý Phong nhìn Sở Sở Tử Phàm đối mình càng lúc càng phòng bị, hắn là nghi ngờ mình đi, thế nhưng trừ bỏ đại ca, hắn cũng không nói với người khác, mà đại ca hắn tuyệt không phải loại người này.

Bất quá Quý Phong đối với cái nhìn của người khác cũng không để tâm lắm, tuy Sở Sở Tử Phàm đối hắn có chút hoài nghi, nhưng phần lớn vẫn là tin tưởng, thế nên chỉ cần bảo vệ tốt người kia là được, vốn dĩ mục đích của hắn là như thế thôi mà, những chuyện khác hắn hoàn toàn không để ý đến.

Quý Phong ngồi bên một sườn núi thấp, lấy từ trong ngực ra một gói bánh khô khan vô vị, hắn ăn uống vốn rất kén chọn, chưa từng nghĩ sẽ có lúc phải ăn mấy thứ khô khan này, đột nhiên, hắn nhớ đến thức ăn của Viêm Kỳ, tựa như mới chỉ rời đi ngày hôm qua, mấy thứ đồ ăn ngon miệng kia đột nhiên hiện ra trước mắt.

Nào là hồng thiêu nhục (thịt kho tàu), nào là phỉ thúy thang, nào là cung bảo kê đinh, nào là... nhiều món ngon như vậy, thực khiến hắn tưởng niệm, bất quá càng khiến hắn đau lòng chính là, Sở Sở Tử Phàm vốn gầy như vậy, lại còn phải ăn mấy món thế này.

Sơ vũ trì đường kiến, vi phong khâm tự tri, âm âm hạ mộch chuyển hoàng li đảo mắt đã sang hạ rồi, Quý Phong cảm thấy mọi sự trước mắt chỉ như một giấc mộng xuân, thời gian chỉ hơn hai tháng, lại xảy ra quá nhiều chuyện, nhất là bản thân hắn, lại yêu thương một người, nếu có kẻ nói cho mấy người trong trang biết thế nào cũng bị dè bỉu, ngoảnh mặt coi thường cho xem, vì với họ, Quý Phong của Quý gia trang, tuyệt đối sẽ không có thứ gọi là chân tâm.

trích từ Nam ca tử – Sơ vũ trì đường kiến: “Sơ vũ trì đường kiến, vi phong khâm tự tri. Âm âm hạ mộch chuyển hoàng li. Hà xử phi lai bạch lộ lập di thi./ Dịch túy phù đầu tửu, nan phùng địch thủ kì. Nhật trường thiên dữ thụ tương nghi. Thụy khởi ba tiêu diệt thượng tự đề thi.” (Chỉ cảnh mùa hè tươi đẹp thanh nhàn.)

22. Chương 22

Editor: Tử Diệp

Beta – reader: Tử Diệp

Bọn Sở Sở Tử Phàm bên trong xe ngựa bàn bạc gì đấy cũng lâu lắm, có gì phải giấu chứ, thứ nên biết, thứ không nên biết, hắn đều biết rõ rồi.

“Quý sư đệ...”

Quý Phong biết có người đến gần, nhưng hắn vẫn không quay đầu lại, bởi dù hắn không biết kẻ đến là ai, nhưng khí tức lại vô cùng quen thuộc, nhất định là kẻ thường xuyên ở bên cạnh hắn, mà người quen thuộc với hắn, phóng mắt khắp thiên hạ, cũng không được đến năm người, nhưng hắn lại không nghĩ đến, người tới lại là Viêm Kỳ.

“Viêm Kỳ sư huynh, sao người lại đến?” Quý Phong quay đầu nhìn y, đã lâu không gặp vóc dáng ấy vẫn ôn nhuận như ngọc, tựa hồ như chưa từng thay đổi, cho dù từ lúc nhỏ đến nay, vẫn thế.

“Ta thấy bức thư người để lại, cũng biết người đi cùng đám người Bạch Thủy giáo, cho nên ta nghĩ, người sẽ đi ngang qua nơi này.”

“Nhọc công sư huynh rồi.”

“Đói không? Ta có đem đồ ăn đến.” Viêm Kỳ mở thực hộp đang cầm trong tay, bên trong đều là mấy món ăn đủ màu sắc, hơn nữa tất cả đều là món mà Quý Phong thích ăn nhất.

Quý Phong cảm kích nhìn Viêm Kỳ, thử hỏi trên đời này ai hiểu hắn nhất thì người ấy chỉ có thể là Viêm Kỳ, mấy món này hẳn tưởng niệm đã lâu.

Cũng không nói thêm lời nào, chỉ nâng đũa bắt đầu ăn, nhưng cũng lạ, mỗi món hắn đều chỉ gấp phân nửa, Viêm Kỳ nghĩ hẳn là định để dành ăn dần đi, Quý Phong này, tính tình thật y như đứa nhỏ.

Nếu vậy người thanh niên tuyệt vọng đứng bên bờ sông ngoại thành Lâm An nay đâu rồi, trước mắt chỉ thấy vị đại sư huynh mọi người tôn kính, bất chợt lại khiến người ta mơ hồ cảm thấy, rằng đây không phải y, không phải Viêm Kỳ đang ôn hòa mỉm cười trước mắt.

Vậy Viêm Kỳ ở đâu? Lẽ nào Quý Phong không để ý đến trong từng món ăn đều có chút vị chua xót hay sao?

Đây là nước mắt y, toàn bộ đều là nước mắt y, Viêm Kỳ chưa từng buông tay, một lần cũng không, dù là tuyệt vọng cũng chưa từng buông bỏ.

Mất đi một điều gì đó, phải tìm lại, Quý Phong, y muốn tìm lại.

Quý Phong nhìn Viêm Kỳ dáng vóc hơi gầy hơn trước, lòng cũng có chút đau, lại có phần cảm động, có được một vị đại sư huynh như vậy, là phúc mấy đời tu được, tựa như sư phụ cũng thế, đều thật tâm đối đãi hắn, nhớ tới sư phụ, ánh mắt Quý Phong đột nhiên chớp động.

“Sao vậy?” Viêm Kỳ nhìn mắt hắn đột nhiên ảm đạm, bèn sốt ruột hỏi.

“Lý Lăng người chết rồi, sư phụ ta người chết rồi.” Thanh âm Quý Phong dường như có vài tia dao động hiềm hoi, thanh âm run rẩy như thế Viêm Kỳ chưa từng nghe qua.

“Sư thúc, sư thúc chết rồi sao? Người làm sao lại biết, mà vì sao chết?”

“Về chi tiết ta không thể nói, nhưng người đã chết.” Ngữ khí cứng nhắc từ từ trần thuật lại cái chết Lý Lăng.

So với việc sư thúc đã mất, Viêm Kỳ càng quan tâm đến cảm nhận trong lòng Quý Phong, địa vị sư thúc trong lòng hắn, y hiểu, đây còn quan trọng hơn cả thân phụ rất nhiều, dù sao phụ mẫu Quý Phong đều đã qua đời, mà sư thúc y lại cho hắn tình thương của cha, để lại một ấn ký không nhỏ trong lòng hắn, thậm chí có thể còn hơn cả Quý Ngôn. Y khổ sở nghĩ.

Không biết liệu trong lòng Quý Phong, có hay không một chỗ cho mình?

“Quý sư đệ, sư thúc là người tốt, cho dù mất đi nhất định cũng sẽ hạnh phúc.”

Quý Phong biết lúc sư phụ mất nhất định trong lòng không hề hạnh phúc, bị người mình yêu nhất tự tay giết chết làm sao có thể hạnh phúc được đây? Bất quá đến cuối cùng cũng coi như trọn vẹn, bởi người tốt cuộc cũng có thể cùng người mình yêu ở chung một chỗ, dù là phương thức nào đi nữa.

Từ đầu đến cuối Quý Phong chưa từng khóc, tựa như hắn chưa từng tìm kiếm Lý Lăng, sư phụ hắn, đi rồi cũng tốt, nơi ấy cuối cùng ai cũng phải đến mà thôi, mười năm, hai mươi năm, năm mươi năm sau đây, hắn cũng phải đi rồi, đến lúc đấy có thể còn gặp lại trên cầu Nại Hà, cũng không chừng.

Bốn phía đã thấy đom đóm hiện ra, đêm đã đến rồi sao? Quý Phong nhìn lại hướng xe ngựa, ngọn đèn bên trong vẫn như trước, Sở Sở Tử Phàm vẫn ở bên trong bàn kế hoạch mưu nghiệp lớn, chỉ mong đến lúc cuối cùng y có thể dừng cương trước vực, kịp thời tỉnh ngộ, không đến nỗi tự tổn thương mình, Quý Phong nghĩ chính mình sớm muộn cũng phải can thiệp vì giết chóc của y.

Lúc trước vì muốn giữ Sở Sở Tử Phàm bên người, Quý Phong mới phải đi ngăn cản, có thể hẳn không phải là một người hiệp nghĩa, nhưng cũng không thể để mặc sinh linh đồ thán, thi thể chất chồng, Sở Sở Tử Phàm, chỉ hy vọng đến khi đấy người còn có thể tin tưởng ta, ở lại bên ta.

“Quý Phong, người ổn không?”

Nghĩ đến Sở Sở Tử Phàm, Quý Phong gật gật đầu.

Viêm Kỳ tựa lên vai hắn, nói: “Ta nghĩ mấy hôm nay người vô cùng mệt nhọc, không nghĩ tới, thật ra cũng khá tốt, lại không nghĩ tới, chỉ trong một thời gian ngắn như vậy.” Đây là lần đầu tiên Viêm Kỳ gần bên Quý Phong như thế, mà tư thế lại ám muội như thế.

Quý Phong nghĩ có lẽ y đã mệt, mới dựa vào hắn như vậy, sư huynh hắn đã ở nơi này đợi mình đã lâu, tuy khuôn mặt vẫn ôn hòa như thế, nhưng người đầy phong sương, lát sau một đợt hô hấp nhẹ nhàng truyền đến, Quý Phong cúi đầu nhìn lại, phát hiện Viêm Kỳ dường như đã ngủ.

Quý Phong cũng không đánh thức hắn, chỉ là đem hắn ôm vào lều của mình cùng Sở Sở Tử Phàm, để y hảo hảo nghỉ ngơi.

Vừa rời khỏi liền thấy Sở Sở Tử Phàm từ trên xe ngựa bước ra, đang đuổi người, hiển nhiên là mệt chết đi được, Quý Phong bước lên ôm lấy y, ghé vào bên tai nói: “Ta có thứ này cho người.”

Sở Sở Tử Phàm miễn cưỡng nhìn y, có chút làm nũng nói: “Thứ gì vậy, ta hiện tại trừ bỏ ăn, ngủ ra, mấy thứ khác không có hứng thú, người nên tự hiểu đi.”

Quý Phong kéo tay y, bước qua phía bờ sông. Sau đó lấy ra thực hạp mà ban nãy Viêm Kỳ mang lại.

Vô cùng hài lòng khi thấy ánh mắt Sở Sở Tử Phàm sáng lên một chút: “Ăn đi, đều là ta dành riêng cho người đấy.”

Sở Sở Tử Phàm vội vàng mở thực hạp, thức ăn a, còn rất mới nữa, không khỏi thấy nghi vấn: “Quý Phong, nói thật đi, mấy thứ này người lấy đâu ra?”

“Là Viêm Kỳ đưa tới.”

“Viêm Kỳ? Là cái người cứu người lần trước?”

Quý Phong gật gật đầu.

“Hắn đối với người cũng thật tốt nha, không tiếc ngàn dặm xa xôi đem thức ăn còn nóng hổi đưa đến.” Sở Sở Tử Phàm đem ba chữ ‘còn nóng hổi’ đặc biệt nhấn mạnh, lại dùng ánh mắt hung hăng khinh thường nhìn Quý Phong, thật đúng là đi đến đâu cũng gieo họa đào hoa.

“Đâu có ngàn dặm xa xôi, hắn ở gần đây mà.”

“Đồ hắn đưa cho người, người chịu cho ta sao?” Sở Sở Tử Phàm từng ngậm từng ngậm nuốt xuống, tựa như đây là địch nhân của y.

“Mạng còn cho người được, đây bắt quá chỉ là mấy món ăn thôi, này ăn từ từ thôi, coi chừng nghẹn.” Quý Phong vừa dứt lời, Sở Sở Tử Phàm bên kia liền ho khan.

Y vừa ho vừa nói: “Người miệng mồm xui xẻo, đi với người, không có chuyện gì tốt.”

Quý Phong nghĩ thầm, cả cái chuyện thế này cũng đổ lên đầu ta thì đúng là trên thế gian này hết chuyện tốt rồi, nghĩ thế, rồi lại nhìn y ăn vô cùng ngon miệng, trong lòng không khỏi thấy ngọt ngào không nói nên lời.

Liền nói: “Ta mọi chuyện đều nghĩ cho người, đem người để trong lòng, người nói ta như vậy, không sợ sau này ta không thêm tốt với người nữa sao?”

Sở Sở Tử Phàm nghe mấy lời này trong lòng thấy buồn bực, hừ lạnh một tiếng: “Nếu vậy, mỗi người đi một ngã đi, đem bí tịch trả ta, ta trả tự do cho người, từ nay về sau, muốn yêu ai đối tốt với ai, không liên quan đến ta.”

Quý Phong nghe ra trong giọng y có chút không vui, hần mắt húng, nhưng hần lại vô cùng cao hứng: “Ngọc của ta còn trên người người, sao bỏ được?”

“Vậy ta đem nó trả cho người, khối ngọc thối này, nhà ta không thiếu.” Sở Sở Tử Phàm dứt lời liền đưa tay vào ngực, định đem ngọc bội ném trả Quý Phong, cũng chẳng phải thứ hay ho gì.

Quý Phong lập tức bổ nhào lên người y, đem y đặt dưới thân, hai tay ôm lấy eo y, nói: “Ta đùa thôi, người giận làm gì, khối ngọc kia còn quan trọng hơn cả mạng ta, nếu đã đem nó cho người, đương nhiên cũng đem mạng cho người, nếu người không cần, ta biết làm sao đây?”

Sở Sở Tử Phàm nghe lời hần nói tràn ngập tình ý, ngọc bội trong tay cũng tản ra khí chất ấm áp, lại thấy ngực như có dòng nước ấm chảy qua, khiến thân y như run lên.

Sắc mặt ửng hồng, sóng mắt lưu chuyển, Quý Phong thấy Sở Sở Tử Phàm còn đang giãy giụa, liền nâng mặt y lên hôn xuống, vốn chỉ định lướt qua, không nghĩ đến cuối cùng cả hai đều không thể kiềm chế được, vừa điên cuồng, vừa mãnh liệt, trên bãi cỏ cạnh bờ sông, triền miên lưu luyến.

Quý Phong đưa tay nâng vạt áo Sở Sở Tử Phàm, sờ lên ngực y, nhẹ nhàng ve vuốt, xoa nắn, lại nhẹ cắn vành tai thì thầm lời ngon tiếng ngọt, Sở Sở Tử Phàm tuy đã muốn trầm luân trong dục vọng cùng khoái cảm, nhưng vẫn đẩy Quý Phong ra, “Về phòng, về phòng rồi”

Quý Phong ôm lấy Sở Sở Tử Phàm về lều trại, đi được nửa đường mới đột nhiên nhớ ra, lúc này trong trường phòng bọn họ còn có Viêm Kỳ, thế nhưng thân thể cùng tâm linh lúc này đều cực độ cơ khát Sở Sở Tử Phàm.

Sở Sở Tử Phàm thấy Quý Phong khựng lại, một đôi mị nhãn phiêu phiêu hướng phía Quý Phong, thổ khí như lan hỏi hần: “Sao không đi?”

Cảm tình vừa mới đề ép xuống lại bị động tác Sở Sở Tử Phàm khơi mào, đôi tay Quý Phong đang đặt trên lưng y cũng bắt đầu sờ soạng, lúc sau mới nói: “Ta vừa để Viêm Kỳ sư huynh nghỉ ngơi bên trong.”

Sở Sở Tử Phàm đôi mắt mờ sương lại đột nhiên sáng bừng: “Quý Phong, thả ta xuống trước.”

Quý Phong nhất thời nghĩ không ra y muốn làm gì, bèn nghe lời buông y xuống, Sở Sở Tử Phàm vừa bước xuống, gương mặt vốn ửng hồng cũng dần nhạt đi, chỉ để lại biểu tình như đang suy tính, Quý Phong chợt cảm thấy hết như có cơn gió lạnh từ sau lưng thổi tới.

23. Chương 23

Translator: Tần Dã

Beta – reader: Chuotbong

“Quý Phong, người để hần bên trong, là muốn ta ngủ ngoài trời thế này à?”

“Chúng ta có thể lên xe ngựa ngủ.” Lúc Quý Phong cho Viêm Kỳ ngủ bên trong, cũng đã nghĩ đến vấn đề này rồi, trên xe ngựa tuy là hơi nhỏ một chút, nhưng chỉ cần không lộn xộn, miễn cưỡng cũng có thể ngủ một giấc, tuy đã ủy khuất Sở Sở Tử Phàm, nhưng hần nghĩ, bất quá cũng là một đêm mà thôi.

“Nhưng ta không muốn ngủ trong xe ngựa, ta chính là muốn ngủ trong trường bông, người phải làm sao đây?” Sở Sở Tử Phàm khiêu khích nhìn Quý Phong, chờ đợi đáp án của hần.

Bên Viêm Kỳ sư huynh, Quý Phong rất không muốn gọi y dậy, nhìn bộ dạng mệt nhọc của y thực không nhẫn tâm, nhưng mà Quý Phong lại không đành lòng để cho Sở Sở Tử Phàm có oán niệm trong lòng, suy đi nghĩ lại, chỉ có thể nói: “Nếu người đã không muốn ngủ trên xe ngựa, vậy chúng ta qua bên trường bông của A Hữu, để hần ngủ trên xe ngựa, được không?”

“Không.” Sở Sở Tử Phàm khẽ cắn môi dưới một cái, “Được, Quý Phong, ta trong xe ngựa, nhưng ta tối nay không muốn nhìn thấy người.”

Nói rồi lại từ trong tay rải ra một nắm bột trắng, vừa vắn toàn bộ rơi xuống mặt Quý Phong, “Hừ, đây là bột ngựa đem từ bên Tây Vực qua, Quý Phong, người bắt nhên ta bắt nhĩa.”

Cảm giác thấy trên mặt thực sự có chút ngứa ngáy, Quý Phong nhìn theo bóng lưng của Sở Sở Tử Phàm một lúc rồi xoay người nhảy xuống sông.

Người trong trường bỗng, nắm chặt đôi tay, một giọt nước mắt thoáng lướt qua trên mặt.

Sáng sớm ngày thứ hai, Sở Sở Tử Phàm từ xa trông thấy Quý Phong liền quay mặt đi, hừ lạnh mấy tiếng, chẳng thèm đoái hoài, Quý Phong đi tới nắm lấy tay y cũng bị y vô tình giãy ra.

Quý Phong trong lòng tiếc nuối, ầm ập vất vả lắm mới có được, sao mà ngăn ngừi ngần này? Tính khí này của Sở Sở Tử Phàm, thật đúng là không phải người bình thường nào cũng chịu được, cũng may mà chính tính khí này mới khiến y chỉ thuộc về mình hần.

Viêm Kỳ từ bên cạnh Quý Phong đi tới, tiến lên vỗ vai hần một cái, cười nói: “Tính khí của vị giáo chủ này thật đúng là rất lớn.”

Quý Phong gật gật đầu, quả là rất lớn, nếu trên đời này còn có thể tìm được một người nhẫn nhịn được tính khí của Sở Sở Tử Phàm mà nửa câu oán hoán hận cũng không có như hần, Quý Phong nhất định cũng sẽ rất bội phục người đó.

“Người định một mực đi theo y sao?” Viêm Kỳ định thực hành chính sách hoà nhu(1), dần dần từng bước khiến Quý Phong hiểu rằng hần và vị Bạch Thủy giáo chủ này tuyệt đối không có khả năng.

“Đúng, ta chính là tính một mực đi theo y.”

“Thực ra người nên hiểu rằng, hiện tại bởi vì người chưa ảnh hưởng đến lợi ích của y, nếu như quay về Bạch Thủy Giáo, người và y còn có thể như hiện tại sao? Bên bọn họ thực sự có chỗ đứng của người sao?”

“Viêm Kỳ sư huynh, Quý Phong ta vốn không phân chia chính tà.” Quý Phong nhìn Viêm Kỳ gần từng câu từng chữ.

“Ta biết, nếu như quả thật phát sinh tình hình, mâu thuẫn của chúng ta và Bạch Thủy giáo chỉ là chuyện sớm muộn, người biết phải lựa chọn thế nào đây?” Viêm Kỳ đáp, hần muốn đem sự thật tàn khốc giở ra cho Quý Phong xem thật rõ, xem thật minh bạch.

“Ta không cần biết người khác thế nào, ta chỉ bảo vệ sự an toàn của y.” Quý Phong kiên định nhìn Sở Sở Tử Phàm trên con tuần mã, y lúc này cũng đang nhìn Quý Phong, trong ánh mắt rõ ràng hiện lên sự bất mãn.

“Người... người đã quyết định như vậy, không bao giờ hối hận?” Viêm Kỳ nhìn qua hướng Quý Phong, trong mắt y chỉ có Quý Phong, còn trong mắt Quý Phong có trời, có đất, có rất nhiều phong cảnh, duy chỉ không có y.

“Việc này, e rằng là chuyện đúng nhất ta từng làm kiếp này, Viêm Kỳ sư huynh, ta hứa với huynh, ta sẽ không tổn hại đến ai, miễn là bọn họ không tổn hại đến Sở Sở Tử Phàm.”

Trong lòng Viêm Kỳ đầy vị chua xót, chỉ cần không tổn hại đến y, thì người cái gì cũng đáp ứng hay sao? Nhưng trên mặt vẫn ầm ập như gió xuân.

Xa xa Quý Phong nghe tiếng ngựa hí vang, Sở Sở Tử Phàm đã phi ngựa mà đi, một thân ảnh xanh biếc lướt qua bên cạnh Quý Phong, Quý Phong nhắc chân nhảy một cái, cũng đã ngồi lên trên lưng con tuần mã đang rong chạy.

Trong gió truyền đến thanh âm trầm thấp của Quý Phong: “Viêm Kỳ sư huynh, huynh hãy cưỡi con ngựa màu vàng nâu kia.”

Viêm Kỳ vốn đang cúi thấp đầu, khi ngẩng lên chỉ còn trông thấy một làn khói bụi, bóng lưng hai người kia đi xa, hần còn chưa kịp nhìn thấy, đã biến mất trên đường chân trời.

Cho tới bây giờ Quý Phong cũng không biết ở đó có một người đứng đợi hắn quay đầu lại, từ thiếu niên một mực đợi tới thanh niên, sau này vẫn sẽ luôn tiếp tục chờ đợi, bao giờ mới là tận cùng?

Sở Sở Tử Phàm và Quý Phong thúc ngựa phi nhanh, bỏ xa cả đám người còn lại, tiếng gió gào thét bên tai, thổi qua mặt, thổi vào trong lòng họ, thổi đi tất cả những gì không vui, thật giống như giữa trời đất này chỉ còn lại hai người, tất cả những gì tốt đẹp cũng chỉ là bọn họ.

Tơ liễu đào hoa, oanh bay tự tại, bụi cỏ không móng ngựa, bọn họ chính là đang trên đường gấp rút tới Giang Nam, trên đường đã trải qua biết bao nhiêu dây dưa lớn nhỏ, nhân sĩ võ lâm các phái gần như đều phái người đến thăm dò, một số môn phái thực sự muốn lấy phất cái đầu trên cổ Sở Sở Tử Phàm, nhưng mà bọn họ lại không biết rằng Quý Phong cũng ở trong đó, chỉ biết trong Bạch Thủy giáo có một cao thủ lợi hại dị thường, cơ hồ tất cả những người được phái đi, bất luận thân thủ thế nào, cũng không thể tiếp cận Bạch Thủy giáo chủ.

Căn cứ vào miêu tả của chúng nhân, người đó cũng trẻ không quá ba mươi tuổi. Thế nên trên giang hồ lại đồn đãi, đó là kỳ tài có thân thủ ngang với Quý Phong, tiếc rằng là một tà ma ngoại đạo. Thân phận của y cũng khiến các môn phái hiếu kỳ khôn nguôi, chỉ là tra tới tra lui vẫn chưa có kết quả.

Nếu như Quý Phong nghe thấy những lời đồn đại này không biết sẽ cảm thấy như thế nào, chính mình so đo với chính mình, thật quả là kì quái biết bao.

Sở Sở Tử Phàm rảo bước trong nhà. Những lần bị tập kích này hiển nhiên là có người đem hành tung của bọn họ tiết lộ ra bên ngoài. Rõ ràng là trong đoàn bọn họ có nội ứng. Trước đây tuy có che giấu Quý Phong chút chuyện nhưng Sở Sở Tử Phàm lại chưa bao giờ thực sự nghi ngờ hắn. Rõ ràng Quý Phong đáng nghi nhất nhưng Sở Sở Tử Phàm biết người này tuyệt đối không phải Quý Phong. Không có lý do, không có nguyên nhân, đã tin tưởng Quý Phong có lẽ là tin vào tấm chân tình của hắn ta dành cho mình.

Vậy không phải hắn thì lại là ai? Người bên mình y đều quen thuộc cả, cũng là do chính tay y tuyển chọn. Nếu buộc y nghi ngờ một người trong số đó, Sở Sở Tử Phàm cũng nhất thời không biết phải bắt tay từ người nào. Còn về vị Viêm Kỳ sư huynh của Quý Phong, Sở Sở Tử Phàm cũng hoài nghi. Dù sao sau khi hắn đến, bọn họ mới gặp phải công kích. Nói đến hiềm nghi, hắn chắc chắn là lớn nhất, lại thêm hắn cứ dây dưa với Quý Phong, hiềm nghi lại càng lớn.

Trong lòng Sở Sở Tử Phàm hiểu rằng vị Viêm Kỳ sư huynh kia chắc chắn là thích Quý Phong. Tuy hắn đối với người khác che giấu rất tốt, lại tự cho rằng mình che giấu rất tốt, nhưng khi bắt gặp thần sắc đơn côi, bóng lưng cô tịch, tuy là ôn nhuận, nhưng vô cùng bị thương của hắn, nhất là ánh mắt có khi nhìn mình chứa đầy thù hận, đổ kị.

Sở Sở Tử Phàm rất rõ bản thân hạnh phúc hơn Viêm Kỳ chẳng qua là có thêm sự yêu mến của Quý Phong. Ngoài cái này ra, y cũng không còn gì đáng để người khác phải ngưỡng mộ. Thậm chí địa vị, sự khôn khéo, Viêm Kỳ đều có, duy chỉ Quý Phong, duy chỉ việc Quý Phong không yêu hắn.

Hiện tại bọn họ ở vách bên kia, cũng không biết đang thảo luận những gì. Quý Phong đáng chết, rõ ràng nói nửa bước cũng không rời xa mình. Đại hiệp gì chứ, ngọt ngào gì chứ, toàn là khoác lác, toàn là giả cả.

Sở Sở Tử Phàm uống cạn chén rượu, cảm thấy uống như vậy không đã, bèn trực tiếp uống bằng bình. Từ nhỏ đến lớn, số lần Sở Sở Tử Phàm uống rượu không quá năm lần. Bởi vì đạo lý uống rượu hỏng việc ai cũng rõ cả. Y sinh sống ở một nơi như thế, loại sai lầm này tuyệt đối có thể lấy mạng người. Bởi vậy, rượu là cấm kỵ, y tuyệt đối không đụng đến rượu.

Tuy rượu là thứ tốt, một lần say có thể giải ngàn mối sầu(2), nhưng mà sau khi tỉnh dậy nên làm thế nào? Vẫn là phải đối mặt. Tránh được mừng một, không lánh được mười lăm(3), nên đối mặt thì vẫn phải đối mặt. Do đó, bất luận kết quả thế nào, Sở Sở Tử Phàm đối với mọi việc đều dứt khoát trực tiếp đối mặt. Trong lòng y, trốn tránh có thể dẫn đến hậu quả càng nghiêm trọng hơn.

Nhưng mà đêm nay y chính là muốn uống rượu, không vì cái gì, không phải trong lòng khó chịu, chỉ là có chút hoảng sợ. Khi Quý Phong không ở đây thì y lại có cảm giác này.

Trong nháy mắt, Sở Sở Tử Phàm bị người ta điểm phải huyệt đạo, chưa nhìn rõ người đến là ai đã bị đưa đi. Trước khi ngất xỉu, Sở Sở Tử Phàm nghĩ, “Quý Phong đâu rồi?”

- (1): nhẹ nhàng dụ dỗ
(2): nguyên tác: nhất túy giải thiên sầu
(3): chỉ có thể trốn tránh nhất thời chứ không thể trốn tránh mãi

24. Chương 24

Translator: Tần Dã

Beta – reader: Chuotbong

Lương diệp từ phong, lưu vân cuốn vũ¹. Nằm trong ngôi miếu đồ nát, Sở Sở Tử Phàm tựa hồ nghe thấy tiếng chuông trống nặng trĩu. Thanh âm đó hùng hậu trang nghiêm. Trong lòng y chợt run lên, chẳng lẽ hôm nay y thực sự phải bỏ mạng nơi đây?

Vất vả lắm mới từ nơi tối tăm kia chạy ra, hiện tại thân ở nơi nào y cũng chẳng biết, chỉ là hy vọng thủ hạ mau chóng tìm ra y.

Y còn chưa hoàn thành hết hùng tâm bá nghiệp, còn chưa khiến cho giang hồ phong thanh huyết vũ², còn chưa báo thù Quý Phong, còn chưa... còn chưa kịp nói cái câu ba chữ vẫn chôn giấu dưới tận đáy lòng kia.

Y không cam tâm, y thật sự không cam tâm, không phải nói sẽ gây họa lưu đến ngàn năm sao? Y là người xấu xa nhất nhất trên đời, tại sao không thể tiếp tục xấu xa nữa?

Quý Phong, Quý Phong, người đang ở đâu?

Ta sắp phải chết rồi, người sẽ không còn được nhìn thấy ta, cũng sẽ không thể giày vò ta, cũng sẽ không thể ôm ta hôn ta, cũng sẽ không thể một mực nói yêu ta...

Y cười thán trong lòng, rõ ràng lúc trước chỉ muốn Quý Phong chết, muốn báo thù hắn, vì có gì mà bây giờ, gần tới lúc chết, người đó lại là nguyên nhân duy nhất khiến y muốn tiếp tục sống?

Từ khi nào đối với mình hắn lại quan trọng đến vậy? Sở Sở Tử Phàm ngấm nhìn bức tường lạnh băng, rồi nhắm mắt lại ngẫm nghĩ, đại khái là vòng tay ấm áp của người đó, là sự bất ly bất khí³ của người đó, hắn vẫn luôn mặt dày vô sỉ...

Sở Sở Tử Phàm cuối cùng ngấm ra, y yêu Quý Phong, y đã triệt để phải lòng tên nam nhân mà y hận nhất này.

Ngẫm lại ngày xưa, là nam nhân này một mực ở bên cạnh mình, bất luận mình tính kế hại hắn thế nào, hắn vẫn luôn ngây ngốc ở lại bên mình. Một Quý Phong lãnh mạc, vô tình trong mắt người khác, chỉ khi ở trước mặt y thì mới luôn mỉm cười, luôn ôn nhu dịu dàng, nói hết lần này đến lần khác những lời tình tứ không biết chán. Lúc đó y cảm thấy phiền chán vô cùng, nhưng bây giờ lại chỉ muốn được nghe hắn nói một câu, cho dù chỉ là một chữ cũng tốt.

Quý Phong đáng chết, rõ ràng từng nói sẽ bảo vệ mình, không để mình phải chịu thương tổn. Bây giờ mình sắp chết rồi. Cái gã đại lừa đảo, gã lừa đảo đáng chết này... Sở Sở Tử Phàm mắng thầm trong lòng, đợi đến khi ta qua khỏi, tuyệt đối sẽ không hé môi câu nào với Quý Phong, cũng tuyệt đối không để hắn hôn mình, ôm mình, lên giường của mình. Tất cả những thứ này đều tuyệt đối không cho phép.

Quý Phong ta sắp phải chết rồi.

Từ ba ngày trước, Sở Sở Tử Phàm mất tích, Quý Phong tựa như phát điên, tìm kiếm khắp nơi. Là sơ suất của hắn, rõ ràng biết y bị người khác nhòm ngó, nhưng lại không thời thời khắc khắc ở bên y. Hắn cũng đã quá mức tự tin đối với võ công của mình, tưởng rằng chẳng qua chỉ ở ngay vách bên cạnh, có gì gió thổi cỏ lay cũng có thể bắt kịp đầu tiên.

Nhưng mà, kết quả thì sao?

Sở Sở Tử Phàm bật vô tâm tích đã ba ngày. Tất cả kết quả có khả năng xảy ra hẳn đều đã nghĩ tới. Nhưng sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Chỉ cần một ngày vẫn chưa thấy người, vậy thì nhất định y hẳn còn sống, Quý Phong sẽ không từ bỏ tìm kiếm.

Nhưng Quý Phong sợ y bị hãm hại, loại tính cách đó của y, trong tay địch nhân chắc chắn sẽ bị ngược đãi. Chỉ hy vọng dựa vào sự khôn khéo và ngoan độc, y có thể trốn thoát.

Hắn đã phát thư tín để đại ca giúp đỡ tìm kiếm. Sự mất tích của Sở Sở Tử Phàm và kế hoạch của hắn, bọn danh môn chính phái kia nhất định không khỏi liên can. Quý Phong ra sức vung roi ngựa, trong lòng thầm nghĩ, nếu để hắn biết ai cướp đi Sở Sở Tử Phàm, hắn quyết không dễ dàng bỏ qua.

Viêm Kỳ đi theo phía sau hắn cũng đã ba ngày chưa chớp mắt. Sự mất tích của Sở Sở Tử Phàm tuy rằng khiến y rất vui, nhưng mà nhìn thấy Quý Phong điên cuồng như vậy, y lại đau lòng. Một Quý Phong như thế thật khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Quý Phong mặc dù không trách y nhưng cũng không thềm nói với y câu nào. Có lẽ là do toàn bộ tâm trí và tinh thần đều đặt vào việc tìm kiếm Sở Sở Tử Phàm, có lẽ là do y dù sao cũng là sư huynh của hắn. Bất luận kết quả ra sao, Viêm Kỳ cũng chỉ có thể hao tổn tinh thần, bởi vì tất cả đều không liên quan đến chuyện tình ý.

Quý Phong nắm chặt sinh mệnh của y dễ như trở bàn tay. Viêm Kỳ cảm thấy mình là vì Quý Phong mà sống, vì Quý Phong mà chết mới đến với thế giới này. Nhưng mà Quý Phong đối với y lại chẳng thềm quan tâm. Người hắn yêu là Sở Sở Tử Phàm, không phải y – Lệ Viêm Kỳ.

Quý Phong đi qua Võ Đang, Thiếu Lâm, Không Động, Cự Kinh. Mấy môn phái lớn trong vài ngày gần gũi Quý Phong đều đã đi qua. Sau một trận chém giết vẫn chẳng thu hoạch được gì. Sở Sở Tử Phàm, những chỗ đó đều không có bóng dáng của y.

Trên đường, Quý Phong mở miệng nói với Viêm Kỳ một câu: “Huynh quay về phái Nghiêu Sơn, cho những người đó giúp đỡ tìm kiếm.”

Viêm Kỳ gật gật đầu. Dù cho trăm ngàn lần không đồng ý, không muốn rời khỏi, nhưng cảm giác được sự nóng vội của Quý Phong, sự sợ hãi của Quý Phong, vẫn là quay đầu ngựa về hướng ngược lại mà rời đi.

Quý Phong nhìn Viêm Kỳ rời khỏi, trong lòng khẽ nói một câu xin lỗi. Hắn là cố ý khiến cho Viêm Kỳ bỏ đi. Hắn tuy biết không nên, cũng biết nguyên nhân vốn không phải do Viêm Kỳ nhưng vẫn còn oán giận Viêm Kỳ, không thể thần nhiên đối mặt. Hắn lo lắng lúc mình thực sự chịu không nổi, đối với Viêm Kỳ sẽ làm ra vài chuyện, nói vài lời không dễ nghe. Đó là hắn không muốn, cũng không không chế nổi, cho nên bây giờ để y rời khỏi là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ là bọn họ không ai nghĩ tới, lúc gặp lại đã là chuyện của ba năm sau.

Lại là lúc gió thu mưa phùn, lá ngô từng chiếc từng chiếc rời cành. Quý Phong tay cầm một bình rượu, ngồi ở trước bàn.

Những ngọn đèn rực rỡ chẳng qua vừa mới sáng lên, hắn đã có chút say. Bên người không ít vò rượu. Hôm nay, sao sáng lóng lánh, so với lúc đó còn tốt hơn rất nhiều. Nhưng mà hắn vẫn thích cái đêm, có Tử Phàm, có hắn, có Viêm Kỳ hơn. Bọn họ đều là những người không ưa rượu, nhưng uống lại hơn nửa quăng đời trước cộng lại rất nhiều. Đôi mắt mơ màng của hắn nhìn rõ mồn một dung nhan đào hoa của Sở Sở Tử Phàm, quả thực khiến hắn không thể kiềm nén nổi tình ý.

Hắn khi đó cũng say khướt như bây giờ. Nhưng mà mắt say, tâm không say. Lúc ấy, trong lòng hắn so với bất kỳ lúc nào cũng tỉnh táo hơn cả. Muốn quên lãng đi, lại càng quên càng nhớ, chính là cái câu mượn rượu tiêu sầu càng sầu thêm, Sở Sở... Tử Phàm...

Ta rất nhớ người. Còn người? Còn người?

Nhất điệp lạc, kỷ phiên thu⁵. Xà chạm tư nhện giăng đầy, sân viện cây cỏ ngổn ngang⁶, đã không còn là cảnh tượng phồn hoa lúc đó. Ngay tại khúc góc rẽ của căn phòng ấy, nơi màn thảm đã từng là lầu uyên ương⁷. Bây giờ người đi lầu trống, mình ta trở lại chốn đây, người xưa không thấy ngày ngày nổi lòng⁸. Người đó đang ở đâu đây?

Sở Sở của hần, Tử Phàm của hần, người đó rốt cuộc đã đi đâu?

Nhớ lúc đó, bọn họ từng nói, sinh tử khế khoát, dư tử huê thuyết, chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão⁹. Lời nói như ở bên tai, chỉ là có người không giữ lời hứa, biến đâu mất tăm.

Ngẩng đầu nhác trông về liễu bên đường¹⁰, lại nhớ khuôn mặt có chút tái nhợt của người đó, lại là một phen nhớ nhung vô chỉ vô tận. Quý Phong biết hần bây giờ, cả con người, cả trái tim, đều đầy ắp Tử Phàm, ngay cả thứ vô công hần thích nhất cũng không bằng người đó.

Một Sở Sở Tử Phàm khiến hần bỏ bê ăn uống, tứ phía nhìn quanh lòng mênh mang, mấy năm nay rốt cuộc đã đi đâu? Tại sao bất luận Quý Phong dò la thế nào cũng không có bất kì tin tức gì, giống như là y đã tan biến vào trong không khí. Còn có một khả năng mà Quý Phong không muốn nghĩ tới. Sở Sở Tử Phàm của hần thực ra là tên tiểu quỷ nhất gan, yêu quý nhất chính là sinh mạng của mình. Do đó, y quyết, y quyết không thể chết.

Cho dù người trong thiên hạ đều không còn, y cũng tuyệt đối không thể chết.

Tương tư thì ra là như vậy. Hần bây giờ thực sự đã hiểu rồi.

Trong vòng ba năm đi khắp Bắc Quốc, thấy qua phù nhận trầm ngư (chim bay cá lặn), cuối cùng vẫn không gặp được cổ nhân. Năm đó lúc rời đi, dương liễu xanh xanh, nước sông lặng như kiếng. Bây giờ quay về, lại là tháng Lạp Đông (tháng 12) lạnh giá mưa tuyết mịt mù. Tử Phàm cực kỳ sợ lạnh. Khi ấy, y luôn thích nằm trong lòng Quý Phong, dùng sức nép vào trong, rồi ở một nơi ấm áp nhất, một vị trí thoải mái nhất, bỏ xuống tất cả phòng bị mà thiếp đi. Quý Phong cứ như thế ôm lấy y hết buổi chiều này đến buổi chiều khác. Khi đó, hần nghĩ, cứ như thế ôm lấy thứ xấu xa này dường như chính là chuyện tốt đẹp nhất trên thế gian.

Hần tìm tìm kiếm kiếm một năm lại một năm, một năm lại một năm không có kết quả. Nhưng mà hần không bỏ cuộc, hần biết rất rõ rằng Sở Sở Tử Phàm còn sống, chỉ là đang ở nơi hần không biết. Chỉ cần hần có đủ kiên nhẫn, sẽ có một ngày hần tìm ra.

Xuân đi thu đến, hoa tàn hoa nở, thời gian bất giác trôi qua, mới đó mà đã ba năm. Vẫn còn nhớ lúc đó năm đó, bộ dạng tàn nhẫn tuyệt tình của Sở Sở Tử Phàm, cảnh tượng y một lần rồi lại một lần muốn thoát khỏi hần, càng nghĩ đến trong miệng chỉ còn lại dư vị ngọt ngào ngập tràn.

Ngoài ngọt ngào ra, còn cảm thấy đắng chát, ba năm có ngắn không? Không ngắn không dài nhưng đời người có thể có bao nhiêu cái ba năm để họ hao phí, sinh mạng nhỏ bé như vậy, thời gian thừa lại còn có bao nhiêu. Điều hần mong muốn là luôn luôn ở cùng Tử Phàm, không phải như hiện tại vậy, không gặp đã lâu như thế rồi.

Phải tìm được hần, phải cùng hần ở bên nhau, muốn hần, muốn tất cả của hần.

Chân trời góc bể, chí này quyết không thay đổi. Một kiếp không được, vậy thì hai kiếp, nếu không thì đời đời kiếp kiếp tìm kiếm, không gặp được hần, vĩnh viễn khôn nguôi.

.....

1: lá mát từ biệt gió nhẹ, mây trôi cuốn thành mưa nhỏ

2: gió tanh mưa máu

3: không rời không bỏ

4: Nguyên văn: “dục cái di chương”, tức là giấu đầu hở đuôi, càng che đây lại càng lộ ra. Theo bên baidu thì nó gần nghĩa với “hoàn toàn ngược lại”. Do đó, ở đây ta dịch là càng quên càng nhớ cho dễ hiểu.

5: một chiếc lá rơi xuống, mấy mùa thu đã qua đi.

6,7: Trích Hồng Lô Mộng hồi 1, phần dịch nghĩa ở đây được tham khảo dịch giả khác.

8: Trích Hữu Sở Tư của Vi Ứng Vật. Nguyên văn: “Không du tạc nhật địa, Bất kiến tạc nhật nhân”. Phan Lang dịch.

9: Trích Kinh Thi –Kịch Cổ -Bội Phong. Dịch thơ:

Lúc tử sinh hay khi cách biệt, Chẳng bỏ nhau lời quyết thệ rồi.

Cầm tay nàng hẹn mấy lời: “Sống bên nhau mãi đến hồi già nua”.

10: Trích Khuê Oán (Vương Xương Linh), Tần Đà dịch.

25. Chương 25

Translator: Tần Dã

Beta – reader: Chuotbong

Hôm nay cách lần đầu tiên họ quen biết một ngàn ba trăm năm mươi ngày. Quý Phong nhận được thư báo của đại ca, nói là tại thành Hàng Châu có được tin tức của Sở Sở Tử Phàm, mà tổng đàn của Bạch Thủy Giáo ở ngay tại Hàng Châu. Nhưng chỗ đó Quý Phong đã tìm qua vô số lần, hoàn toàn không có Sở Sở Tử Phàm.

Song, chỉ cần có một tia hy vọng thì hắn không thể bỏ cuộc.

Mấy năm nay, có lúc Quý Phong ở trong Quý gia trang, chỉ cần là tin tức có liên quan đến Sở Sở Tử Phàm, bất luận lớn nhỏ, Quý Phong cũng để tâm. Ngay cả a hoàn tri độn nhất trong trang cũng nói, thiếu gia hình như không giống lúc trước nữa, vẫn chưa từng thấy qua hắn quan tâm bất kì ai như vậy! Không biết còn tưởng là tiểu thư nhà nào, thật không ngờ rằng lại là một nam nhân.

Giang Nam cuối thu, một cảnh tượng khô vàng trải dài, cảnh núi mờ nước chảy xa xôi lúc trước cũng không còn giống bộ dạng ban đầu, năm tháng bần cùng cùng ở bên nhau ban đầu, nhân diện đào hoa(), cũng không còn như lúc mới gặp. Nhưng trong lòng Quý Phong biết rõ, nỗi nhớ nhung của mình đối với Sở Sở Tử Phàm sẽ luôn theo thời gian trôi đi mà ngày càng sâu đậm, mấy năm nay chưa vơi chút nào.

Quý Phong dồn roi thúc ngựa chạy tới thành Hàng Châu. Hắn sợ trễ thêm một chút, lại là vuột mất, lại là ba năm.

Lại nghĩ đến Sở Sở Tử Phàm từng nói với hắn rằng, ta không cho phép người chết thì người không thể chết, nếu như không nghe lời, ngay cả khi xuống đến địa phủ cũng tuyệt không buông tha.

Hắn cười lớn, ôm y vào lòng. Không biết đã bao nhiêu lần Quý Phong cười một cách thoải mái như vậy. Chỉ cần ở cùng với Sở Sở Tử Phàm, hắn liền nhịn không được mà muốn cười, cười thật âm ỉ, cười tận thiên hạ, cười nhìn nhân sinh. Những người đó bọn họ đều không hiểu, bất luận bao nhiêu danh lợi, cũng không bằng bàn tay trái cạnh bên bàn tay phải.

Tấm rèm nặng nề che kín cảnh quan trong phòng, chỉ chừa lại bóng người lác lác, bên ngoài gió nhẹ bất định, dưới trăng bóng khó bằng, trên con đường nhỏ thông đến phòng của Sở Sở Tử Phàm, hoa rụng rơi đầy.

Giấy hồng chữ nhỏ, tình thổ lộ không hết, dưới ánh chiều tà tịch dương lạc nhật, Sở Sở Tử Phàm cô độc dựa trước cửa sổ, thông qua cửa sổ ngắm nhìn phía xa sóng xanh y cũ, nước chảy về đông, trong lòng càng thêm chút ít khó chịu. Người đó, không biết chiều nay đang ở chốn nào?

Ba năm, mình ở nơi này ước chừng đã ba năm. Những gì nên quên gần như đều đã quên cả, những gì không nên quên cũng theo quang âm đi xa. Quý Phong mấy năm đó tốt với y, mỗi lời nói, mỗi nụ cười của hắn không ngừng lặp đi lặp lại mà diễn ra trong tâm trí của Sở Sở Tử Phàm. Mỗi ngày y đều dựa vào hồi ức để vượt qua. Nếu như không có những hồi ức này, mấy năm nay y thật không biết phải qua như thế nào?

Hắn trong ký ức, lúc nào cũng trẻ trung như vậy, lúc nào cũng anh tuấn rắn rỏi, chưa bao giờ thay đổi, chưa bao giờ từng rời xa, chỉ là không bao giờ được nhìn thấy nữa.

Hắn sẽ sinh con, rồi lãng quên mình chẳng? Hắn sống có tốt không? Nghĩ đến chính mình bây giờ, Sở Sở Tử Phàm cũng biết ngay đáp án. Người đó, chỉ có thể sống tệ hơn y, quyết không thể tốt hơn y. Điều này khiến y lại vui vẻ mỉm cười, y vẫn còn là kẻ xấu năm đó, chỉ là khi ấy đối tượng chỉ có một người.

Y tuy rằng nhớ nhưng, đau khổ, nhưng lại không hối hận về quyết định ngày hôm ấy. Kết quả thế này đối với bọn họ là tốt nhất. Cho dù tương phùng vẫn không nên quen biết, bởi vì họ từ trước tới nay đã không phải là người của cùng một thế giới, sự khác biệt giữa họ quá thật quá nhiều, bất luận là thân phận, địa vị, hay là hoài bão. Bọn họ dù cho có rất mực yêu nhau, nhưng vẫn phải chia lìa, hãn và y tuyệt đối không nên ở cùng với nhau.

Tất cả mọi thứ của bọn họ đều không thể nào dung hợp được với nhau, chỉ có tâm ý. Song, con người không phải chỉ dựa trên tâm ý thì có thể sống được trên thế giới này. Y từ trước đến nay đã không phải là một người tốt, tuy không phải từ đầu đến đuôi đều tội ác tày trời, nhưng giết người phóng hỏa một khi đã làm thì chưa bao giờ chớp mắt. Kế hoạch của y với Miêu tộc, ba năm trước đã bắt đầu tính toán. Quý Phong sẽ ngăn cản y, cho dù Quý Phong có yêu y đi chăng nữa, sẽ bảo vệ y, cũng không thể cho phép bản thân hy sinh tính mạng của nhiều người như vậy. Chung quy, hãn vẫn sẽ vì người trong thiên hạ mà từ bỏ y.

Còn không bằng hiện tại, tương kiến không bằng hoài niệm. Quý Phong, là ta đã phụ tấm lòng chân thành của người. Nhưng mà chân tâm của người ta thực sự nhận không xuể. Ta muốn người thì sẽ không được giang hồ, có được giang hồ liền không thể ở cùng với người.

Trên thế giới thực sự không có sự tốt đẹp thập toàn thập mỹ, cho dù có, cũng không thuộc về bọn họ. Quý Phong là hiệp khách, anh hùng có một không hai trên thế gian. Dù cho hãn không thừa nhận, trong xương cốt hãn vẫn cứ đang tuôn chảy một dòng máu khác với mình, có thể phân biệt rõ thiện ác.

Y đã hết thuốc chữa rồi, bị tất cả mọi người khinh bỉ cũng không sao, nhưng y không muốn Quý Phong cũng giống như mình.

Minh nguyệt hạ tây lâu, dạ bán ca thanh (trăng sáng xuống đến lầu tây, tiếng hát nửa đêm), là ai đang xướng khúc ca thể thảm nhường này?

Một dòng sông xuân nước xanh tận trời, hoa nở hai bờ ngàn dặm khói sóng, sương chiều nặng trĩu. Trong cảnh tượng như vậy, con đường trước mặt sớm đã không phân biệt được rõ phương hướng, hãn cũng chỉ là dựa vào cảm giác mà tiến về phía trước. Bất kể đúng hay sai, con đường này cũng đã không thể quay đầu lại được nữa.

“Đứng ở đây nghĩ gì thế?” Một đạo thanh âm sang sảng vang lên sau lưng Sở Sở Tử Phàm. Sở Sở Tử Phàm quay người sang đó.

“Không có gì, Thiên Lăng tìm ta có việc gì?” Sở Sở Tử Phàm bước đến bên bàn ngồi xuống. Người trước mắt mặt mũi tươi tắn khả ái, một người như vậy thật không giống giáo chủ đương nhiệm của Bạch Thủy giáo.

“Không có việc thì không thể tìm huynh sao? Ta nhớ huynh liền nên đến.” Thiên Lăng nói xong, lại cười hì hì muốn sờ mó mặt của Sở Sở Tử Phàm, nhưng mà sau khi tiếp xúc với ánh mắt sắc bén của Sở Sở Tử Phàm liền ngưng ngừng thu tay về.

“Người bây giờ là giáo chủ, bộ dạng này làm sao khiến ta an tâm. Chúng ta tính toán lâu như vậy, tuyệt đối không thể xảy ra bất kì sơ suất gì, biết không?” Sở Sở Tử Phàm nghiêm túc cảnh cáo y.

“Biết rồi, ta mỗi lần đến đây, huynh cũng đều nói mấy lần.” Thiên Lăng bắt mắt nhìn Sở Sở Tử Phàm, “Ngoài việc này ra, huynh không thể nói lời nào khác sao? Lúc trước kia, chúng ta không phải như vậy, trước kia chúng ta chẳng phải quan hệ rất tốt sao?”

“Ngoài việc này ra, ta với người không lời nào để nói.”

Tuy một mặt là mình nguyện sống ở chỗ này, nhưng lúc mới bắt đầu, không phải người này đã đem mình nhốt ở đây sao? Tuy trong miếu nát hãn đã cứu mình, song đối với Thiên Lăng, trước kia nếu còn có cái gọi là tình nghĩa huynh đệ, cái gọi là cảm kích, nhưng từ khi phát sinh chuyện đó, bây giờ đã hoàn toàn không còn rồi.

May mà hãn không ảnh hưởng đến kế hoạch của mình, còn có thể giúp mình đỡ bận. Tuy hãn võ công cao cường nhưng cũng không phải là bách độc bất xâm, so với Quý Phong, hãn thực sự dễ giết hơn rất nhiều.

Chẳng đợi Thiên Lăng nói hết lời, Sở Sở Tử Phàm đã hạ lệnh đuổi khách: “Ta mệt rồi, muốn ngủ rồi, nếu như có tin tức gì, phái người qua thông báo ta là được, không cần người đặc biệt chạy qua. Giáo chủ như người đích thân tự đến, ta thực sự nhận không nổi.”

Nói chuyện vẫn chanh chua như cũ, y lúc này, mới là vị Bạch Thủy giáo giáo chủ kinh tài tuyệt đỉnh, ngoan độc tuyệt lạt (tài hoa kinh người, hung ác cay độc) ấy, không phải là Sở Sở Tử Phàm đa sầu đa cảm, thương xuân bi thu vừa rồi.

Thiên Lăng luôn muốn biết rốt cuộc ba năm trước đã phát sinh chuyện gì. Tuy Sở Sở Tử Phàm vẫn đang ở đây, nhưng Thiên Lăng cảm thấy y đã đi xa rồi, chính xác mà nói là trái tim của y đã không còn ở nơi này.

Hắn vẫn muốn có thiên hạ, vẫn muốn trả thù tất cả mọi người, vẫn vô tình với người bên cạnh, nhưng Thiên Lăng từ nhỏ đã ở cùng Sở Sở Tử Phàm biết rằng, tuy y không nói nhưng trong tâm y đã có một phần vương bận.

Thiên Lăng vốn tưởng rằng là Quý Phong thiên hạ đệ nhất, hắn từng nghe bên A Hữu nói qua một vài chuyện liên quan của bọn họ. Hơn nữa, Quý Phong quả thật cũng đã đến Bạch Thủy giáo náo loạn vài lần, nhưng mà mỗi khi nói với Sở Sở Tử Phàm, y vẫn một mặt lãnh đạm như cũ, dường như chỉ là câu chuyện của người khác. Rất lâu sau đó, Thiên Lăng cũng cảm thấy không thể là Quý Phong.

Nếu như Sở Sở Tử Phàm thực sự thích Quý Phong đó, làm sao có thể vô tình như vậy, kiểu vô tình ấy, đối với người mình thích, không có ai là lòng dạ sắt đá. Loại vẻ mặt đó của Sở Sở Tử Phàm, nhất định không thể là hắn.

Nhưng không phải là hắn ta thì sẽ là ai chứ? Thiên Lăng rốt cuộc cũng không nghĩ ra bất kì ai. Điều này trở thành việc phiền lòng nhất của hắn trong ba năm nay. Hắn thích Sở Sở Tử Phàm, từ lúc nhỏ đã thích. Bất luận y đã làm việc xấu gì, mình cũng sẽ giúp y một tay. Nhưng bất luận mình đã làm việc gì, Sở Sở Tử Phàm cũng là một bộ mặt thiên kinh địa nghĩa. Hắn không cần y báo đáp, chỉ hy vọng có lúc cảm kích mình, có thể mỉm cười với hắn, nắm tay của hắn, nói với hắn, Thiên Lăng, cảm ơn người, đã luôn ở bên cạnh ta, như vậy đã đủ rồi. Thế nhưng, đó là mơ giữa ban ngày, hảo một giấc xuân thu đại mộng.

Nhưng mà gần đây, Thiên Lăng có việc càng phiền não hơn. Mấy ngày trước, một Sở Sở Tử Phàm cơ hồ không uống rượu vậy mà lại uống say. Nhìn vẻ say của hắn, Thiên Lăng nhất thời không kìm chế được, đem Sở Sở Tử Phàm đè trên giường, định làm chuyện mây mưa. Sở Sở Tử Phàm vốn có phản ứng, trong miệng còn nói những lời không rõ không ràng. Nhưng mà sau khi y nhìn rõ người trước mắt, liền hung hăng tát Thiên Lăng mấy bạt tay, đồng thời nhét một viên thuốc vào miệng hắn. Đó chính là một trong ba loại thuốc độc lợi hại nhất Bạch Thủy giáo, thuốc giải cũng chỉ có giáo chủ mới có. Tuy hắn đã thay thế Sở Sở Tử Phàm đảm đương cái chức giáo chủ của Bạch Thủy giáo, nhưng dấu sao người thực sự nắm quyền lực vẫn là Sở Sở Tử Phàm, hắn làm gì có thuốc giải.

Trước mặt Sở Sở Tử Phàm cầu xin nửa ngày, y mới cho thuốc giải, cũng bắt mình thề nếu như lại làm loại chuyện như vậy liền chết không có đất chôn chôn, hơn nữa, lần sau cũng tuyệt không thủ hạ lưu tình, chỉ nhìn hắn chết đi.

Vì vậy mới xuất hiện tình trạng vừa rồi. Thái độ Sở Sở Tử Phàm chừng như muốn lấy mạng của hắn. Thiên Lăng tự mình cũng thầm mắng biết bao nhiêu lần, ở cùng y nhiều năm như vậy, sao còn làm ra loại chuyện này, chẳng lẽ không biết, y ghét nhất chính là loại chuyện này sao?

Thiên Lăng ân hận lúc đầu làm sai, bây giờ nói chuyện với y cũng có chút khó khăn rồi, càng đừng nói đến cái gì vui vẻ hòa nhã. Chung quy cũng không dùng độc với mình, hắn đã tạ ơn trời đất rồi. Mấy thứ độc của Sở Sở Tử Phàm, cho dù vô công của y có cao cường đi chăng nữa, cũng chịu không nổi bị hắn giày vò như vậy.

Sau khi đuổi Thiên Lăng đi, Sở Sở Tử Phàm nằm trên giường, đếm rèm tua trên trướng, tay vuốt ve ngọc bội treo trên ngực. Những năm nay may mà có miếng ngọc bội này ở cùng với mình, bằng không y cũng không biết mình có vì tương tư mà chết hay không nữa. Mỗi khi y đặc biệt nhớ Quý Phong, liền lấy ngọc bội ra vuốt ve, thật giống như đó là khuôn mặt của Quý Phong, nhìn trông thanh thanh lãnh lãnh, sau khi vuốt ve mới biết nó ôn hòa hữu độ.

Mấy ngày trước say rượu là bởi vì y nhớ đến mình chính là trong loại thời tiết hoa rơi thế này cùng hân chia li. Cho đến hôm nay, cảnh tượng chia ly khi trước lại rành rành trước mắt, như là vừa mới hôm qua, lắm coi Thiên Lăng như Quý Phong, thực ra phần lớn lỗi lầm là ở y.

Lại là nửa đêm mộng về, y liền nhìn thấy bên Tây Phong cổ đạo, một người đang đứng ở đó, tay dắt một con tuần mã, ánh chiều tà sau lưng, hẳn là duy nhất giữa trời đất này. Đó là của y, một Quý Phong chỉ thuộc về y.

Vì thiên hạ mà mất đi hẳn, làm như vậy rốt cuộc có đáng hay không, Sở Sở Tử Phàm chưa bao giờ dám cân nhắc. Y sợ chỉ cần nghiêm túc cân nhắc, sự nỗ lực của mấy năm nay đều sẽ uổng phí toàn bộ.

Chỉ hy vọng Quý Phong có thể chờ y, chờ y nguyện từ bỏ báo thù, từ bỏ thù hận, từ bỏ thiên hạ.

Xuất xứ từ bài thơ cùng tên của Thôi Hộ, ý nói cảnh vật như cũ nhưng người đã đi xa.

26. Chương 26

Translator: Tần Dã

Beta – reader: Chuotbong

Hôm nay cách lần đầu tiên họ quen biết một ngàn ba trăm năm mươi ngày. Quý Phong nhận được thư báo của đại ca, nói là tại thành Hàng Châu có được tin tức của Sở Sở Tử Phàm, mà tổng đàn của Bạch Thủy Giáo ở ngay tại Hàng Châu. Nhưng chỗ đó Quý Phong đã tìm qua vô số lần, hoàn toàn không có Sở Sở Tử Phàm.

Song, chỉ cần có một tia hy vọng thì hẳn không thể bỏ cuộc.

Mấy năm nay, có lúc Quý Phong ở trong Quý gia trang, chỉ cần là tin tức có liên quan đến Sở Sở Tử Phàm, bất luận lớn nhỏ, Quý Phong cũng để tâm. Ngay cả a hoàn triện nhất trong trang cũng nói, thiếu gia hình như không giống lúc trước nữa, vẫn chưa từng thấy qua hẳn quan tâm bất kì ai như vậy! Không biết còn tưởng là tiểu thư nhà nào, thật không ngờ rằng lại là một nam nhân.

Giang Nam cuối thu, một cảnh tượng khô vàng trải dài, cảnh núi mờ nước chảy xa xôi lúc trước cũng không còn giống bộ dạng ban đầu, năm tháng bần cùng cùng ở bên nhau ban đầu, nhân diện đào hoa(), cũng không còn như lúc mới gặp. Nhưng trong lòng Quý Phong biết rõ, nỗi nhớ nhung của mình đối với Sở Sở Tử Phàm sẽ luôn theo thời gian trôi đi mà ngày càng sâu đậm, mấy năm nay chưa vơi chút nào.

Quý Phong dồn roi thúc ngựa chạy tới thành Hàng Châu. Hẳn sợ trễ thêm một chút, lại là vuột mất, lại là ba năm.

Lại nghĩ đến Sở Sở Tử Phàm từng nói với hẳn rằng, ta không cho phép người chết thì người không thể chết, nếu như không nghe lời, ngay cả khi xuống đến địa phủ cũng tuyệt không buông tha.

Hắn cười lớn, ôm y vào lòng. Không biết đã bao nhiêu lần Quý Phong cười một cách thoải mái như vậy. Chỉ cần ở cùng với Sở Sở Tử Phàm, hẳn liền nhịn không được mà muốn cười, cười thật âm ỉ, cười tận thiên hạ, cười nhìn nhân sinh. Những người đó bọn họ đều không hiểu, bất luận bao nhiêu danh lợi, cũng không bằng bàn tay trái cạnh bên bàn tay phải.

Tầm rèm nặng nề che kín cảnh quan trong phòng, chỉ chừa lại bóng người lác lác, bên ngoài gió nhẹ bất định, dưới trăng bóng khó bằng, trên con đường nhỏ thông đến phòng của Sở Sở Tử Phàm, hoa rụng rơi đầy.

Giấy hồng chữ nhỏ, tình thổ lộ không hết, dưới ánh chiều tà tịch dương lạc nhật, Sở Sở Tử Phàm cô độc dựa trước cửa sổ, thông qua cửa sổ ngắm nhìn phía xa sóng xanh y cũ, nước chảy về đông, trong lòng càng thêm chút ít khó chịu. Người đó, không biết chiều nay đang ở chốn nào?

Ba năm, mình ở nơi này ước chừng đã ba năm. Những gì nên quên gần như đều đã quên cả, những gì không nên quên cũng theo quang âm đi xa. Quý Phong mấy năm đó tốt với y, mỗi lời nói, mỗi nụ cười của hẳn

không ngừng lặp đi lặp lại mà diễn ra trong tâm trí của Sở Sở Tử Phàm. Mỗi ngày y đều dựa vào hồi ức để vượt qua. Nếu như không có những hồi ức này, mấy năm nay y thật không biết phải qua như thế nào?

Hắn trong ký ức, lúc nào cũng trẻ trung như vậy, lúc nào cũng anh tuấn rắn rỏi, chưa bao giờ thay đổi, chưa bao giờ từng rời xa, chỉ là không bao giờ được nhìn thấy nữa.

Hắn sẽ sinh cưới vợ sinh con, rồi lãng quên mình chăng? Hắn sống có tốt không? Nghĩ đến chính mình bây giờ, Sở Sở Tử Phàm cũng biết ngay đáp án. Người đó, chỉ có thể sống tệ hơn y, quyết không thể tốt hơn y. Điều này khiến y lại vui vẻ mỉm cười, y vẫn còn là kẻ xấu năm đó, chỉ là khi ấy đối tượng chỉ có một người.

Y tuy rằng nhớ nhung, đau khổ, nhưng lại không hối hận về quyết định ngày hôm ấy. Kết quả thế này đối với bọn họ là tốt nhất. Cho dù tương phùng vẫn không nên quen biết, bởi vì họ từ trước tới nay đã không phải là người của cùng một thế giới, sự khác biệt giữa họ quả thật quá nhiều, bất luận là thân phận, địa vị, hay là hoài bão. Bọn họ dù cho có rất mực yêu nhau, nhưng vẫn phải chia lìa, hắn và y tuyệt đối không nên ở cùng với nhau.

Tất cả mọi thứ của bọn họ đều không thể nào dung hợp được với nhau, chỉ có tâm ý. Song, con người không phải chỉ dựa trên tâm ý thì có thể sống được trên thế giới này. Y từ trước đến nay đã không phải là một người tốt, tuy không phải từ đầu đến đuôi đều tội ác tày trời, nhưng giết người phóng hỏa một khi đã làm thì chưa bao giờ chớp mắt. Kế hoạch của y với Miêu tộc, ba năm trước đã bắt đầu tính toán. Quý Phong sẽ ngăn cản y, cho dù Quý Phong có yêu y đi chăng nữa, sẽ bảo vệ y, cũng không thể cho phép bản thân hy sinh tính mạng của nhiều người như vậy. Chung quy, hắn vẫn sẽ vì người trong thiên hạ mà từ bỏ y.

Còn không bằng hiện tại, tương kiến không bằng hoài niệm. Quý Phong, là ta đã phụ tấm lòng chân thành của người. Nhưng mà chân tâm của người ta thực sự nhận không xuể. Ta muốn người thì sẽ không được giang hồ, có được giang hồ liền không thể ở cùng với người.

Trên thế giới thực sự không có sự tốt đẹp thập toàn thập mỹ, cho dù có, cũng không thuộc về bọn họ. Quý Phong là hiệp khách, anh hùng có một không hai trên thế gian. Dù cho hắn không thừa nhận, trong xương cốt hắn vẫn cứ đang tuôn chảy một dòng máu khác với mình, có thể phân biệt rõ thiện ác.

Y đã hết thuốc chữa rồi, bị tất cả mọi người khinh bỉ cũng không sao, nhưng y không muốn Quý Phong cũng giống như mình.

Mình nguyệt hạ tây lâu, dạ bán ca thanh (trăng sáng xuống đến lầu tây, tiếng hát nửa đêm), là ai đang xướng khúc ca thể thảm nhường này?

Một dòng sông xuân nước xanh tận trời, hoa nở hai bờ ngàn dặm khói sóng, sương chiều nặng trĩu. Trong cảnh tượng như vậy, con đường trước mặt sớm đã không phân biệt được rõ phương hướng, hắn cũng chỉ là dựa vào cảm giác mà tiến về phía trước. Bất kể đúng hay sai, con đường này cũng đã không thể quay đầu lại được nữa.

“Đứng ở đây nghĩ gì thế?” Một đạo thanh âm sang sảng vang lên sau lưng Sở Sở Tử Phàm. Sở Sở Tử Phàm quay người sang đó.

“Không có gì, Thiên Lăng tìm ta có việc gì?” Sở Sở Tử Phàm bước đến bên bàn ngồi xuống. Người trước mắt mặt mũi tươi tắn khả ái, một người như vậy thật không giống giáo chủ đương nhiệm của Bạch Thủy giáo.

“Không có việc thì không thể tìm huynh sao? Ta nhớ huynh liền nên đến.” Thiên Lăng nói xong, lại cười hì hì muốn sờ mó mặt của Sở Sở Tử Phàm, nhưng mà sau khi tiếp xúc với ánh mắt sắc bén của Sở Sở Tử Phàm liền ngưng ngừng thu tay về.

“Người bây giờ là giáo chủ, bộ dạng này làm sao khiến ta an tâm. Chúng ta tính toán lâu như vậy, tuyệt đối không thể xảy ra bất kì sơ suất gì, biết không?” Sở Sở Tử Phàm nghiêm túc cảnh cáo y.

“Biết rồi, ta mỗi lần đến đây, huynh cũng đều nói mấy lần.” Thiên Lăng bắt mắt nhìn Sở Sở Tử Phàm, “Ngoài việc này ra, huynh không thể nói lời nào khác sao? Lúc trước kia, chúng ta không phải như vậy, trước kia chúng ta chẳng phải quan hệ rất tốt sao?”

“Ngoài việc này ra, ta với người không lời nào để nói.”

Tuy một mặt là mình nguyện sống ở chỗ này, nhưng lúc mới bắt đầu, không phải người này đã đem mình nhốt ở đây sao? Tuy trong miếu nát hần đã cứu mình, song đối với Thiên Lăng, trước kia nếu còn có cái gọi là tình nghĩa huynh đệ, cái gọi là cảm kích, nhưng từ khi phát sinh chuyện đó, bây giờ đã hoàn toàn không còn rồi.

May mà hần không ảnh hưởng đến kế hoạch của mình, còn có thể giúp mình đỡ bận. Tuy hần võ công cao cường nhưng cũng không phải là bách độc bất xâm, so với Quý Phong, hần thực sự dễ giết hơn rất nhiều.

Chẳng đợi Thiên Lăng nói hết lời, Sở Sở Tử Phàm đã hạ lệnh đuổi khách: “Ta mệt rồi, muốn ngủ rồi, nếu như có tin tức gì, phái người qua thông báo ta là được, không cần người đặc biệt chạy qua. Giáo chủ như người đích thân tự đến, ta thực sự nhận không nổi.”

Nói chuyện vẫn chanh chua như cũ, y lúc này, mới là vị Bạch Thủy giáo giáo chủ kinh tài tuyệt diệu, ngoan độc tuyệt lạt (tài hoa kinh người, hung ác cay độc) ấy, không phải là Sở Sở Tử Phàm đa sầu đa cảm, thương xuân bi thu vừa rồi.

Thiên Lăng luôn muốn biết rốt cuộc ba năm trước đã phát sinh chuyện gì. Tuy Sở Sở Tử Phàm vẫn đang ở đây, nhưng Thiên Lăng cảm thấy y đã đi xa rồi, chính xác mà nói là trái tim của y đã không còn ở nơi này.

Hần vẫn muốn có thiên hạ, vẫn muốn trả thù tất cả mọi người, vẫn vô tình với người bên cạnh, nhưng Thiên Lăng từ nhỏ đã ở cùng Sở Sở Tử Phàm biết rằng, tuy y không nói nhưng trong tâm y đã có một phần vướng bận.

Thiên Lăng vốn tưởng rằng là Quý Phong thiên hạ đệ nhất, hần từng nghe bên A Hữu nói qua một vài chuyện liên quan của bọn họ. Hơn nữa, Quý Phong quả thật cũng đã đến Bạch Thủy giáo náo loạn vài lần, nhưng mà mỗi khi nói với Sở Sở Tử Phàm, y vẫn một mặt lãnh đạm như cũ, dường như chỉ là câu chuyện của người khác. Rất lâu sau đó, Thiên Lăng cũng cảm thấy không thể là Quý Phong.

Nếu như Sở Sở Tử Phàm thực sự thích Quý Phong đó, làm sao có thể vô tình như vậy, kiểu vô tình ấy, đối với người mình thích, không có ai là lòng dạ sắt đá. Loại vẻ mặt đó của Sở Sở Tử Phàm, nhất định không thể là hần.

Nhưng không phải là hần ta thì sẽ là ai chứ? Thiên Lăng rốt cuộc cũng không nghĩ ra bất kì ai. Điều này trở thành việc phiền lòng nhất của hần trong ba năm nay. Hần thích Sở Sở Tử Phàm, từ lúc nhỏ đã thích. Bất luận y đã làm việc xấu gì, mình cũng sẽ giúp y một tay. Nhưng bất luận mình đã làm việc gì, Sở Sở Tử Phàm cũng là một bộ mặt thiên kinh địa nghĩa. Hần không cần y báo đáp, chỉ hy vọng có lúc cảm kích mình, có thể mỉm cười với hần, nắm tay của hần, nói với hần, Thiên Lăng, cảm ơn người, đã luôn ở bên cạnh ta, như vậy đã đủ rồi. Thế nhưng, đó là mơ giữa ban ngày, hảo một giấc xuân thu đại mộng.

Nhưng mà gần đây, Thiên Lăng có việc càng phiền não hơn. Mấy ngày trước, một Sở Sở Tử Phàm cơ hồ không uống rượu vậy mà lại uống say. Nhìn vẻ say của hần, Thiên Lăng nhất thời không kìm chế được, đem Sở Sở Tử Phàm đè trên giường, định làm chuyện mây mưa. Sở Sở Tử Phàm vốn có phản ứng, trong miệng còn nói những lời không rõ không ràng. Nhưng mà sau khi y nhìn rõ người trước mắt, liền hung hăng tát Thiên Lăng mấy bạt tay, đồng thời nhét một viên thuốc vào miệng hần. Đó chính là một trong ba loại thuốc độc lợi hại nhất Bạch Thủy giáo, thuốc giải cũng chỉ có giáo chủ mới có. Tuy hần đã thay thế Sở Sở Tử Phàm đảm đương cái chức giáo chủ của Bạch Thủy giáo, nhưng dấu sao người thực sự nắm quyền lực vẫn là Sở Sở Tử Phàm, hần làm gì có thuốc giải.

Trước mặt Sở Sở Tử Phàm cầu xin nửa ngày, y mới cho thuốc giải, cũng bắt mình thề nếu như lại làm loại chuyện như vậy liền chết không có đất chôn chôn, hơn nữa, lần sau cũng tuyệt không thủ hạ lưu tình, chỉ nhìn hần chết đi.

Vì vậy mới xuất hiện tình trạng vừa rồi. Thái độ Sở Sở Tử Phàm chừng như muốn lấy mạng của hần. Thiên Lăng tự mình cũng thầm mắng biết bao nhiêu lần, ở cùng y nhiều năm như vậy, sao còn làm ra loại chuyện này, chẳng lẽ không biết, y ghét nhất chính là loại chuyện này sao?

Thiên Lăng ân hận lúc đầu làm sai, bây giờ nói chuyện với y cũng có chút khó khăn rồi, càng đừng nói đến cái gì vui vẻ hòa nhã. Chung quy cũng không dùng độc với mình, hần đã tạ ơn trời đất rồi. Mấy thứ độc của Sở Sở Tử Phàm, cho dù võ công của y có cao cường đi chăng nữa, cũng chịu không nổi bị hần giày vò như vậy.

Sau khi đuổi Thiên Lăng đi, Sở Sở Tử Phàm nằm trên giường, đếm rèm tua trên trướng, tay vuốt ve ngọc bội treo trên ngực. Những năm nay may mà có miếng ngọc bội này ở cùng với mình, bằng không y cũng không biết mình có vì tương tự mà chết hay không nữa. Mỗi khi y đặc biệt nhớ Quý Phong, liền lấy ngọc bội ra vuốt ve, thật giống như đó là khuôn mặt của Quý Phong, nhìn trông thanh thanh lãnh lãnh, sau khi vuốt ve mới biết nó ôn hòa hữu độ.

Mấy ngày trước say rượu là bởi vì y nhớ đến mình chính là trong loại thời tiết hoa rơi thế này cùng hân chia li. Cho đến hôm nay, cảnh tượng chia ly khi trước lại rành rành trước mắt, như là vừa mới hôm qua, lầm coi Thiên Lăng như Quý Phong, thực ra phần lớn lỗi lầm là ở y.

Lại là nửa đêm mộng về, y liền nhìn thấy bên Tây Phong cổ đạo, một người đang đứng ở đó, tay dắt một con tuần mã, ánh chiều tà sau lưng, hẳn là duy nhất giữa trời đất này. Đó là của y, một Quý Phong chỉ thuộc về y.

Vì thiên hạ mà mất đi hân, làm như vậy rốt cuộc có đáng hay không, Sở Sở Tử Phàm chưa bao giờ dám cân nhắc. Y sợ chỉ cần nghiêm túc cân nhắc, sự nỗ lực của mấy năm nay đều sẽ uổng phí toàn bộ.

Chỉ hy vọng Quý Phong có thể chờ y, chờ y nguyện từ bỏ báo thù, từ bỏ thù hận, từ bỏ thiên hạ.

Xuất xứ từ bài thơ cùng tên của Thôi Hộ, ý nói cảnh vật như cũ nhưng người đã đi xa.

27. Chương 27

Translator: Tần Dã

Beta – reader: Chuotbong

Tiểu nhị rất nhanh bưng đồ ăn lên bàn. Quý Phong lại gọi thêm ba tô cơm trắng, Sở Sở Tử Phàm không khỏi nở nụ cười. Quý Phong vẫn ăn khỏe như vậy.

Lúc này một bàn tay thon dài vươn đến trước mặt Sở Sở Tử Phàm, vẫy vẫy hai cái: “Ta thấy ngươi ăn xong rồi. Nếu đã ăn xong thì nên đi thôi, bữa cơm này ta mời.”

Sở Sở Tử Phàm nhìn mỹ nhân này một cái, lại nói với tiểu nhị kia: “Tiểu nhị, cho ta một bình rượu.”

“Ngươi lại lên cơn rồi phải không, rốt cuộc có đi hay không?”

Sở Sở Tử Phàm nhìn nàng ta phần nộ đến đỏ mặt, nhưng vẫn tỏ ra nhẫn nại, hiển nhiên là bận tâm Quý Phong đang ở đây. Thế là Sở Sở Tử Phàm nói: “Ngươi mời ta uống rượu, uống xong, ta sẽ đi ngay, thế nào?”

Khuôn mặt tuần tú của hân ra vẻ ngả ngón, sự hài hước đó khiến người trước mặt nói không nên lời.

“Không thể nào! Muốn uống rượu cũng được, đi nơi khác, ta sẽ mời ngươi.”

Tử Phàm lại chẳng thèm đoái hoài đến, y nhìn ra ngoài cửa sổ rồi liếc sang Quý Phong. Y sợ Quý Phong nhận ra y, lại sợ Quý Phong không nhận ra y, nhất thời mâu thuẫn nảy sinh, chẳng biết là nên đi hay ở.

Thế nhưng, bây giờ đi cũng đã trễ, sự tình đã đến nước này, thâm tâm Sở Sở Tử Phàm cũng không biết là tốt hay xấu.

Quý Phong vẫn cúi đầu ăn cơm, động tác nhanh nhẹn nhưng lại cho người ta cảm giác tao nhã hữu lễ, chẳng hề cảm thấy phiền chán. Sở Sở Tử Phàm nghĩ, người này sao càng nhìn càng đẹp, so với ba năm trước, càng thêm tuần lãng. Chỉ là vì sao số đào hoa vẫn như thế? Hay hân đã quên mình rồi chăng?

Ba năm trôi qua y ngăn mình nghe ngóng tất cả tin tức liên quan đến Quý Phong. Tuy trong lòng không muốn như vậy, nhưng vẫn cố chấp. Mặc dù y biết Quý Phong không quên mình, nhưng con người khi dính đến tình cảm đều luôn bận tâm chuyện được mất, hy vọng người kia cho mình một lời hứa hẹn rõ ràng.

Y không biết rằng Quý Phong đã tìm mình khắp thiên hạ, cũng không biết Quý Phong từng xông vào bao nhiêu môn phái, lại tới Bạch Thủy Giáo bao nhiêu lần. Tất cả những điều đó y đều không biết...

“Quý Phong, huynh xem người này đáng ghét như vậy, chúng ta qua bên kia ngồi, hay là đi Tư Vị Lầu đi?” Đối phó với Sở Sở Tử Phàm không được, Vô Song chuyển hướng thuyết phục Quý Phong.

Giang hồ đều biết, ai có thể sai khiến Quý Phong làm một việc, người đó chắc chắn không phải người, mà là thần nhân. Kết quả rất hiển nhiên, Quý Phong thậm chí không nhìn cô ta một cái.

Quý Phong vẫn là Quý Phong ngày xưa, điều đó khiến Sở Sở Tử Phàm cảm thấy vui mừng. Trong lòng lại đột nhiên có chút khổ sở, còn y thì sao? Vẫn là Sở Sở Tử Phàm trước đây ư?

Hay chính y cũng đã thay đổi, duy chỉ có mục đích thống nhất giang hồ là chưa hề biến mất?

“Khách quan, rượu của ngài đến đây.”

Sở Sở Tử Phàm cầm rượu lên uống, lại nghe Quý Phong ở đối diện nói: “Không được uống.”

Ly rượu rơi xuống đất, vỡ thành những mảnh nhỏ, long lanh lóng lánh, một vệt sáng lóe lên làm lóa mắt người khác.

Tuy là mệnh lệnh, nhưng sự quan tâm trong giọng nói ngay cả Vô Song cũng nghe ra được. Đôi mắt kính ngạc quét tới quét lui giữa hai người: “Huynh quen hẳn?” lại đột nhiên vui vẻ vỗ tay: “Quý Phong, huynh cuối cùng cũng nói chuyện rồi. Đây là câu nói đầu tiên của huynh hôm nay.”

“Tiếc là không phải với ta.” Cô tức giận nhìn Sở Sở Tử Phàm.

Bất luận ta trở thành bộ dạng gì đi nữa người cũng nhận ra được ư? Thật không uống cho tình yêu của chúng ta bao nhiêu năm qua.

Thế nhưng hẳn nhận ra mình từ lúc nào chứ? Sở Sở Tử Phàm cười khan hai tiếng: “Quý Phong, đã lâu không gặp.”

“Phải, đã lâu không gặp.” Một ngày không gặp như cách ba thu. Ba năm không gặp, bọn họ đã không biết cách bao nhiêu xuân hạ thu đông rồi.

Song, xuân thu theo thời gian rồi cũng sẽ đến. Người ư, nếu lần này không gặp được, sau này phải chăng thực sự không gặp lại được nữa?

Sở Sở Tử Phàm vẫn nhẩn tâm như vậy.

Nhưng mà, ta vẫn là thích người như vậy.

Ta... vẫn yêu người, Tử Phàm.

“Muốn uống rượu không?” Sở Sở Tử Phàm mỉm cười với hắn.

Quý Phong nhận lấy rượu trong tay y, một hơi cạn sạch, không một giọt đọng lại.

“Thật không ngờ tửu lượng của người tốt như vậy, ta cũng không biết.”

Phải a, trước kia phân ly, bao nhiêu ngày đêm Quý Phong không tài nào ngủ được, liền chỉ có thể uống rượu. Ba năm qua rượu mình từng uống e là nhiều như một con sông rồi, tửu lượng sao có thể không tốt?

Nhưng hắn nói với Sở Sở Tử Phàm: “Lần sau không được hạ độc trong rượu nữa, rượu ở đây cũng không tệ lắm.”

Sở Sở Tử Phàm hừ lạnh một tiếng, bất mãn quệt miệng.

Trái tim Quý Phong khê động, động tác này, mỗi thời mỗi khắc đều có thể xuất hiện trong đầu hắn, có chút đáng yêu, có chút nghịch ngợm. Sở Sở Tử Phàm, may mà y còn sống, may mà hắn tìm được y.

Bất kể y bằng lòng hay không, lần này hắn sẽ không rời xa nữa.

Kéo tay Tử Phàm đặt trong tay mình, Quý Phong thở dài một cái: “Ta không cần người giải thích, tìm được người là tốt rồi.”

Lời nói giản đơn khiến người nghe không đoán được ý trong đó, nhưng Sở Sở Tử Phàm lại rõ hơn ai, trong đó bao nhiêu chua xót, không phải dăm ba câu, cũng không phải thiên ngôn vạn ngữ có thể nói hết. Quý Phong yêu y so với y e rằng còn sâu đậm hơn. Trong tâm y cảm động, lời trên miệng cũng ôn nhu một tí: “Ta mới không cần giải thích, người tìm được thì đi theo là được.”

“Hai người các người rốt cuộc là quan hệ gì? Quý Phong, người này rốt cuộc là ai?” Vô Song tiến lên cố tách bàn tay đang nắm chặt của hai người ra, nhưng có cách nào có thể khiến cho Quý Phong buông tay sao?

Cô chưa bao giờ nhìn thấy Quý Phong dịu dàng như vậy. Sự dịu dàng của hắn là đối với nam tử dung mạo thanh lệ nhưng vô cùng u ám trước mặt.

Đáp án chính là không có. Không có cách gì khiến Quý Phong lại tiếp tục mất đi người trong tay nữa. Giấy đỏ đã phai, hồng nhan đã bạc, chỉ có tương tư không đổi, yêu y một mực như trước.

Quý Phong đột nhiên đứng dậy đẩy Vô Song ra ôm lấy Sở Sở Tử Phàm bay qua cửa sổ, biến mất trong bể người. Vô Song nhìn theo phương hướng bọn họ biến mất, suy tư rất lâu, người vừa rồi là Quý Phong sao?

Một Quý Phong như vậy cô chưa từng nhìn thấy trong những ngày vừa qua. Đừng nói sự quan tâm đó, nụ cười đó, ngay cả lời nói, Vô Song nhớ chỉ nói qua ba chữ, “ân”, “nga”, tiếp tục lại là một cái “ân”, không có tình cảm, thậm chí có thể chỉ là âm mũi mà thôi.

Nhưng mà, đối mặt với nam nhân vừa rồi, Quý Phong trong nháy mắt lại như có sắc thái, khiến người ta thực sự nhìn thấy loại ánh sáng rực rỡ chỉ thuộc về Quý Phong. Vô Song luôn xem Quý Phong như là ý lang quân của mình. Người trên thế gian nói, lấy chồng phải lấy Quý Phong của Quý gia trang, mặc dù người đó thoát nhìn lạnh nhạt, nhưng người càng lạnh nhạt, một khi thật tâm, nhiệt tình với người nào thì chính là một đời một kiếp, không rời không bỏ. Thế nên cho dù bị cự tuyệt, bọn họ vẫn sẵn lòng gả cho Quý Phong.

Quý Phong không cần tam thê tứ thiếp, Quý Phong không thích hồng phấn lục nhan, Quý Phong gia tài bạc vạn, Quý Phong độc bộ thiên hạ, Quý Phong...

Vô Song cơ hồ từng nghe tất cả lời đồn đại có liên quan đến Quý Phong. Ai ai cũng nói Quý Phong muôn vàn điều tốt, cô liền cũng cảm thấy như vậy. Loại ý nghĩ này ăn sâu vào tâm can, cho dù sau khi gặp một Quý Phong lạnh nhạt như vậy, ý nghĩ muốn gả cho hắn cũng chưa từng thay đổi.

Nhưng mà, lúc này cô mới biết, lời nói của những người đó đều đúng cả, người được Quý Phong yêu là tuyệt đối hạnh phúc. Chỉ là bọn họ cũng không biết, người Quý Phong yêu không phải nữ nhân như hoa tựa ngọc, mà là một nam nhân, một người vô cùng bình thường.

Khoảnh khắc ấy, Vô Song đột nhiên rất thanh thản. Quý Phong tuy không yêu cô, nhưng Quý Phong là giấc mộng mười năm nay của cô, giấc mộng này vẫn còn, sẽ luôn còn, cho đến khi cô lại yêu một người khác.

Quý Phong, trong tâm Vô Song âm thầm chúc phúc, ta tuy không gặp huynh vào thời điểm tốt nhất, nhưng ta hy vọng huynh hạnh phúc, hy vọng người đó có thể mang lại hạnh phúc cho huynh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-qua-thien-phan>